

פית קבעה לצעמה גורל אחר. היסוד הפוליטי והחברתי של תרבות זו הוא מוצק, כפי שמוכיחה הפריחה החברתית של יהודי בולגריה וסאלוניקי. חולשתה של תרבות זו נעוצה בצמצומה. החפץ מזה הצביליזציה היהודי-ערבית, שהלקיח מהרבותים הם אדירים, אך יסודת המבנית-פוליטי הוא חלש. יסוד זה נתמערער לגמרי במאות השנים האחרונות והתוצאה היא שקיננה חברתית אנושית מדהימה של כל אלה המסתופפים בין כותליה. ציביליזציה זו אין לה כיום זכות קיום, כשם שאין זכות קיום למיבנה מסוכן המט ליפול. "בית" זה ששמו הציביליזציה היהודי-ספרדית, יש לפנות ממנו את יושביו במיבצע-פינוי הצלחתי, ואחרי כן יש להרסי. אך לא אשכנזים רשאים להכריע בענין זה. בשום פנים ואופן, זהו ענינם של הספרדים בלבד. הבעיה היא, איפוא, זו: מה יצוי לספרדים, האם הם בחורים בהרס "ביתם" ובהצלת יושביו, או שמא הם מצדיפים לגורל גוייעת-התנוונות בבית המצורער והחולף ובלבד לשמור על האילות? כי לא בית זה אשם בצרבתם אלא גורמים חיצוניים שונים, ובהנכם האשכנזים? זוהי הבעיה. על הספרדים להביט נכוחה לראות את המצב כמות שהוא. ספינת-הזמנים של החברות היהודי-ערבית האזירה שקמה בספרד שקיעת במהירות. בתחתיתה של ספינת-הזמנים זו ששטה על גלי הזמן במשך אלף שנים ומעלה נתהוותה פירצה נוראה. המים עולים במהירות ומציפים את הסיפונים. הזמן הספרדי גוסס. יושבי הספינה נמלטים אל ספינות-זמן אחרות, כלומר אל ציביליזציות אחרות, בעיקר הצרפתית וציביליזציות לאטינו-אמריקניות. על מיליון הספרדים במלדינו ישראל להחליט מה לעשות במצב זה. לא שאלת שרים ספרדים ואחריו-נציגות עומדת על הפרק אלא שאלה גדולה וגורלית מננה. באינו ציביליזציה בחורים הספרדים במקום הציביליזציה שלהם השוקעת לעיניהם. הזמן דוחק והחשובה צריכה להינתן בלי דחוק.

התשובה "תרבות ישראלית" אינה מספיקה. בארץ ישראל נעשת הנסיון המגוחך למצו יחיד שתי תרבויות, את האשכנזית והספרדית. למינתי היסוד של תרבות זו היחה דעה אופטימית מדי על כוחם של הערכים הספרדיים. הם לא פיללו כי כוחם של ערכים אלה הוא כה זל, וכי ההמונים הנוונים מערכים אלה הם כה ירודים. המפלות של הציביליזציה הספרדית היהודי-ערבית, המתחללת לעינינו, מעמידה בסופן שאלה גם את הקומפוננטים הספרדיים שהוכנסו לתרבות הישראלית, כלומר

ישור, שיהווה בסיס למדינה ספרדית. ערכי "תור הזהב", המהווים את תרבותה של הציביליזציה הספרדית, הם הם שהשליכו את ספרד. באשר ציביליזציה זו, מעצם טבעה, היא היהודית וכשם שבוטל בה תרבות התרבותי כך חלשים בה החלקים המשמשים יסוד לייצירת אומה המונית ולייצוע עלילות היסטוריות גדולות. הניגוד בין הזוהר והזעמם הם מסתערים על אשכנז לא הויק במאומה לספרד, בכל הנוגע לגרימת התרבותי ובין חוסר-האונים הפוליטי מעביר את הספרדים על דעתם כי לא זו בלבד שאשכנז לא לפנים משורת הדין. על התלשנות של גבאי נזק ישרי, אלא נהג בה לפנים משורת הדין. היה אשכנז להגיב בייחוס כל ספרד בתקופת המהפכה הצרפתית חייב היה אשכנז והמלכותיים בלבד. קשר פוליטי עם ספרד, ובהשאת החזקים הדיניים והמלכותיים בלבד. הנזק שגרם משה מונטיפיורי לאשכנז גדול לאין שיפור מההצולת שהביא. יתר על כן: לא זו בלבד שתרבות תור הזהב לא נחמה כיי ספרד כלים לבנין בלתי פוסק של ציביליזציות גדולות ופרוחות, אלא שלא היה זה כדי לאפשר לאורך ימים קיום יהודי על בסיס של בנינות. גבאי ספרד פתחו קונטו רחב, רשמו מעליו את השם "ארצות הנחלות" ועל השבוע קונטו זה רושמים הם, והאשכנזים השונים הנגדרים אחריהם, את כל הפגעים החברתיים שמצאו את ספרד בארצות המאגרב, את כל אותו מצב חברתי ואנושי מדהים שנתגלה לעינינו עם בוא גלי העליה ההמונית מארצות אלה. אך האם רק הנחלות של אותו ארצות אשמה במצב זה? השכונות הספרדיות שקמו בתחילת המאה ה-19 בירושלים נמצאות על היום במצב נחשל, בעוד השכונות האשכנזיות המקבילות נמצאות במצב של פריחה. אין לטעון כי המצב בירושלים מראשית המאה ה-19 ועד היום אפשר להגדירו כמצב של ארץ נחשלת. אין גם לשכוח כי מאז שנות ה-1880 מקבלים יהודי השכר ונת הספרדיות הירושלמיות הללו סיוע חינוכי, חברתי וכלכלי שממדין החלכים וגולים, אף על פי כן האוכלוסייה בשכונות אלה מוגדרת עד היום כנחשלת. זוהי תוכחה משכנעת כי לא הנזאים החיצוניים ששררו בארצות המאגרב או המזרח התיכון גרמו לנחשלות אלא כראש וראשונה החלשה הפנימית-בסיסית של תרבות "תור הזהב". ואל יערכבו הספרדים את תרבות לאיינו עם תרבות תור הזהב. האחרונה היחה תרבות היהודי-ערבית והיא היא הציביליזציה היהודי-ספרדית הגדולה שיצרו יהודי ספרד. תרבות לאיינו היא משהו אחר. משעברה ללשון הארץ

התופעה המשותפת של העמים הספרדו-מזרחיים תחת השלט של "עדות המזרח" באה לטשטש במקצת את הגיחוך שבקונפוזיציית בין אשכנז ובין העמים הלא-אשכנזיים. אך לאמינותו של דבר שום נציג של "עדות המזרח" אינו רשאי לדבר בשם כולו, אלא בשם עמו הוא. וכל אחד מן העמים הללו הוא ממש נוסחן לעומת אשכנז בכל העולם. שום לרחבת ההיסטוריה, השליטה על זמנים והעמדה בין עמי העולם. שום מושגים של גויים כגון מול, תנאים, וכי' אינם מסבירים את ההבדל העצום בין אשכנז, אחד מאדירי העולם, ובין העמים הספרדו-מזרחיים הקטנטנים. רק המושג היהודי של עם נבחר מסביר את ההבדל. אכן, אנו העם הנבחר בין העמים היהודיים. לא העם המאויש מכולם. בשום פנים לא. אולי העם האומלל מכולם, בכל הנוגע לקרבתו וליסוריו. מבחינה האושר הפשוט הרי ההיסטוריה של עמים אחרים, כגון מיננים, היא הרבה יותר מוצלחת משלנו. אך למרות זאת אנו העם הנבחר. רגלינו טובלות בדם של מיליונים, אך ראשנו עטור יעודיות נעלה ועל מצחנו נחה חותמת של חסד אלהים. יקחו נא העמים הספרדו-מזרחיים ראי, יסתכלו בו ויקחשו חתמתו זו על מצחם. הם לא ימצאו אותה, חיפשיהם יהיו לשוא ויגרמו לעצמם אך מפה נפש. היא ניתנה רק לנו כחסד אלהים מיוחד. היא ניתנה רק לנו כנכות נעלה וכצו המחייב אותנו להיות אחראים להמשך היהודי. בידלנו נתון האוצר הנעלה מכל אצרות העולם, האוצר ששמו מרכבת הזמן היהודי, הזוהרת מימי אברהם אבינו ועושה כיום את דרכה במסילותיו של אשכנז. העמים הספרדו-מזרחיים עלו על מרכבה זו ואם ירדו ממנה לא יתקינו לעולם מרכבה משל עצמם, כפי שהיתה להם בעבר, אלא יתגלגלו לתהום של אי-אזמנים ויאבדו בה.

שום הסכמים הסדרים לא יסירו לעולם את המכשולים העומדים בדרך להבנה והרמוניה בנינו ובין העמים הספרדו-מזרחיים. ישנה רק דרך אחת, הדרך היהודית, עליהם לראות בנו את העם הנבחר בקרב העמים היהודיים והמורת החייבות זו נחייב אנו לאשכנז אותם ולעשות כמיטב יכולתנו כדי להעלות אותם למדרגה שלנו. כלומר לעשות אותם לאשכנזים. אם הם מסרבים להיכניע את עצמם בחתיבות זו הרי הם פוטרים אותנו מכל החייבות מודיקות-לכת כלפיהם. כי סירוב זה קובע לנו מעמד של עם יהודי רגיל של "עדה" אשר אינה נושאת בשום החייבות לגבי העדות האחרות וזאת רק לצממה. היחסים בין

האשכנזי-ספרדית המזוהגת. בחלק מהאינטליגנציה האשכנזית משהתמחה נטיה לביצוע רכיזיה מרחיקת לכת בהרבות זה רכיזיה שמטרתה להגביר את חלק האשכנזי ולהפחית מן הערכים הספרדיים. מה היא דעתם של הספרדים על ענין זה? אין זה רק ענינו אלא גם ענינם. עליהם לעשות את החשבון הגדול שבניניהם ובין תרבות "מזרח התיכון" וחשבון גדול ואבסטרקטי זה יתן להם את המשובות הנחונות לשלל השאלות המעשיות הנפתות במציאות הישראלית הנומיומית.

יא

הכרעה שניה אשר על העמים הספרדו-מזרחיים להכריע בה נוגעת ליחסם אל הזהות האשכנזית. מה אנו בעינינו? זכריהם וספריהם השונים ויצאים מכליהם כדי להוכיח כי אין הבדל בנינו לבנים וכי רק תנאים היסטוריים נודחים יומרו יצרו את היהודי האשכנזי. גישה זו רואה בהיסטוריה כעין מפעל-הגדלה גדול, כעין מפעל-פיס, אשר הפרטים עם השם "אשכנזי" וזה בו בפרס הגדול, אילו היה הגורל כן ואילו קיבלנו את דעתם זו של גבאי ספרד ומימן כי אז יכולנו לפרוק מעצמנו כל אחריות וכל סולידריות כלפי שאר שבטי ישראל. תזוכים בפרס הגדול אינם הייבנים בשום פנינו לכישי-המול ולמסכנים שהגזיחו את חספם על קרן הצבי. הם פטורים אפילו ממש הנכסה. העיקרון של ההגדלה אומר כי מי שזכה בעושר הוא תואר לעושר וכל היתר נגזר עליהם לקבל את הדין. יתר על כן: אילו ראו העמים הספרדו-מזרחיים באשכנז עם העומד בדרגה שוחת עמהם כי אז לא היו פוגים אולי לעזרה ולא מציגים אלני את תביעותיהם האינטופיות. כי בעמים הללו אינה קיימת כמעט שום סולידריות. הספרדים שוטמים את ההימנים, התימנים את הלבלים, והלבלים את הצפון-אפריקנים, וכן הלאה. אלמלא אשכנז היו טורפים זה את זה, תעוררה שעמים אלה פונים אלינו לעזרה מקבלים את מנהיג גרמנו כטבעית היא החוכמה המשכנתת כי אין שוין ביננו וביניהם. אכן, אין שוין, לא היה שוין, לא יתיה שוין, ואסור שיהיה שוין, כי אשכנז הוא העם הנבחר בין העמים היהודיים. כשם שחבר העמים היהודי הוא עם הסגולה בקרב עמי העולם כך העם האשכנזי הוא העם הנבחר בקרב העמים היהודיים.

אפילו להקמת עיירות וערים אשכנזיות. חוטי קירבה לאזורים עיליים להקרא. האשכנזים יאמרו לעצמם כי יצאו קרדחים מבוא ומכאן. גם הקריבו קרבנות עצומים למען "מיווג גלויות" וגם נצטיירו כשטן בעיני הספרדו-מורדיות. הם יגיעו למסקנה כי שותפות זו היתה פסולה מיסודה וקלל את הרגע בו נכנסו לעסק ביש זה וישתדלו לנתק כל חטי-קירבה בינם לבין ספרדו-מורדיות. גם האחרונים לא יטמנו ידם בצלחת. אך יד האשכנזים היתה על העליונה והם יוכלו לקיים צביליצייה פרוחה אפילו בתנאי קרע עם החלק השני. כי פער של כ-300 שנה מבליל בין שני החלקים ואיבה הנשענת על כלים של המאה ה-17 לא תוכל ליריב המפעיל את טובי הכלים של המאה ה-20.

בטיוס הפרק יש לחזור שוב אל הנקודה הדתית שבחסי אשכנז ספרד, באשר נקודה זו היא הקובעת והיא המכרעת. העמים היהודיים אפילו אלה הנמצאים בשפל המדרגה ומכונים בשם "גלויות מרדות", אינם עצמים פשוטים, אלא חצי-אזים כובשי-זמנים שיצרו צביליצייות גדולות והחזיקו מעמד במשך מאות ואלפי שנים בתנאים אשר שום עם אחר לא היה מתקיים בהם. אולם עתה תש כוח הנצח של העמים הללו והם הפסידו את המעמד החצי-אלהי שהיה להם. זהו סוד המשבר ואיום העובר עליהם. גם אשכנז הוכה מכות איומות אך הוא נשאר חצי-אל. במרוח אירוניה היתה התנגשות אדירה בין אשכנז ובין הענק ששמו גרמאן (אני משתמש בכיטי של אצי). ששה מליון אשכנזים קבורים במחנות ההשמדה. אך לא רק הם קבורים שם, אלא הענק ששמו הנצרות הגרמנית בת אלף השנים. גרמניה ניצחה בסאלינגנראד אך ניצחה באשוויץ ורק בגלל אשוויץ לא תוכה לעולם למעמד שהיה לה בעבר. אלמלא אשוויץ היה היסלר שותפם של כובשים כגון אלסנדר מוקדון ופוליאן, שההל מעייצים אותם. אחרי מפלתו של אשכנז במרוח אירוניה נדמה היה כי הוא טבע בהחרות הזם של עצמו ולא יוסיף קום. אך חשש זה נמנדה. אשכנז הקים את מדינת ישראל ובה החזיר לעצמו את המעמד של חצי-אל. הוא בנה מדינה, הפריה ארץ, הקים צבא המפיל הניתן על האזור וכה לכבוד ולהפארת בקרב עמי העולם. ספינת אשכנז שראתה כשוקעת במרוח אירוניה נתשרה מחדש במדינת ישראל והיא מפליגה בעוז אל אופקי הזמנים. אך לא כן העמים הספרדו-מורדיות. זמנם שקע ומפרשי-ספינותיהם נתקפלו. העמים הללו תובעים מאשכנז שיחזיר להם את מעמדם החצי-אלהי אך תמורת זאת

ואשכנזים מצד אחד והספרדו-מורדיות מצד שני הם כה נורטיים ומסובי-כים עד ששום הסכם לא יוכל להסדירם. רק "סולחה" גדולה הנעשית במסגרת המושגים היהודיים יש לה תקות לתביא מרפא לנזירות זה. אם הדבר לא יעשה תבוא התרחקות גוברת, האשכנזים יצמצמו את מעשיהם בתחום המשותף והכלכלי-הבסיסי ולא יוצאו מקרבם את אלפי העובדים בשדה התינוך והטיפול הסוציאלי הדרושים כדי להביא שקום אנושי לשכבות הספרדו-מורדות הנחשלות.

ב"ב

ימר על כן: סרוב הספרדו-מורדיות לראות בנו עם נבחר יולדי תוצאה מסוכנת מאד. הם אינם יכולים להתעלם מיכולתנו החורגת מכל יכולת נורמלית של "עדה" והגיון הדברים מחייב אותם לקבוע הנדרה לכותנו. המושגים בתחום זה הם כולם קוטביים, ועל כן, כאשר יסרבו הספרדו-מורדיות להגדיר את יכולתנו הגדולה ככוחות הנבועת מהיותנו עם נבחר יולדירי אותה ככוחות שנותני. הוכחו בעיון את התעמולה של גבאי ספרד מגיע למסקנה כי כוונתה הטופית היא להציג את אשכנז כשטן. הם אמורים כי אשכנז מפלה אותם על כל צעד-ושעל. כי הוא מקשה מזלזל, מתעלל. הוא אינו פותר במהירות את "בעיית העדות". גדולה מזו: כל התעמולה דמוניסטית מביאה בהתגמתיה ילדים הנפולים קרבן לכותות הדיאבוליים: עלילות הזם האשימו את היהודים לא ברצח נוצרים כגורם אלא ברצח ילדים נוצריים. הדמויות הדמוניות של המלשף והמלשפה חוטפות ילדים. אף התעמולה הדמוניסטית הספרדית כן. שוב ושוב מאשימים אותנו ב"טמטום הילדים". עסקן ספרדי אמר פעם כי "בשביל הילדים אין כסף". מי אשם בהם שילדים ספרדיים משוטטים ברחובות, אינם לומדים, וכי האם תוריהם הספרדיים? חס ושלום. האשמים הם רק אשכנזים! נוטח זה עתיד להיות את הנימה העיקרית בתעמולה הדמונית "העדתית" הפועלת מאז הבחירות לעיריית באר שבע באוגוסט 1963, וכסופו להביא לקרע גמור בין שני המחנות. אין ספק כי אילו נעשה ד. חכם ראש עיריית באר שבע היו תרבה אשכנזים. יתוובים את העיר. עלית המתח של החסתה הספרדו-מורדית עלולה להביא לא רק ליצירת רובעים אשכנזיים אסכולויביים אלא

הוא תובע מהם שיכירו במעמד החצי-אלוהי שלי, במעמדו כעם נבחר ביניהם. אם הם לא ימלאו אחרי תביעה זו יוכיחו כי בלבם מסתמרת מלימה לתורכי את אשכנז ממעמדו החצי-אלוהי. במלימה זו יראה אשכנז הכרות מלחמה נגדו, וכמנובה יפתח מחדש את פנקס החשבונות בינו ובין ספרד למן המאה ה-17 ועד היום, זה הפנקס שאשכנז החליט להתעלם ממנו ולגנוז אותו לעולמים.

41

שני עמים

א

אם הספרדים יבינו כי תקוותם לתחיות את הציביליזציה של "תרן הזהב" היא אשליה אומללה ואם הם וכל שאר העמים המתרחיים יכירו בניו כעם נבחר בקרב העמים היהודיים תיסלף הדרך לפתרון כלומר להפיכת מדינת ישראל למדינה אשכנזית, כפי שהייתה צריכה להיות מראש וכפי שהינה למעשה. מדינת ישראל בצורתה הנוכחית אין בה שום ממשות פוליטית מאירי-כתי-ימים והיא צועדת במהירות לקראת התבועות. המלה ישראל לא בטאה מצולם את השלמות הפוליטית של העמים היהודיים. בשטח הזהי מבטאת מלה זו את הסמל והמהות של הזה המיוחדת לנו. בתחום הדמוגרפי היא מהווה מונח המכנה את כל האנשים הדוגלים בדת זו. אולם בשטח הפוליטי מבטאת המלה את השבטים שאינם יהודה, הפיטיי ישראל ויהודה או יהודה וישראל שהיה שגור בימי הבית הראשון בא לבטא את הברית של השבטים לשני מחנות פוליטיים, מחנה יהודה ומחנה ישראל, כלומר לא-יהודה. בשימושו זה קיימת סתירה מדהימה לעומת יתר המובנים של המלה והמושג ישראל. כל המושגים הכרוכים במלה זו באים לבטא אחדות קיצונית, אך בתחום הפוליטי מבטאת המלה ביותר ופילוג קיצוני בין מחנות יהודה וישראל.

האחדות הפוליטית של כל השבטים הייתה יצירה מלאכותית שקמה בכוח הדיקטטורה הצבאית של דוד המלך. ימי שלמה הם מבחינה היסטור-

מאז ומעולם האמינה האנושות כי מיוזג זהם הוא תנאי הכרחי למיוזג היסטוריה. באמונה זו האמינו החל משבטים פרימיטיביים ועד הטריטוריים הרומיים ועד משה מונטיפיורי, שהבטיח פרס לכל זוג מעורב אשכנזי-ספרדי. יתר על כן: הטמון המובהק לקרע המסוכן בין העולם המערבי והגוש הקומוניסטי הוא האיסור הקומוניסטי החמור על קשרי חיתון בין אורחי הארצות הקומוניסטיות ובין אורחי המערב. על רקע זה כבר אירעו כמה טרגדיות. ראשי הקרמלין וראשי הבית הלבן הם כמובן מתנגדים חריפים לכל גזענות וגישה המיחסת ערך לזרם. אך אילו נערכו נישואים בין אחד הגנים והבנות של האריסטוקרטיה המוסקבאית לבין בן זוג או בת זוג של האריסטוקרטיה של ואשינגטון הייתה האנושות צוהלת, מניזת מפעלי הנשק היו יורדות פלאים והעולם כולו היה מבין כי המתקשרות פרוטית-כריכלי זו מסמנת צעד מכריע להבטחת השלום בעולם.

מבחינה זו של כושר חיתון פחות או יותר המוני עם בני זכנות אשכנז מהחלקים הלא-אשכנזים לארבעה סוגים מוגדרים יפה. א. יהודי הלא-יהודי. ב. עדות אירופיות זעירות שאינן מסוג דוברי הלא-יהודי. ג. השכבות הגבוהות יותר שבקרב העמים היהודיים האפרו-אסייתיים. ד. השכבות הנחשלות בקרב העמים הללו, שייקראו להבא בשם "הנחשלים". בני שלושת הסוגים הראשונים באים בחשבון כשותפים לחיתון פחות או יותר נפרק עם האשכנזים, אך לא כן בני השכבה הרביעית. הללו, כלומר הנחשלים נמצאים ברמה של המאות ה-12-14 והאשכנזים יתחתנו בהם רק לעתים נדירות. יתר על כן: דברים אלה אמורים גם בשכבות הלא-אשכנזיות שמונית. אילו קמו האשכנזים ביום אחד משגמם הינה חלון לחיות אשכנזים והפכו לכולגאלו-סלוניקאים הרי גם אז הייתה השאלה נשארת בעינה ואולי אפילו מחמירה, כי אין שום הקוה לחיתון נפרק בין בני שכבות אלה ובין הנחשלים. מצב זה בשטח החיתון קובע מראש כי בישראל יהיו שני צמדים: העם האשכנזי, אשר ישאר אשכנזי במהותו אך דמו ישתנה במדת מה עקב ספיגת דם של יהודי לאדינו ויהודים אפרו-אסייתיים; העם של השכבות המורחיות הנחשלות, אשר יתחתנו כמעט אך ורק בינם לבין עצמם, עם תוספת זעירה של דם משאר השכבות.

שום תעמולה ושום אמצעים אדמיניסטרטיביים לא יוכלו למנוע בעד ההתוות שני צמדים בישראל. שני צמדים אלה קיימים גם עכשיו

רית אכזבה גדולה, שהגיעה לשיא בסוף שלטונו. מסתבר כי חדל לראות עצמו כשליט של שבט אחד, יהודה, והחליש את קשריו עם הכחות ההיסטוריים של שבט זה אך עם זאת לא עלה בידו לעצב את דמותו כמלך של כל השבטים. לכן נגנף אחרי הדוגמה של המלכים הרוים והגיע לירי סטיה חכרית ודחיה. שלמה לא הביא תוכן מקורי חדש למיכנה הממלכתי אשר עמד בראשו, ואחרי שהגשים את החלומות והתכניות שהתקמו בימי דוד אביו, התחילה ממלכתו לגלות סימנים של הולשה ומלאכותיות. התפרקותה הייתה טבעית. המדינה שהקים דוד המלך הייתה צירוף של יהודה ושל לא-יהודה (כלומר ישראל) ובצרוף זה עצמו כבר היה טמון הפילוג מחויב המציאות.

מדינת ישראל שהוקמה על ידי דוד בן גוריון דומה להפליא למדינה שהקים דוד המלך. ישראל היא צרוף של אשכנז, כלומר של יהודה המודרני, ושל לא-אשכנז, כלומר העמים הספרודו-מורחיים השונים. צרוף בלתי טבעי זה נחשבים כמות הרוב האשכנזי והעליונות האשכנזית אשר הלא-אשכנזים בעליונות האשכנזית יבחרו את מדינת דוד בן גוריון כפי הלא-אשכנזים מקבילות יבחרו את מדינת דוד המלך. הצרוף האשכנזי ולא-אשכנזי בתנאי רוב לא-אשכנזי יבחר את מדינת ישראל כפי שצרוף של צרפתים ולא-צרפתים בפרופורציה כזו. היה מופיע את צרפת, או צרפת של אנגלים ולא-אנגלים, בפרופורציה כזו, הנה מופיע את אנגליה. הפרוץ הוא בהפיכת הלא-אשכנזים לאשכנזים.

ב

התנאי הראשון לכך הוא, כאמור, הכרת הלא-אשכנזים בהיותו של אשכנז עם נבחר בקרב העמים היהודיים. עם הכרה זו משתפכים העמים הלא-אשכנזיים מרצון למסלול ההיסטוריה האשכנזית, אולם צעד זה כשלעצמו אינו מספיק. אין מיוזג היסטוריה בלי מיוזג של דם. הגזענות המוכתרת היא שגזען ולא נוצרה אלא כדי להצדיק את רציחתם הפיסית של עמים שאינם רצויים להיטל. אולם מצד שני אלוהת היא לכהתיש את ערך זהם, את חשיבות התורשת ואת הערך הנודע למיוזג זהם, על ידי נישואי תערובת, ביצירת היסטוריה מאוחדת ומשותפת.

מפאת היותו ההגליך של נישואי תערובת תהליך הקשור בהכרעות דמוקרטיות בלתי פוסקות, הנפלות בהחלט משפחתיות ועדות, הוא כפוף מעצם טבעו לתגרות רבות ואין לנבא על מהירותו. עם זאת ברור כי ישנם סיכויים טובים שאומת יהודי הלאיני תיספג לחלוטין בקרב האומה האשכנזית. יהודי הלאיני מהווים את החץ בין אשכנז ובין ההדות המזרחית. הם החוליה המקשרת בין שני הגושים הם גם המועמר הטבעי לשכבת עילית המתציבת בראש העמים המזרחיים במאבק עם האשכנזים. על ידי כך שיהדות הלאיני סרבה לחלוטין לקבל על עצמה תפקיד זה היא הכריזה בצורה שאינה משתמעת לשתן פנים כי רצונה להתמזג עם אשכנזי, התלטה זו היא הישג רב ערך בשבילנו. אומת הלאיני היא אומה נפלאה. בכל מקום אנו פוגשים את היהודים הללו כגושים מצטיינים בתפקידים. הם היו מטובי הלוחמים של המחתרת. הם הקימו כפרים למופת. הם מצטיינים כסוחרים ובפעילי מלאכה חרוצים נאמנים. שוב ושוב קמים מחזכים אנשים המתבלטים בכוחם. גולת הכותרת של יצירת אומת הלאיני במדינת ישראל הוא הקונצ'ר הגדול והמסופע של בנק דיסקונט, שהכניס לבנקאות שלנו מנמה חזקה של יעילות ונמישות מסחרית. אך דווקא כל ההישגים הללו מעידים על אומת הלאיני שהיא אומה בינונית בעלת כלים מצומצמים. היא הילכת המרי בתלם שנפתח על ידי אשכנז. היא לא הוציאה מחוכה מדינאים או אנשי צבא גדולים ולא הקימה מוסדות להכמת ספרד או לחקר תולדותיה. היא התרבות העממית של יהדות הלאיני נועלמה באצרות בלתי-רגילים של שירה ופולקלור יסודיכונים הולכת ונעלמת במהירות. גטיסה זו אינה כל כולה טבעית אלא בחלקה הינה פרי ההיסול הכרברי שבאמצעותו מחסלת התרבות המלאכותית הישראלית, שהינה תרבות של משרדים ואקדמיות, את הנסים התרבותיים הטבעיים שנוצרו בחיק עמים יהודיים. הלחנים והשירים של יהודי הלאיני, יצירת דייגים ופשוטי עם יהודיים שישבו על גדות הים המיונות ורכייעת בהם הם יקרים פי כמה מהיעונים התנכיים ממדרגה שלישית ורכייעת בהם מצפיה אחרת המכונה התרבותית שלנו. התפתחויות האנטי-אשכנזיות של ח"כ ב. ארדיטי מעוררות זעם בלב של כל אשכנזי. אך מצד שני רוחש כותב הטורים אהדה למחמתו של מר ארדיטי לשמירת נכסי תרבות הלאיני. במחמתו זו מעיר על עצמו ח"כ ב. ארדיטי כי יש לו אבהת נכונה לגבי ערכי תרבות. צמצום הכלים והאפשרויות של

אלא שדמותם עוד לא נקבעה סופית, והצורך טרם השלים עם עובדה זו. "ישראל השונה" היא העם היהודי השני הקיים במדינת ישראל. עם זה לא נוצר במדינה, אלא בארצות אפרדיאיתיות שונות, ורק הובא למדינה בגלי העזרה הגדולים שהוסלו גלויות מורחיות שלמה. הפיגור המציין את השכבות הללו יוצר חזיק של חיתון ביניהם ובין השכבות המתרבותיות יותר ומנציח את מצמדן כעם בפני עצמו. אפשר לטעון כי אין זה עם ישראלי שני אלא שכבותיו הנחשלות של עם ישראל אחד. אך ההגדרה הראשונה היא הנכונה השניה אינה אלא משאלת לב המחיי- צות המעמדיות הספציפיות, שמנעו חיתון בין בני שכבות שונות, כמעט ונעלמו בתקופה המודרנית, ורק הרמה של האיכות האנושית ושל הזיקה אל המזן היא הנותנת, ואם שכבה עצומה, כגון זו של הנחשלים אין לה מנע של חיתון עם יתר השכבות הרי היא מהתה עם בפני עצמה, ומטוב להכיר בעובדה זו מאשר להתעלם ממנה.

בענין זה של מיווג גלויות יש הרבה צרפול ואי-הבהת. המפלגות דשוח בפרשה ומכונותות הרים ונבעות בשטח מיווג גלויות, ומשהתבה- צות אינן מתקיימות באים אליהן בשכבות ומאשימים אותן בתעמולה כוונת. יש להבהיר, אפוא, כי קיים הבדל עצום בין ההכנות של מפלגות בענין זה ששמו מיווג גלויות ובין ההכנותיהן בשאר השטחים. במדינה שהתבררים אמורים באחרונים יש למפלגת שלטון השפעה מרחיקת לכת. בידה לספק אשראי וכל צידוד אחר לתוכניות הרצויות לה לתעלות או לא לתעלות את השכר, וכי, כי ההכרעה הסופית היא בידה. אך לא כן בעשה מיווג הגלויות. כי הצעד הסופי בשטח זה הוא החיתון וההכרעה בו אינה ברזי מפלגות אלא ברזי אנשים פרטיים, נערים נעורות ותוריהם, הפועלים כראות עיניהם. יתר על כן: ההכרעה אינה רק ברזי בני תנוג הצעיר המורכב מבני שני עמים יהודיים, אלא גם ברזי צאצאיהם. ילדי תנוג שייכים בעת ובעונה אחת לשני עמים יהודיים, אם הם מחליטים להצטרף אל העם הגדול יותר הרי הם מקדמים כזה את המיווג. אך אם הם מצטרפים אל העם הקטן יותר הרי הם מסייעים לתהליך ההפוך. ההכרעה בענין מיווג הגלויות, שהינה החשובה ביותר על מכל ההכרעות הפנימיות במדינה, נהחכמה בצורה דמוקרטית ביותר על ידי תהליך היא הרבה יותר קטנה משנחמה להזן ורק הרגלן לשלוט בכל מניע אותן לקבל על עצמן התחייבויות בתחום זה.

העולם הפורה והשופע כל טוב של יהודי אשכנז, יהודי הלאומי והשכ-
בות האפרו-אסייתית העליונות העולם המנוח של משפחת גדולת
ועניות, של ארשות, דלות ואין-אונים. רק החולשה הפוליטית המדהימה
של "ארץ ישראל השנייה" מונעת בעדה להסתער על הראשונה ולו רק
משעמי נגם בלבד. אך בשנים הקרובות יבינו הנחשלים את כוחו של
כריטיס-הבורה, את השימוש הקל במשיר פלאים זה ואת העוצמה ההרס-
נית הטמונה בו לגבי הסדר הקיים. אז תבוא הסתערות גדולה של
עולם העוני והדלות על עולם השפע, הסתערות של הישבים בתחום של
המאה ה-14 על הישבים בשדה הפורה של המאה העשרים.

קשה לקבוע את ההיקף המספרי של ארץ ישראל השנייה, יתכן
כי המודד הטוב ביותר יהיה זה של מספר הילדים המפגרים בכשרם
השכלי ובלימודיהם, כי ילדים אלה נושאים עמם את קללת "דור
המזכר" והפכים אותה לקללת קבע הטבועה בהם וכמידה לא מעטה
גם בדורות הבאים. ילדים אלה, בעלי דרגות פגור שונות, מהווים
כרי שליש מהמיליוני בתי הספר היסודיים ולרגל הריכוז השכני הרב של
שכבה זו ילך חלקם ויותר ויותר בשנים הבאות. על פרשה זו
כבר דובר ונכתב רבות ועל כך נביא רק את האסמכתא המזימנה ביותר
הנוגעת לה, היינו קטע מן התאום בכנסת של שני החינוך בשעתו מר
אבא אבן. בתאום זה, במליאת הכנסת, הודו בתקציב משרד החינוך לשנת
1962 — 1963, אמר השר:

"לפני חודש ימים קבלתי דו"ח מהמפקח על החינוך באזור
הדרום המשתרע מאשדוד עד אילת. המדובר בילדים שלמדו בבתי ספר
יסודיים בישראל מהגן ועד כיתה ח', כלומר הוצר של 9 שנים. המפקח
על הדרום (הממודרד עם בעיה זו זה עשר שנים) כותב דברים קולעים
ונמרצים: — "מחובתי להעמידך על חומרת המצב בשדה החינוך של
בני השכבות הנחשלות, על דלות ההישגים ועל היעוט ההתקדמות
העומדת בחוסר יחס מוציא לצורכי תמדינה. אחוז התלמידים שאינם מגי-
עים להישגים מינימומיים הוא עד 35% עד 40" וכאן יש הגדרה למושג "אי-
השגה הישגים מינימומיים": "המושג חוסר הישגים מינימומיים פירושו
שליל מטייפ (למעלה משילי מ-3045 הילדים המסיימים השנה כיתה ח'
בבית יסודי) מטייפ את בית הספר היסודי ואינו מסוגל לקרא עמוד
או ספר פשוט ולהבין, אינו מסוגל לכתוב מכתב באותיות קריאות וכל-
שון מוכתב: אינו מסוגל להשתמש בארבע פעולות החשבון; הוא נעדר

אומת הלאומי בא ליד ביטוי דרמטי באדם שהינו אולי המצויץ
שבמציאות. אני מתכוון לעסקן ולמדעני אברהם רקנטי. מר רקנטי היה
מן הראשונים שהצטרפו אל ז'בוטינסקי, אך בויכוח בין שניהם על דרכי
הפעולה של התנועה הדימוקרטית ועל מדיניותה כלפי אנגליה צדק
דווקא רקנטי ולא ז'בוטינסקי. בהיותו בעל חוש פוליטי מצויץ, שנחמד
חוד הסתבלות בזירה המענינת והמנוגת של המאבק המדיני בארצות
הבלקן, שלל רקנטי דרך פייסנות כלפי אנגליה ובעל קו מלחמה בדרכו
זו היה חלוץ המחשבה המדינית שהולידה את המתחרת. אילו נולד
רקנטי בוארשה היה מחולל מפנה בתנועה הציונית. אך הוא נולד בסאלי-
ניק, שפתו היחה לארנו, וכמוצאה מזה היו אפשרויותיו להשפיע
מינימומיות. נוסף לזה נשרף תמיד באש אהבתו לספרד ובער בו חרון
על אשכנזי. גישתו, במדה שאפשר לשפוט עליה ממאמריו המעטים, נעשתה
ספרדית-לוחמת יותר ויותר, וכך בכך גברה הסתייגותו משאר עסקני
ספרד הנראים בעיניו כמתחשבים ש"בנינו בצור מתחבטים". א. רקנטי הוא
יוצא מן הכלל המאשר את הכלל, ונורלן מעיד כי אומת הלאומי מסרבת
לצנעו בראש מנהיג ספרד ולצונת הוא להיספג בתוך אשכנז.

ד

על סיכויי המיזוג הביולוגי בין אשכנז ובין השכבות העליונות
בקרב העמים היהודיים האפרו-אסייתיים קשה לומר דברים כה ברורים כפי
שאפשר להגידם על המיזוג עם יהודי הלאומי. אך גם כאן ישנו תחליף,
ביחוד לגבי העם התימני, ואין ספק שהוא יקוף גם עמים אפרו-אסייתיים
יהודיים אחרים. לעם האשכנזי במדינת ישראל יש סיכוי טוב לספוג
לחמו את יהודי הלאומי ואת מיטב האלמנטים של העמים היהודיים
הלא-אירופיים.

הכיעה הגדולה הניצבת בפני אשכנז במדינת ישראל, בפני המדינה
עצמה, וכפני יהודי הלאומי והשכבות האפרו-אסייתיות הנבחרות נוגעת
לחמונים והחשלים של היהדות המודרנית. מאז שנות פגור החצרות בין
השכבות הדימוקרטיות של המדינה ובין החמונים המודרניים הנחשלים ועוד
לא הופיע תקווה שבידו מכשיר-הפלא המאפשר לסתום תחום נוראה
זו. מדינת ישראל מבתרת לשני בתריס גדולים, לשני עולמות נפרדים:

"האם מחוסר השכלה, לא מצליח להתבסס מבחינה כלכלית והמ-
ריה, משתכר מעט וממגורר בשכונה עוני, מוצא לו נחמה בהולדת
ילדים ככל האפשר: כמו שאומרים: אין לו מה להפסיד, וכמוכן: גם
הילדים אינם זוכים לחינוך מתאים הן בבית והן בבית הספר וגורלם
לרוב להיות כגורל האב ודרכם פגועה אל הפסע ואל המרד בחברה, שבה
הם רואים את האשם למצבם, בצדק או לא בצדק, הכל לפי הפסיכופטיבה
של המסתכל".

דברים בוטים אומר מר סביון על מדיניות הילודה הפסלית של
בן גוריון:

"אם ראש הממשלה מר בן גוריון כל כך רוצה שיהיה לנו אלוף
תלמי או מרוקאי, כדאי לו להפסיק להעניק "מתנות" של 100 לירות
לאמהות לעשרה ילדים ויותר. אני מאמין כי הסיכויים לכך יגדלו
דווקא עם הקטנת מספר הילדים בקרב העדות האלה".

שורש האסון הוא בפסליות האיטלי שהשתלט על העמים הספרדי-
מורדיים הללו ודחק מהומם את תשוקת ההתמודדות היהודית. בבית
הספר שלנו אין לדאבוננו דירבון מספיק העוקר את הפסליות הזה ומחזיר
במקומו אופטימיות לחומה, חומר הילמוד העיקרי בכוחם היסוד של
בית הספר שלנו הוא התנ"ך. את התנ"ך למדו העמים הללו תמיד,
בכוחו המקיימ, אך למרות זאת נשטפו בפסליות מוסלמי: ישנה רק
תרופה אחת המסוגלת להביא מרפא למחלה ממארת זו, ושמה לימוד
הידידי. תאופטמיות הארירה הטבועה בידיש תגיש את הפסליות המרוח
ותיצור נשמה חדשה בלב הילדים האומללים הללו. רק הידידי מסוגלת
להעבירם מהמאה ה-14 או ה-15 אל המאה העשרים. תאופטמיות הספרדי-
מורדיית נמצאת כבר בורם התיסטורית האשכנזית, היא מקפת עולם
אשכנזי וטופנת לחופה מושגים אשכנזיים, למה לא תלמד יידיש? יתר
על כן: יש מקרים נכבד להשתרשות של שפה אירופית בינלאומית
בלבט. המדובר הוא ביוונית שהשתלטה בהקופה ההלניסטית על עמים
אוריינטליים והפכה ללשונם עד הכבוש הערבי. העברית המודרנית
היא קפיצה אחורה, מבחינת חזיקה אל חומק, ועל כן לא תוכל להביא
לנחשלים את המאה העשרים, ורק הידידי תוכל לחולל את הפלא.

תאופטמיות שלנו בקידום הנחשלים בעזרת העברית המודרנית
אינם חדשים. החל בהם אליעזר בן יהודה לפני שמונים שנה, והתוצאות
הן אלה שציין אותם שר החינוך בנאמון. אין לנו אינסוף של זמן

מושגים ברורים וראשוניים על עם ישראל מדינת ישראל והעולם הטוב
אותו. משמע תוצר חינוך של 8-9 שנים בארץ, שכן חלק ניכר
מן הילדים שבהם מדובר החלו את חינוכו בגן חובה או בגן גילאי
4, הינו לעתים קרובות נער שלא קנה את היסודות הפשוטים ביותר
הדרושים לאורחות במדינה דמוקרטית והוא מלא רגשי היסכול ואכזבה
ולא פעם — איבה נגד החברה, שאין ניתן לו להשתלב בה שילוב יוצר
ומעורר סיפוקי, אין לי יסוד להניח כי המצב הוא שונה ביישוביהם של
בני אותן עליות במקומות אחרים. כשמדובר לא על תופעה שולית, כי אם
על החלק השלישי של אורחי המחור, הרי המשמעות הציבורית, המדינית,
הרוחנית והבטחונית בה ברורה, שניתן לומר לא הנחמה, כי צבונת
ואולי אף עתידה של המדינה יושפעו תשפעה מהותית ממידת פתרוןה
של הבעיה הזאת".

הסיבה השורשית של הניוון התרבותי הזה אינה בתנאי החיים אלא
בפסליות המורחז. היצר את הנאי החיים ואת הפינוג צעמו. על פסליות
הזה נאמרו דברים מעניינים וכבדי-משקל, שמעטים כדוגמתם בפובליציסטי-
קה הספרדית, במאמרו של מר שמואל סביון בירחון "במערכה" מס. 18
(רצמבר 1962). מר סביון אומר: "לא תמיד מתאמצים הם (החורים)
לנחם מצבם הציוראלי והחברתי ולחסיק מסקנות רציונליות לגבי
גורל הילדים וצמד... פילוסופית חזיים שלהם גורסת, להתקיים" מבחי-
נה חומרית בעיקר, והם חסרים תשאיפה תבריא ל"חיים הטובים",
הרוחניים והמרכיבניים. אופינית התשובה הנשמעת מפ' החורים הללו
(הם בדרך כלל אדוקים) כאשר שואלים אותם למשל איך יקיימו משפח
הם הנדולה, יתנו ילדיהם לבישו אותם ויאילו אותם בכבוד, הם
עונים: "בורא עולם יקיים אותם כדומיו" או "כל אחד מביא אתו את
מולד" וכדו".

והרי פרטים מאלפים על חיי המשפחה הספרדית:
"משפחה ספרדית "רגילה" מונה בדרך כלל בין חמש לעשר
נפשות המצטופפות במקומים שני חדרים. מי שהזדמן לו לכקר בדיחה
כזאת יודע אך "מסתדרים" בה כל בני המשפחה: כל מטר מנוצל
ותפוס על ידי המיטות (מדובר פה על דירות עלוים בעלות נוחות
מינימלית ושרותים מינימליים). המצב בוכי ואדי סאליב, שכונת סלמה
ומוסררה רחוק מאוד מ"לוקסוס" זה.
"הדלית המנוחלת מוליכה את המשקוה להבאת ילדים לעולם:

המטרה והתכסיסים של גבאי ספרד

א

בררכי פעולתם של גבאי ספרד במטרתם שתציגו לעצמם בתקנות המרחפות לגנר עניניהם ובסגנון דיבורם וכתיבתם חלי במרוצת השנים המעטות האחרונות שינויים מופלגים. שנים אלה הביאו תמורות עצומות בהיי חבר העמים היהודי ומצב של שני חלקיו העיקריים, העם האשכנזי וקבוצת העמים הספרדו-מורחיים, וכך כבר עם התמורות הללו חל גם שינוי באסטרטגיה ובסקטיקה של הגבאות הספרדית. גבאי ספרד לא האמינו מעולם בעם יהודי מאוחד ומלוכד, אלא דווקא בחבר עצמים יהודי מפורד ומסוכר, ובה צדקי. בחבר צמים זה ייחדה לעצמה ספרד את המקום המיוחד של שבט יהודה בימי הבית הראשון, והחליד חזקה בעליונות על פני יתר השבטים. באשכנזים ראו גבאי ספרד שבט אשר נמדד עליו לעולמים מצב של נתיחות לעומת הספרדים; שבט אשר יש לתסום ויהי מה את פריצתו ממוחה אירופה ואת התפשטותו על פני שטח-הים אשר ספרד ראתה אותם כשייכים לה בלבד.

ההיסטוריה היהודית השבה כידוע אחרת ובמאה ה-18 חל שינוי מערבי שכתוצאה ממנו נמוטטה כלי העמדה הספרדית ולעומת זאת זכה אשכנזי ללילה עצומה. כל הסימנים העידו כי אשכנזי הוא יהודה המודרני וני העמים הספרדו-מורחיים הם ברובם זמכריע איכרים מדולדלים שעמיתים עומד בספק. בנסיבות אלה נתעורר בלב הגבאות הספרדית הפחד הגורא כי האשכנזים ישלמו לספרד כמולוה על פשיעה ותעלוליה באשכנזי במשך מאות שנים. קשה לקבוע באיזו מידה הומלץ משה

לנסיבותיה, ולא רק בגלל צרכי המדינה, אלא מסיבה אחרת נוספת: ישנו גורם זר האורכ לשלנו. הגצרות יודעת את האמה ולושתה עליו על המוננים הספרדו-מורחיים אובדי הדרך. נסיונו להעלותם ולתת להם חרות ודמות בעזרת העברית המודרנית נכשיל. עתה עומדים הממליחים נים הללו בין היידיש ובין העלבי. אם לא תובא אליהם היידיש יבוא אליהם העלבי. ההתמוטטות החברתית עלולה להוליל התמוטטות דתית, התנגדות מהמון, ואף קשיים בינלאומיים על רקע זה. הכל אפשרי אם נרצה לקיים מדינה הראוה כמטרתה הראשית לא את טובת אחרתה אלא שליוחות לינגוויסטית לטובת העברית המודרנית.

ויהפכו לאומה אירופית-למחצה המדברת יידיש מורחית. גם במקרה זה לא יתגשר הפער בין אומה זו ובין אשכנזי. רצונם של אברהם, יצחק ויעקב שצאצאיהם יהיו דווקא "קהל צמים" ולא אומה אחת הוא חזק מאתנו. אך האחדות תהיה חזקה משתיה כיום והמגישות הטובעה ביידיש תפיג את ההזיפות שבסכסוך. היידיש תוכל לשקם את הגורשיות של התחשלים ולהתכנס לאומה בינונית, שובנו לה עתידות בתור שכזאת. הבעיה הראשית שתעמוד בפניה של אומה זו תהיה כרוכה במיעוט הערבי במדינת ישראל. המוני הפועלים הערביים בישראל עתידים להיות מתחרה מסוכן לשכבות הספרדו-מורחיות העמליות. לא רחוקה תמיד יהיה ביקוש מה רב לעבודה פשוטה, כפי שהינו כיום. לא רחוקה השעה שבה יהיה פניו המיעוט הערבי הכרחי לכללי דחוף להמונים הספרדו-מורחיים. אשכנזי יתוצב או לימינם בכל כוחו. פניו הערבים יחזק את הקרבה והסולידריות בין שני העמים היהודיים. בעתיד הרחוק יותר יהיה אולי צורך לספח שטחים לישראל כדי להמציא מקורות מחיה להמונים הספרדו-מורחיים המתרבים. גם במקרה זה יושש להם אשכנזי את עזרתו. הכל עומד להמתחל כשורה ובהצלחה אם הספרדו-מורחיים בישראל יעמדו על בסיס המציאות, כלומר יכירו כי הם מהווים חלק בלתי נפרד מן ההיסטוריה האשכנזית וכי אשכנזי הוא העם הנבחר בין העמים היהודיים.

הסיר בן הרדש את המסכה היהודית, גילה את פרצופו הספרדי וצעה פרוצות באשכנזים. כל גבאי ספרדי הוא בעל שני פרצופים. בהיותו זקוק לאשכנז הוא חסיד מופלג של כלל-ישראל ושל גישה הפוסלת כל הבליט הבלב בין יהודי ליהודי, אך בהחזקו בעמדת-כוח או עמדת-סחורה כלשהי הוא מסיר מיד את המסכה היהודי, מגלה את הפרצוף הספרדי ועורך פרוצות באשכנז בצורה זו או אחרת.

התרתו של הגבאי הספרדי חחת נכסי אשכנז אינה מתבטאת רק בפעולה שלו עצמו אלא במידה מכרעת בסיוע לגורמים האשכנזיים שמר סיבה זו או אחרת מעדיפים נכס ספרדי מסוים על נכס אשכנזי. הדוגמה הקלסית לכך היא הסיוע הרב שגבאי ספרד מגישים המיד למאזני העברית ולמנוגרי היידיש בקרב הציבור האשכנזי. השנאה ליידיש, האופיינית לכל גבאי ספרדי, אינה מינמת אליעזר בן יהודה אלא הרבה יותר קדומה. משנוצר ועד שלידו הקהילות באנגליה, לפני מאתיים שנה ומעלה, הקפידו גבאי ספרד כי ליידיש לא תהיה דריסת רגל באוסד זה, ולדבר חיי תוצאות חמורות. מתוך האבהת הנכונה בכוחה של היידיש, כלשונו המלכרת את כל שכבי אשכנז לעם אחד, הכריזו עליה גבאי ספרד מלחמת חרמת הנמשכת עד היום הזה.

חורבן יהדות אירופה ועליית המוני היהדות הספרדי-מזרחית למדינת ישראל הביאו שינוי בטקטיקה של גבאי ספרד. כאמור, לא היה בכך משום מפתח בטקטיקה הנכסית אלא יתר אומץ במסרת המסות היהודי ובהבלטת הפרצוף הספרדי יותר עוז וחוצפה בהצגת הירשיות. הנוסח המתחנן למיזוג ולהבליט בתקופות את השוני של ספרד ואת תביעתה להיות חטיבה שבטית נפרדת. במאמרו "ששכט ועם" כותב יעקב ניצני המנוח, מי שהיה ח"כ מטעם מפא"י: "היהדות הספרדית מאכלסת את הארץ ואת שממותיה והיהדות האשכנזית, שהיא העשירה והמבוססת באומה, מממנת את ההתישבות" (חוברת ד', תשי"ט, ע' 27). כל העבודה העצומה שנעשתה ונעשית על ידי אשכנז במדינת ישראל ושללה מונה שורה שורה ארוכה של ישובים שהוקמו בתהליך שנות התמישים. נקודה שתקומה כל כולה בידע אשכנזי, חלוציות אשכנזית

מוטפפורי ע"י נימוקים ומניעים כללי-יהודיים ובאיוו מידה הגיעותו נימוקים ספרדיים ספציפיים. אולם אין ספק כי היו לו גם נימוקים מן הסוג ואחרון, וראייה לכך הוא הפרס הנכפי הגבוה שקבע לכל זוג מעורב. אשכנז-ספרדי שיבוא כברית הנישואים בארץ ישראל, משה מונטפורי ביקש להחזיר את ספרד אל זירת הכלל היהודי, לרסן את ההתנשאות הספרדית, ולמנוע בעד ספרד להתדרדר למצבם של השומרונים. השקטיקה של גבאי ספרד עד השנים הראשונות לקום המדינה היא המשך הקו בו נקט הפרנס והעסקן הספרדי הגדול, כמובן, גבאי ספרד בתקופות הבאות היו חסרים הן את הקומה האישית של משה מונטפורי והן את האמצעים והכלים שעמדו לרשותו. מדיניותם החותרת למיזוג התבטאה בתחבובים ובקישות אל האשכנזים שיקבל אותם למעגל הכלל היהודי ולא ישליכו אותם החוצה. לעתים קרובות לבשו תחבובים אלה צורה של התרפסות מחזידה שהייתה ניגודה הגמור של ההתנשאות בה נתנו גבאי ספרד כלפי אשכנז בדורות הקודמים.

יש לציין כי גם בשלב זה לא ויתרו גבאי ספרד מעולם על זיהוד של ספרד על האמביציות המיוחדות שלה ועל שונאה לאשכנז. מטרתם היחה למנוע בעד האשכנזים ויהי מה מלכלת בדרך הנכונה, האשכנזית העצמאית, ולמשוך את אשכנז עמוק ככל האפשר לתוך המעגל של חבר העמים היהודי. גבאי ספרד קראו לאשכנזים להיות "יהודים" לזכוכ בנכסים "היהודיים" הבסיסיים, אך בעת ובעינה אחר ראו בנכסים אלה — נוסף לתנ"ך למשנה ולתלמוד — אך ורק את תאוצרות שנוצרו על ידי ספרד. הערכים של אשכנז נפסלו המיד על ידי גבאי ספרד, והזכות היחידה אותה הם רושמים לטובתו היא יכולתו הארגונית שאותה "גובנו" מן הגרמנים, כפי שכבר צוין קודם בספר זה. הטקטיקה של הגבאי הספרדי היא לתעמיל פנים של מאמץ קיצוני באחדות יהודית, לחזור במסות זה אל מעגל החיים האשכנזיים על גמת להתחיל במעגל זה בחתייה שיטתית חחת נכסי אשכנז וכטיי פוח ובקידום שיטתי של נכסי ספרד. הגבור הגדול של גבאי ספרד בדרך זה, דוד בן הרדש מחיפה, ביצע מלאכה זו בצורה מעולה. בהעמידו פנים של סתם יהודי עלה לארץ בעזרת כסף אשכנזי ואחריו כן נסתייע במגוונותם הקרויים מנגנוני הסוכנות או ממשלת ישראל אך לאמיתו של דבר הם מנגנונים אשכנזיים. נוסף לעזרה הלגיטימית שקיבל סחט על ידי ימין על שמאל ממקורות של אשכנז, אחרי שנסתיים השלב הזה,

שמה לאיד לאשכנז ואהיה לפורעים. באלג'רי, מרכז גדול של ספרד וגבאיה נערכו במודצ'וניזם ציוניים הפגנות שמהן על הפריצות. ולא רק זאת: המונים גדולים של היהדות הספרדית-מזרחית במדינת ישראל קיבלו את הפרעות באהדה בהתגייסו כי יש בהן משום עונש "המגניע" לנו. זהו השכר שקיבלנו לאחר עשר שנות מאבק של עליה שהביאה לארץ קיבוצים המוניים של ספרדי, אשר הבטיחו לה את הרוב הדמוגרפי והחריזו אותנו למדרגת מיעוט; זהו השכר שקיבלנו בעד המפעל הגדול ביותר של סולידריות בקיימבטיה שבוצע אי פעם בהיסטוריה היהודית-וארזי סאליב השפיע על הקטיקה של גבאי ספרד בכמה מובנים. מעשיו של זור בן הרוש בישרו כי ההשתדלות להשתלבות בחיי כלל העם היהודי, כלומר העם האשכנזי, אשר בה החל משה מונטיפיורי, כבר השיגה את שלה ואין בה עוד צורך כי במרוצת הזמן נתן אשכנז לספרד גיזרה מרכזית בעמדות של חבר העמים היהודי ומגויזה זו יכולה ספרד להגשים את מישאלתה הכמוסה מאז ומתמיד: לחבל ולפרוע באשכנז על מנת לכבוש לעצמה את העליונות בהכר העמים היהודי. והעיקר: לפרוע ולחבל באשכנזים במדינת ישראל על מנת לדחוק ולגשלים ממנה. בין דעתו זו של בן הרוש והכר הפורעים שנתחלק סביבו ובין דעתו של הגבאי הספרדי המוכר, י. גנני המנות, חבר הכנסת מטעם מפא"י, אין כל הבדל עקרוני. גם בן הרוש וגם גנני גורסים כי התפקיד העיקרי של האשכנזים בישראל הוא "לממן" את ההתמחות הספרדית-מזרחית. אלא שדעתו של בן הרוש היא כי תפקיד זה של "מיימוז" כבר נסתיים ועל כן אין הצדקה לקיום האשכנזים במדינת ישראל ויש לאלצם לפנותה ולהשאירה כל כולה בשביל הספרד-מזרז-חיים, פרט לאותם אשכנזים שיסכימו להחבולל בקרב הרוב הספרדי-מזרחי ולהיכנע לשלטונו. זהו המשמעות הטופית שבגאי ספרד מהסים למאורעות וארזי סאליב ולמאורעות דומים, אך בצד המשמעות הטופית הזו וחלק ממנה הם רואים בפרעות כנון אלה של וארזי סאליב אמצעי יעיל שבוחו לטחוט מידי האשכנזים ויתור אחרי ויתור על מנת להחליש את עצמותיהם בצורה המבטיחה כי עצמות אלה יתמוטטו טופית תחת מהלומות וארזי-סאליב הגדול והטופי, שישא צורה של פעולה מזוינת ומאורגנת כראוי.

בן הרוש עצמו בא לארץ מצפון אפריקה ואין ספק שהושפע במידת רבה מן המרידה האלג'ירית ועד השוואות בין המצב באלג'יר וה-

וכסף אשכנזי לא צוינה מעולם על ידנו כאשכנזית, אלא אך ורק כיהודית. אולם התקוות של היהדות הספרדית-מזרחית בארץ ישראל אשר התקיימה האשכנזית בתן היא כה גדולה, מתוארות ב"שבת ועם" בנקודות ספרדית-מזרחיות. הרצון של גבאי ספרד לראות את אשכנז מסיים את "תפקיד המיימוז" שלו במדינת ישראל משהקל ממנה ומשאירה לספרדי-מזרחיים — תוא בולט מאוד הן בדבריו של גנני והן בשבילה.

דברים עוד יותר גלויים אומר גנני במאמר מאוחר יותר ("שבת ועם ה' תשי"ז). "הדיפרנציאציה בעם ישראל וחלוקתו לשני חלקים גדולים — אשכנזי וספרדי — נעוצה עמוק עמוק בהולדות עמנו. ברבות הימים ובמקרה הטוב ביותר אנו נגיע למצב שנוצר אצל העם האנגלי שיש בו וולטים וסקוטים, שאף פעם לא היו בפוזורה ובכל זאת שומרים על עצמיותם. כמוכן שכלפי חוץ כולם בנים של העם האנגלי המאוחד". תפקידו של אשכנז, לדעת גנני, הוא איפוא לסייע לספרדי, על ידי "מילמז", להתבסס כאומה נפרדת במדינת ישראל ולהיות בה כמו הולשים והסקוטים באנגליה. ההשקפה של גנני המפורט בעם יהודי מאוחד ומאמץ טוב עמים יהודי מפורד ומפולג, שבו הותרת ספרד למטה ספציפית ומיוחדת לה, מנוסחת בשורות הבאות הלקוחות מן המאמר המצוטט בו: "בין עמי רוסייה יש שלושה עמים רוסיים: הווליקי-רוסים, המאלדורוסים ובילי-רוסים... ועוד דוגמה: יוגוסלביה מורכבת גם כן מכמה רפובליקות. יש לציין במיוחד את הרפובליקה המקדונית... השאלה האלומית של העם הזה נפתרה ע"י הקמת הרפובליקה המקדונית במסגרת המדינה היוגוסלביית".

ב

מפנה חד במקטיקה של גבאי ספרד חל אחרי הפרעות באשכנזים שנוערכו בווארזי סאליב, חולפה בראשותו של דוד בן הרוש, בימים 8-9 ביולי 1959. שום אינטנסיביות ספרדית לא גיבנה את הפרעות ואת הפורעים ואפילו הפרסומים של המחלקות השונות של מפא"י העוסקות ב"עצרות" לא גינו את המתפרעים בפה מלא אלא מצאו מלים להצדקתם. גבאי ספרד, בארץ ובהוץ לארץ, קיבלו את הפרעות בהילה גלויה. בעתונת צרפת בהם יש השפעת מה לגבאי ספרד הופיעו כתבות רוויות

היא לוקה בשתי טעויות המרות. המצב בישראל שופה מן המצב באנג'יר בה שלצדכפתי אלג'יר היה לאן ללכת ואילו לאשכנזי ישראל אין לאן ללגור. שנית, זה העיקר, הקנאות של הצרפתים היא כאין וכאפס לעומת הקנאות של האשכנזים. אשכנז לא יבצע לעולם ויעדיף לראות את העולם כולו עולה בלהבות ובלבד לא למסור את הארץ לירי גבאי ספרד.

ג

המיצג המובהק של הג'ריסה האלג'ירית בקרב גבאי ספרד הוא פרופ. אנדרה שוראקי, היועץ המפורסם למיוזג גלויית, אשר אודותיו כבר דובר בספר זה. אחרי מאורעות ואדי סאליב פורסם פרופ. שוראקי מאמר בעמון צרפתי חשוב, כן פרסם מאמר ב"ג'ואיש כרוניקל". בצורה זו הופיע על הכמה הפוליטית של מדינת ישראל תמונה כן לניציג אינטלקטור. אלי של המוני הספרד-מוזרחים, בעיקר של יוצאי צפון אפריקה. הצי המאפיין את פרופ. שוראקי ואף פעילותו היא הימנעותו הקפדנית ליצור יצירה עצמאית כלשהי. שוראקי לא הקים מפלגה, לא יצר ארגון סוציאלי, לא גיבש חוג של נוצר. נהר מלקבל על עצמו אחריות אדמיניסטרטיבית וביצועית כלשהי ומאמצי מכוונים למטרה אחת: להניע את האשכנזים שיבצעו את אשר פרופ. שוראקי מוצא לנחוץ. היועץ המפורסם למיוזג גלויית הוא איש אלג'יר שראה מקרוב את התחליטים שנתחוללו במדינה זו. מנסיונו מסיק פרופ. שוראקי כי המדיניות המבוצעת כיום על ידי האשכנזים במדינת ישראל היא הדרך היעילה ביותר לקידום הספרד-מוזרחים והמשאש המשוכלל ביותר לסילוק האשכנזים עצמם מן המדינה, כבוא העת. לאור זה מסיק שוראקי כי מלאכתם של הספרדים נעשתה כירי אשכנז, וכי תפקידם הוא אך ורק להמריץ את האשכנזים שיבצעו ביתר רזיוות וביתר אינטנסיביות את מדיניותם הזו.

את התנועה המכוונת להמריץ את המנגנון האשכנזי לבצע את התכניות האלג'יריות שלו בקש ד"ר שוראקי להגשים שלב אחרי שלב. תחלה חיפש דרכים לרכוש את אמנו של ראש הממשלה, דוד בן גוריון. הדבר לא היה קשה כל עיקר, כי בן גוריון מחפש ממש ברות ספרד-מוזרחים משכילים. בשלב הבא ידע שוראקי לסחוט לעצמו את התואר של

מצב שנתהוותה במדינת ישראל אחרי הגלים הגדולים של העליה הספרד-מזרחית שהפכו את האשכנזים למיעוט. לפני כווא הצרפתים לאלג'יר מנתה האוכלוסיה הילדה כחצי מיליון עד שלוש רבעי מיליון וריבוייה המבטיג היה אטי, עקב המחסור והמחלות. המשטר הצרפתי יצר תנאים אידאליים לריבוי טבעי מחיר, לכניץ "עליה פנימית" בקנה-מידה עצום. ריבוי טבעי זה, אשר הצרפתים גרמו לו, היה בעת ובעונה אחת כניץ מטאטא המקעקע את השלטון הצרפתי באלג'יר ומגרש את המתישבים הצרפתיים מן המדינה. המתישבים הצרפתיים לא יכלו להתחרות עם הילידים בחזית הריבוי הטבעי וכוחם האזרחי באוכלוסיה הלך וירד. עקב ההתפתחות הכללית והטכנית הלכו ונחרבו התפקידים האחרונים שנומסרו לערביי אלג'יר בתרושה, בדרגות הנמוכות של הפיקוד הצבאי באדמיניסטרציה וכיוצא בזה. צעירים אלג'יריים מוכשרים מצאו דרכם אל האוניברסיטאות הצרפתיות. כך נתגבשה שכבת אינטליגנציה שהחלה את המור, השיגה עצמאות וחוסלה כליל את הישוב הצרפתי באלג'יר. צרפת נהנה כירי ערביי אלג'יר את כל הכלים הדרושים כדי לנצחה. היא איפשרה לזם ריבוי טבעי שתוריד את הישוב האירופי למיעוט המונה עשרה אחוזים. היא הכשירה בשבילים אינטליגנציה. היא נתחלה להם את השלשון הצרפתית שהפכה ביריהם למכשיר כביר המקשר ביניהם ובין העולם המודרני המשגים המודרניים.. מלחמת צרפת במזרח אלג'יר הייתה ביסודה מלחמת צרפת נגד עצמה, כלומר נגד התוצר-אות שהילידה מדיניות צרפתית קודמת, התבוסה במלחמה זו הייתה ברורה מראש.

"מצב אלג'ירי" כוה נוצר לדעת בן הרוש והבריו גם במדינת ישראל ומתפקידם של הספרד-מוזרחים להחליפו על ידי שורה של מעשי ואדיסאליב שתוצאתם הויה כשל המרידה של ערבי אלג'יר. בן הרוש הוא פרימיטיבי מכדי להפיק תורה זו בקרב גבאי ספרד. הוא ביסס את תורתו במעשי ואחריו באו משכילים ואידאולוגים שיגישו את ניסוחיה הרציונליים. הג'ריסה השלטה כיום בקרב גבאי ספרד היא "הג'ריסה האלג'ירית", המאמינה כי הרוב הספרד-מזרחי העצום ישאטא את תמיצוט האשכנזי כפי שהדבר אירע למיעוט האירופי באלג'יר. במצב הקיים רואים גבאי ספרד שלב מוקדם בו היים המתנה הספרד-מזרחי להתכונן, לרכוש השפלה וידע, לכבוש עצמדות לעצמו ולהחליש את עצמדות האויב האשכנזי. בהפיסה זו של גבאי ספרד יש הרבה אמת אך

גירושן של שוראקי נתן בידי גבאי פרופ. ספרד עילת לחמנוקה חוזה נגד אשכנז בנוסח גבלס ושטר"יכרי. הנבאים מכריזים כי שוראקי מצא את החנוכה את החוקים-פוקוס, המאפשר לסלק את הפיגור הספרדי-מורתי במתירנות הבוק, אלא שהאשכנזים המרושעים מסרבים לקבל את עצמותיו של יועץ הפלא ולהפעיל את תרופותיו. נשאלה, איפוא, השאלה למה לא הפעיל שוראקי, או מי שקדם לשוראקי, את תרופת הפלא הללו בקרב המוני ספרד לפני שבאו למדינת ישראל? ומדוע אין שוראקי מפעיל עצמו את תרופותיו במדינת ישראל או בצרפת, אשר תפכה עתה לריכוז גדול של ספרד ואין בה מחסור בכורים ובחשלים מן הסוג המצוי בערי הפיחות של מדינת ישראל? אולם כמעט מיותר להציג את השאלות הללו לאנשים, אשר כל עינם היא שנאה לאשכנז וכל מישאלתם היא לראות בחורבנו המלא.

ד

במערכות גבאי ספרד ממלא פרופ. שוראקי עור תפקיד. הוא משמש כמקשר בין חוג הנבאים הנמצאים בפריס ובלונדון ובין אלה הפועלים במדינת ישראל. הנבאים הישראלים אינם אלא דגי רקם והפיקוד העליון של הנבאות הספרדית נמצא בלונדון ובפריס, בקרב המשפחות המיוחסות, שריי האצולה הספרדית הצמיקה, אל החוגים הללו נתחספו עתה קבוצות גבאים חדשות שבאו מצפון אפריקה ושתקעו בכרכים הגדולים של מערב אירופה. הפיקוד הנבואה של גבאי ספרד הסתייג המיד מן השכבות הנחשלות בהודות ספרד הנעבותה הסוציאלי והחינוכית שביצע בשכבות אלה, באמצעות "חברת כל ישראל הורים", היתה מצומצמת מאד. לעומת זאת הקדיש פיקוד זה תשומת לב רבה למאבק נגד אשכנז, בכל מקום בו ניתן הדבר, והחזירוחו נגד פעולתו של פרופ. וייצמן, בעת מאמציו לקבלת הצהרת בלפור, גרמו לנו נזק בל ישוער. המטה הראשי של גבאי ספרד רואה במדינת ישראל בראש וראשונה בית קיבול אשר אליו יש להפנות את כל הפנומים והנחשלים שבמדינת ספרד כדי להקל על האלמנטים הבריאים יותר להשתרש בארצות המערב. הלקה זו לאלמנטים הבריאים, על ידי שחרורם מהתחשלים, היא בשתי צורות: ראשית, על ידי סילוק המעמסה הכספית

"יועץ למיזוג גלוינות". לכל ראש ממשלה יש עשרות יועצים בכל ההחלטות, ולא יתכן אחרת. גם בן גוריון נועץ עם עשרות אנשים בענינים מענינים שונים, אך כל היועצים הללו של ראש הממשלה נשאר באלמוניות ואיש מהם לא קיבל את התואר הרשמי "יועץ", פרט לפרופ. שוראקי. ניתן, איפוא, לשער כי היוזמה למתן התואר באה לא מן גוריון אלא מן היועץ הממרוץ עצמו, פרופ. שוראקי. בהישענו על עמדת היועץ, החליט שוראקי לצעוד עוד צעד אחד. הוא הכריז כי לא די בכתיבת תוכרים וכי הפיקוד הוא תביצוע, אשר לשמו יש להקים מיניסטרוני מיזוג, את המשרד למיזוג גלוינות שבראשו יעמד שוראקי עצמו. לפי התכנית נועד משרד זה לא להיות משרד של ביצוע ממשלי — כי תביצוע נמצא בידי המשרדים השונים אשר כל אחד מהם מטפל בתחומו בעניני האוכלוסיה וממילא גם בעניני המיזוג המפורסם — אלא משרד המנצה על פעולתם של כל שאר המשרדים ונתן להם הוראות בכל ענין וענין שיש לו קשר למיזוג. במלים אחרות: משרדו של פרופ. שוראקי נועד להיות משרד-המשרדים, משרד ראשי אשר על פיו ישק כמעט כל דבר, כי אין כמעט דבר במדינת ישראל שאינו קשור בקליטת עולים ובמיזוגם. אולם תפקיד זה של משרד-המשרדים כבר נמסר בממשלה ישראל לרשות אחרת, משרד ראש-הממשלה, כי ראש הממשלה הוא שר-השרים ועליו לפקח על כל פעולות הממשלה. נהג זה קיים בכל ממשלה בעלת מסורת. במדינת ישראל לא נשתרש צדייק הנהגת מפתח היות המדינה צעירה לימים ומפאת הפיצול הקואליציוני-ני, אולם להלכה ראש הממשלה הוא שר-השרים ומשרדו הוא משרד-המשרדים. נמצא כי פרופ. שוראקי רצה לנשל את בן גוריון מפקודו ולתפוס את תפקידו, כצעד ראשון לגירוש הכללי של האשכנזים ממדינת ישראל. בצעד זה הקדיח היועץ המתרוצץ את תביעותיו, וכן גוריון החליט לגרשו, באיחור זמן, אך היועץ נאחז בידית הזלת וסרב ללכת באומרו כי אינו מתפטר. המצב של מתפטר-לא-מתפטר נמשך כמה חדשים ולבסוף לקח היועץ את מוזרותיו ונסע לפריס, על מנת להופיע מחדש בעונת הבהירות לבסת הששית. ראש הממשלה החזיש שלה אל שוראקי מהרב הערוך בנימוסיות יתר. כבוד זה שאשכנזי נהג בשוראקי אינו מתוך התחשבות בו עצמו אלא כדי לתקלים מעיני הציבור את תכשולו שנתל בן גוריון בנפלו לתוך חרשת שטמן לרגליו מי שאין תוכו כבד.

בלתי פוסקת של מתנות נחשלים חדשים. מנהיגי ערב טורחים תמיד לקיים את בעיית פליטי ערב כבעיה בינלאומית. המעסיקה את דעת הקהל ההומניטארית בעולם, וכמוהם גבאי ספרד המנצלים כל אפשרות כדי להטיל בנו, בטורי העולמות העולמית, עלילות של קיפוח, התעלמות, חוסר-מעש וכדומה. ערב וגבאי ספרד פועלים במישור טאקטי משותף שבקצהו מצטיירת האשכנזית במדינת ישראל. אחמד שוקיידי, הנציג האינטלקטואלי של גבאי טואלי של גבאי ערב, ואברהם שוראקי, הנציג האינטלקטואלי של גבאי ספרד, אינם רחוקים זה מזה. יסודות-עבר וחלומות-עתיד מקשרים אותם. שניים אלה נעים לקול צלילי רפסודית המזימה הערבית וקורצים איש לרעותו קריצות על עדנה משותפת העשויה להתרקם ביניהם באחד הימים.

ה

הדמולה סביב הפער הקיים במדינת ישראל בין אשכנז וספרד היא דוגמה מאלפת למדיניות האנטי-אשכנזית המתנהלת על ידי ממשלת ישראל בהשראתם של גבאי ספרד. מדינת ישראל של היום היא פדרציה של עמים יהודיים הנעה במסלולי הזמן האשכנזי. הסדר המקיף בפדרציה כה מגוונת יכול להיות רק זה שיושג על יסודות הדמוקרטיה הפורמלית הנותנים לכל אדם שוויון של הזדמנות. סדר זה אינו אמצאה אשכנזית אלא יסוד מאפיין את הציביליזציה המערבית. יסוד אשר היהודים ציודו בו תמיד, בכל שלבי התפתחותו. במדינת ישראל מעניק סדר זה יתרון עצום לאשכנזים, לא בגלל היותם אשכנזים אלא משום עליונותם בכל הנוגע לשריון ולשליטה על הזמן. בעובדה זו איז שום פסול ושום חטא. יתר על כן: אנו רשאים להתגאות על כך, כי למרות שהתנאים האקלימיים במדינת ישראל אינם נוחים לנו ולמרות המעבר ללשון חדשה ונוחת לשוננו ההיסטורית, היישי, אנו מחזיקים בעליונות עצומה. כמובן, יש ערך מכריע לתרשה ולסביבה. העליונות דרכה להמשיך את עצמה וגם הפיגור דרכו להמשיך את עצמה. לאור זה קיים סיכוי סביר כי העליונות האשכנזית במדינת ישראל תימשך — תוך שינויים לא גדולים — עד סוף כל הדורות. אולם גם בכך אין להאשים אותנו.

הכרוכה בהחזקה הנחשלים והכושלים. ושנית: על ידי מניעת הרושם הרע על האוכלוסיה הנויית אשר היה נוצר אילו הביאו עמיהם גלי והמגירה הספרדית את המטען הכבד של הפגנומים והכושלים שהופנו למדינת ישראל. הסלקציה הזאת, המציעדה למערב את המוכתרים שבבנודרי ספרד, על מנת להוליכם בבוא העת אל חיק הצלב, והמפנה אל מדינת ישראל את הנחשלים והכושלים, נישאת עליה את כל הסמנים של פעולה המודרנית מפיקוד גבוה. למן ראשית הציאה של ספרד מארצות הלבנט השונות, בהדשים הראשונים לקום המדינה, ועד התגירה הכתולה של יהדות אלג'יר, נהנה הגבאות הספרדית המזי לפי אותה שיטה.

יחסה של מפקדת גבאי ספרד, היושבת בחוץ לארץ, אל המהרה הנדול של נחשליה המתרכז במדינת ישראל מוכתב על ידי שני שיקולים. א. במקרה המטען האיום של הנחשלות בינא לחורבנה של מדינת ישראל, שהחלול התוהמה כאניה שהסדקים בה הם מרובים מדי, הרי יושנו על ידי כך שתי מטרות: תונת מכה באשכנזים השנואים ויעלם הכתם של משקע הנחשלות שצמרת גבאי ספרד סולדת ממנו ומתביישת בו כל הימים. ב. במקרה שהאשכנזים יחוללו את הכליית אפשרי, ישקמו את הגרוטאות האנושיות של ספרד ויפתחו חיים בעצמה-תיזה היבשתית, הרי יקומו הנחשלים על מציליהם, כגולם הקס על יוצרו, ויגרשו את האשכנזים מן המדינה במהרה שניה של מיבצע בנוסח אלג'יר.

יסוד המזימה הערבית תוא יסוד היסודות באסטרטגיה ובסקטיקה של גבאי ספרד ויחסה אל בעיית הנחשלות הספרד-מוזרחית במדינת ישראל דומה להפליא לעמדה של מנהיגי ערב אל בעיית הפליטים הערביים. מנהיגי ערב רואים בפליטים הערביים את המנהג את מדינת ישראל מבחין וגבאי ספרד רואים במהנה הנחשלים איל המנהג את הציביליזציה האשכנזית במדינת ישראל מכפנים. מנהיגי ערב אינם נוקפים אצבע לפתרון בעיית הפליטים וכן גם גבאי ספרד בענין הנחשלות הספרד-מוזרחית במדינת ישראל. כל הארגונים האשכנזיים, החל מארגוני הנשים וגמור בקשת המגוונת של הארגונים הדתיים, פועלים בשדה הגורא של הנחשלות הזאת, אך אין למצא בו אפילו ארגון ספרדי אחד ידאי לשמו. מנהיגי ערב מבקשים להחריף את בעיית הפליטים ובאותה מידה מבקשים גבאי ספרד להחריף את בעיית הנחשלים על ידי החרמת

במאבק דרמטי על השגת פער-זוהי מלחמת הכל נגד הכל, שבה מתאמץ כל אשכנזי ליבור על חברו ולזכות בפער. אין אף אשכנזי הנזנה מפער לעומת חברו המוכן לסגום את הפער הזה. נהפוך הוא. כל מי שהנהגה מפער רוצה להרחיבו ככל האפשר. המאבק בעד פער מתנהל בכל המישורים של החיים הכלכליים, הפוליטיים והתרבותיים. הורים אשכנזי יים עושים מאמצים על-אנושיים כדי לתת לילדיהם השכלה וכדי לאפשר לבניהם המתחננים חגאים נוחים שיאפשרו חיים תרבותיים. והנה כיצד ייתכן שחברה זו, המשוועת לרעיון ההתחרות ההדדית והרחבת הפער התרבותי והעמדותי, תדגול בסתמית הפער בינה ובין אכינוי-התרבות הספרדי מורחיים? הא כיצד? הלחם הנמרץ ביותר לסתמת הפער הוא כידוע זוד בן גוריון, האשכנזי אשר במאמצים ללא-ילאות התפלת ליצור בינו לבין כל תרשבי הארץ פער פוליטי, מוסרי ותרבותי המקנה לו מקום יחיד במינו. כל הכבוד לבן גוריון שדשיג את הפער שלו בדרכים כשרות ומכובדות. אך מדוע ייאסר הדבר על אשכנזים אחרים ומדוע אסור לכלל האשכנזים להזנות מפער כשר ולגישמי לעומת כלל הספרדים?

כותב הטורים אינו מוכן להצטרף למסקלה הצבועה של חובעי חיסול הפער. איני מעוניין בפער לטובת אשכנזי, פער לגישמי וכשר. פער שימיישך עד סוף כל הדורות. כי הזמן מזוהה רצועה אחת, ועל כן מי שמוותר על ההזנה מוותר גם על הנצח, ומי שמוותר על הנצח מוותר גם על ההזנה. רצוני הוא על כן בפער לטובת אשכנזי שיהיה קיים עד סוף כל הימים. אך יחד עם זאת איני מעוניין להעלות את הספרדי-מורחיים עד כמה שאפשר, כדי להגביר את כוחה של הציביליזציה האשכנזית אליה הם שייכים. אין סתירה בין שתי המטרות, כי אני משוכנע כי ככל שיעלו הספרדים יגברו האשכנזים עליהם ויעלו עוד יותר. גברנו במלחמת ההתרות התרבותית על העמים הגדולים ביותר בעולם: האנגלים, הרוסיים, הגרמנים. התחרינו בהצלחה בפולנים בעניין כה מיוחד וספציפי כמו השירה הפוליטית. על כן אין ספק שתמיד נגבר על העמים הספרדי-מורחיים הקטנים, אפילו יעלו פלאים מבחינה תרבותית.

התובע את סתימת הפער ואת גישור ההבדלים העמוקים ויהי מה צולה בהכרח על דרך מסוכנת. עליונות תרבותית קשורה תמיד בסביבת תרשתית וסביבתיות שקשה מאוד לעקור. במקרה הטוב ביותר דרושות מאת שנים כדי לעקור את הסיבות הללו. אולם הנזעה שויונית

לא גנבנו את העליונות שלנו מאיש אלא יצרנו אותה כמו ידנו במאמצים על-אנושיים, ואחרי שיצרנו אותה אנו רשאים לטפחה ולהגבירה כל כמה שנוכל. לספרדי-מורחיים ניהנה במדינת ישראל הורמנות נפלאה להתחרות בנו בהצלחה. על ידי מעבר לעברית המודרנית פצענו את עצמנו קשה והענקנו להם יתרון בסיסי. מה עוד אפשר לדרוש מאתנו? המחסור התמרי לא יעמוד למשול בפני הספרדי-מורחיים בהתרום בנו בשדה התרבות. כבר כיום עושר ספרדי רב במדינת ישראל ובעוד 10-20 שנה יהיו כאן לספרד אוצרות עצומים, שיש בהם כדי לפתח ציביליזציה ספרדית עשירה ונוצרת. לא המחסור התמרי מכשיל את ספרד במערכה התרבותית אלא גורמים הקשורים בסביבה, בתרשה, באכנות הספרדים מתרבותם הם ומאיי-יכולתם למצוא את הגשר אל התרבות של אשכנז.

בראש המערכה לביטול הפער עומדת גבאית ספרד שהתריחה בשתענותה, במשך מאות שנים, על הפער הקיים לטובתה ולרעת אשכנזי. דובריה הרפרנטטיבי ביותר, פרופ. שוראקי, טען לא מכבר כי עד המאה ה-17 לא קם מקרב יהודי אירופה שום אדם שנודע לו ערך היסטורי. פער לטובת ספרד הוא אינפוא כשר, אך פער לטובת אשכנזי הוא טריפה, וכאן הוא מקור הריחתה והאיומים של גבאי ספרד. מבחינה זו מצבנו במדינת ישראל הוא פשוט מצחיק. אשכנזי נהנה מפער לטובתו לא רק במדינת ישראל. יש לנו עליונות עצומה בארצות הברית, אנגליה וארצות אחרות. היה לנו יתרון עצום באירופה. בכל מקום אנו לחמים לפער לטובתנו ובכל הארצות הדמוקרטיות מודים צמי הרוב כי פער זה הוא לגישמי. אולם במדינת ישראל אשר אנו בנינו אותה קמים עצמים יהודיים קטנטנים ומנסים לשלול מאתנו את הזכות לקיים פער בינינו לבניהם. חלקנו באוכלוסית רוסייה הוא אחוז אחד בסך הכל, ולא אנו בנינו את המדינה, אלא הרוסים. אולם חרושיצוב מדבר על העליונות האשכנזית ברוסיה ביח דרך ארץ מאשר הנבאי המימני י. ישעיהו הנבאי הספרדי א. אלישר מדברים על עליונות זו במדינת ישראל. יש, אינפוא, לומר לכל הנבאים הללו כי עליונותו של אשכנזי במדינת ישראל תתמיד לעד, עד סוף כל הדורות ועד קץ כל הימים, וכי עליהם להתחלל לרעיון זה — אם הם רוצים לקיים יחסים תקינים עם אשכנזי. היריבוים של האשכנזים על הצורך בביטול הפער הם בחלקים המכריעים פני התסתרות, טמטום וצביעות. התברר האשכנזי עצמה נתונה

הימים. אין לעורך תקוות שוא המציאות להבות של שואה וקנאה ועל המפלגות האשכנזיות לחזור לשתק במשחק ההכרות היפות הנאמרות בקלות-דעת. יהי עם זאת יש להתכונן לנחשול של התנועה השוניונית הספרדית שתקום ללא ספק. כאשר נחשול זה יסתער על הציביליזציה האשכנזית במדינת ישראל כדי למנוח יש להנחית בו מהלומה שתחסל אותו סופית.

נקודת המוקד של העליונות האשכנזית ושל הפגזור הספרדי מודחי הוא תמא המשפחה. המשפחה האשכנזית היא גן עדן לבגל. במשפחה ואילו המשפחה הספרדית-מורחית היא גן עדן לאב ולבגל. במשפחה האשכנזית עושים החורים כל מאמץ למנוע ילדים, ואילו במשפחה הספרדית מורחית מוקרב חלק ניכר מנכולת הילדים על מזבח סיפוק הצרכים המאביציות של האב. מהנד העמדת הילד בראש דאגותיה כטיילה המשפחה האשכנזית את הדגש על העמיד והנפכה למשפחה-עתידי, ואילו המשפחה הספרדית, המבקשת להכטיח מכסיומו של סיפוק לאב, הופכת למשפחה-העתידי. אולם היותה הוא ומן קטן וחוקף ולכן הופכת המשפחה הספרדית, בתוקף המירבה הספציפי שלה, למשפחה-עבר, למשפחה המשפחה פיגור. רק מהפכה אנושית עצומה, המתחללת במשפחה הספרדית המשפחה את היחסים בין החורים והילדים ובין החורים לבין עצמם, יש בה לחלל את הפלא של ההגברות ממשיית על הנחשלות. אם יבצעו הספרדים את המהפכה הזאת בצלחה — דבר שקשה להאמין בו — חודלו להיות ספרדים ויחפכו לאשכנזים. אך בה במידה שיבצעו את המהפכה הזאת, תלך רמתם ותעלה ויגבר כושרם להתחרות באשכנזים במישור התרבותי והציבורי. המכשיר היעיל היחיד שבכוחו לקדם את המהפכה הזאת היא היישי, הלשון העצומה המסוגלת לחזור לפני ולפנים של הנפש האנושיית ולבצע בה תמורה מרחיקת לכת. היידיש היא על כן המכשיר הגדול לריפוי הנחשלות הספרדית-מורחית, אך בעת ובעונה אחת היא המכשיר של דת-ספרדית-עצומה ושל החזרת ערכים אשכנזים.

היחסים האשכנזי-ספרדיים במדינת ישראל עומדים עתה בסימן שתי צבחות או שתי מלכודות. האשכנזים נכנסים יותר ויותר למלכודת,

אינה מוכנה להכות דורות רבים. היא רוצה לראות את חזונה מהגשם במינה. במקום או במאחר מניעה תנועה כזו אל הקיר האטום של הסכות התורשתיות התוצות בינה ובין משרתה. בשלב זה מחלטים האלמנטים הקיצוניים בתנועה השוניונית כי נשאה רק דרך אחת להגיע למטרה, ופירושה סילוק או רציחת הקבוצה האנושית הנשאת את העליונות בקרבה, בתאי מוחה ונפשה. תוצות שוניונית רבות הפכו במרוצת הזמן לתוצות הורצות ומחלות את יריבהן. היילי מאריס רצחו בשיטתיות את ראשי האריסטוקרטיה הרומית. האספסוף הצרפתי בימי המהפכה והדולה רצה אצילים. המהפכה הרוסית הביאה חיסול פיסלי על השכבות נושאות-העליונות ברוסיה: האצילים, האכרים האמידים, הבורגנות חלק ניכר מן האינטליגנציה. היידיים היו שוב ושוב קרבנות הוצעו שערורה עליונותם. יהודי ספרד גורשו משום שעליונותם הייתה כענינים בעיני המעמדות השילטיים. מאורה סיבה רצח היטלר את יהודי אירופה. עליונות מציתה להבות-קנאה המסוכנות פי כמה כשתן מופנות אל קבוצה זרה או להצחה המתוה מיעוט באוכלוסייה.

עשינו מאצצים עצומים לחיסול הפעיר. או התוצאות הן מעטות. אחרי שמונים שנות עבודה חינוכית וסוציאלית כמעט שלא החלילו להתמודד עם הנורמים הסביבתיים והמורשתיים המנוחים ביסוד הנחשלות. אין אפשרות לסתום את הפער כליל. אפילו אותם האשכנזים המאמנים בסתימת הפער מוכרים על תהליך ממושך שיארו מאות שנים. אולם התנועה השוניונית הספרדית-מורחית מסרבת להמתין. היא דורשת מאתנו לסתום את הפער במהירות שבה מבוצעים מפעלי השבתה הטבעי. כגון יבוש החולה, או תקמת בנינים גדולים. אם אני רוצים באמת ובתמים לסתום את הפער במשך דור או שני דורות, הרי ישנה לכך רק דרך אחת: עלינו לרדת, לרדת פלאים. עלינו לחזור לקרוא ספרים רציניים למעט בלמורה, לצמצם במדה דרסטית את מספר הילדים האשכנזים הנשלחים לבתי ספר תיכוניים ועוברים משם לאוניברסיטאות. אולי עלינו גם להתחיל לשתק במשחק ה"שישי" או במשחקים מורחיים אחרים מאותו סוג ומין. הזרד הריאליזם היחידה אל השונין המהיר בינינו ובין הספרדית-מורחית. אם אנו מסרבים ללכת בדרך זו עלינו לומר לספרדית-מורחית את האמת. עלינו לומר להם כי רק מעטים מביניהם, בעיקר יהודי האליטה, יוכלו להשתוות אתנו ברמה התרבותית, וכי הפער בינינו ובין המון הספרדית-מורחית הגדול יהמיד עד סוף כל

היהודיים האפרו-אסתיים. כי אין דין אחד למצליח ולכושל. במדינת ישראל תקום חזית אחידה של כל אנשי המאה העשרים המוכנים ומוזמנים להרוץ כל התקפה לא-צודקת מצד אנשי המאה ה-13 וה-14 וכן תלאה עד אנשי המאה ה-19. תהיה זו חזית של בני כל העמים היהודיים במדינה, אך במרכזה יעמוד אשכנז.

ח

ארבעה הם הנציגים המובהקים של ספרד במדינת ישראל: השר שטרית, השר ששון פרופ. שוראקי ורוד בן הרוש. בן הרוש הוא פורע, שוראקי הוא שרלטן ושני השרים הם מאריאנים הכפופים למפא"י ומיצגים את ספרד בהתאם להוראות של ראשי מפא"י האשכנזיים. מצב זה מרגיש את הטרנסג'יה של ספרד במדינת ישראל. יש לציין כי השר ששון נחפס במדה לא מעטה להשקפה ה"אליג'ירית" של שוראקי ועל רקע זה ערך כמה התפרצויות. כל מפלגה אשכנזית נשענת למעשה — אפילו לא תודה בה להלכה — על אמונה בעליונות האשכנזית. ברצו שספרדי מהמרד בגלוי נגד עליונות זו אין לו מקום במפלגה אשכנזית. המפלגות האשכנזיות, בעיקר מפא"י, הפכו למעין נשפי מסכות בהם רוקדים אשכנזים גלויים עם ספרדי-מורחיים הלובשים מסכות מארא"י. נזית שונות המסירים אותן לפרקים, חללים להיות "סתם יהודים", והופכים לספרדים, תימנים ועיראקים קטאים. משטר מסכות זה הוא רקוב מיסודו ומתערער במהירות. האשכנזים דורשים בהירות. בעת ובקונה אהם נמבצים העסקים הספרדי-מורחיים על ידי המונחים להופיע בגלוי כ"אנשי עדה" ולהציג את פרצופם האמיתיים. הנסיון ליצירת מפלגה ספרדית נעשה איפוא לאקטואלי. נסיון זה נדון מראש לכשילה בשלב הנחתי יכלים הספרדי-מורחיים לקוות, לכל היותר, לשימה של העמים הלא-אשכנזיים, בהתנתה של גבאי ספרד, כדי להניח יסוד להבדלה ולכנסת שתעביר מספר צירים. כאשר יועדו הנבאים השונים של העמים הלא-אשכנזיים, חתברר להם מיד החלשתם המהדהדה. כבר בהצעים הראשונים למפלגה, התברר להם עתידים להיווכח כי הזמן של הציביליזציה של ההתבסות הם עתידים להיווכח כי הזמן של הציביליזציה של חור הנה נודע וגוסס במהירות. הזמן הגדול הזה שרוע על אפיון של הארבעה, למראשותיו מונחים הכתבים הגאוגיים של הרמב"ם, יהודה

או לצבת, ששמה הרוב המוגרפי הספרדי-מורחיים. בעת וכעונה אחת נעשה הרוב הספרדי-מורחיים תלוי יותר ויותר ביכולת האשכנזים בשטח הספרי לזיי, המדעי, החברתי, הצבאי, וכיוצא בזה. שתי צבחות ושתי מלכודות, צבת ספרדית שבה נלכדים האשכנזים וצבת אשכנזית שבה נלכדים הספרדים. הצבת הספרדית, צבת המצביעים, עם כל השיבות בחברה דמוקרטית, היא בהשכון סופי צבת של נייר. ואילו הצבת האשכנזית מתחלקת לעשרות צבחות-פלגה הלוטות את כל העמדות המרכזיות חיי המדינה. בכל המתודות של ממש הנברנה צבחות-פלגה האשכנזיות בקלות מפליאה על צבחת-הנייר הספרדית. הצבחות האשכנזיות השונות חן בחשבון סופי שלוחות של הצבת האחת ששמה הזמן האשכנזי, או שלטון אשכנזי על הזמן. צבת זו היא מן האיריות ביותר בעולם המודרני, אולי האיריה שבכולן, וכוחה נודעת לאשכנזים השפעה בה מפתיעה על חיי עמים גדולים ועצומים. הספרדים יוכלו להשפיע על הצבת האשכנזית הלופפת אותם רק בתנאי אחד: שיהפכו לאשכנזים ולמאושכנזים. רק במקרה זה יחולו להיות משועבדים פאסיביים לצבת-הזמן האשכנזית ויהיו למפעליליה האקטיביים.

1

שוב ושוב נשמעות דעות כי עלינו האשכנזים, להעלות את הספרדי-מורחיים ויהי מה, אחת לא תהיה תקומה למדינת ישראל ולנו עצמנו. בן גוריון נתן לא מזמן ביטוי לדעה זו בנאומו בכנס של ועידת מפא"י, שהתקיים באוקטובר 1963, בו אמר, "בלו שנעקור מתוכנו את הפער הזה שבין יהדות אירופה ויוצאי יהדות אסיה ואפריקה ונעלה את כל בית ישראל לרמה תרבותית וחברתית אחת, לא רק שלא יקום החזון של החברה החדשה, שאנחנו נושאים בלבנו, אלא — לדעתי — לא יקום ולא יתקיים העם הזה". (מברר, גליון 17 באוקטובר 1963).

דעה זו יש לדחות בכל חוקי. השוהמות המלאה בין אשכנזי ובין האוכלוסייה הספרדי-מורחית התחילה היא רק בשטח הכסחתי. מבחינה זו יש לנו גורל אחד. אך בחיים הפנימיים במדינה יש לנו שני גורלות. אנו נפרד גם אם התחילים ישארו בפנינו. יחד אהנו יפרחו כל אלה היוצרים פריחה: יהודי הלאדינו והאלמנטים המצליחים בקרב העמים

כנות רק מאשכנזים; ב. המורכבות רק מספרד-מורחיים; ג. מפלגות מעורבות בעלות צביון אשכנזי שחבריהן מספרד-מורחיים מורים בעליות צביון אשכנזי ורועים להאשכנזי; ד. מפלגות מעורבות בעלות צביון ספרד-מורחיי שחבריהן ואשכנזיים מורים בעליות הנצרות של ספרד ורועים להסתפרד ולהתכונן. לכל המפלגות הללו יש מקום במציאות והתוספת הפולו-לטינית והתופשית של מדינת ישראל דחיים אך אין בה מקום למארגנים הלובשים את המסכה של סתם יהודים כאשר הם חלשים ומגלים את פרוצופם האמיתי. הספרדי, התנימי והערקי, כאשר הם מתחלקים.

ט

עיסוק בסטיסטיקה חביב מאוד על גבאי ספרד. כבר סיפרנו על הטבלה של נקודות התישבות ספרד-מורחיות שפורסמה בחוברת א' של "שבט ועם". אין זה אלא פרט אחד מרבים. בעתונות של גבאי ספרד נתקלים בפרטים סטטיסטיים מאלפים כגון זה שבמחוז מטויים יש רוב לספרדים ובמחוז אור רוב לאשכנזים, פרטים שכמותם אינם עולים מעולם על דעתו של אשכנזי. המטרה הסופית של גרוש האשכנזים מן ומדינתה נמקרת כפי הנראה המיד המוחותהים של גבאי ספרד ועל כן גם מציינים את שלבי המקומותם, כקצינים הרשמים בסיפוק את המקומות צבאיתיהם הכובשים הכל אחרי הכל מירי האויב.

בתחילת שנות החמישים, עם תורמים המדולים של העלייה הספרדי-מורחית ששינו את הממונה הדמוגרפית בארץ, העירור כמה אשכנזים כי תופעה זו אינה כל כולה נורמלית ורצויה. על כך הגינו גבאי ספרד בהתמרמרות מעושה ואמר לאותם אשכנזים: "התבלישי, אתם מדברים על אחוים בין יהודים, על רוב ומיעוט בין יהודים" עתה מדברים גבאי ספרד בלשון אחרת. הם אינם חוזלים להצביע על כך שהספרדי-מורחיים הם רוב ואחוז ירדנו למדרגת מיעוט. עתה דורשים לעצמם גבאי ספרד זכויות בתוקף היוזם רוב, וכאחד השלבים הנאים הם על-לים לדרוש מאחזו לפנות את הארץ בתור מיעוט קטן ולא-רצוי. על ספרות סטטיסטית זו, המלאה הישובים דמוגרפיים שונים, נמה גם הראייה של גבאי הספרדי פרופ. שוראקי, שניתן לספר "דבר",

הלוי ושלמה אבן גבירול. אך למרות זאת גוסס הזמן הזה במחירתו. הוא ציף מן המרוץ הממושך אל הנצח. הוא חזל להאמין כי יוכל להתמיד בהחיה העקבנית ולהתחרות בהצלחה עם הזמן הקוסמי. הזמן של תרבות חור הוחב צולל במהירות אל החתום של אן-רומנס — עובדה זו התברר לגבאי ספרד כאשר יתכנסו ליסד את מפלגתם.

כל אחד מגבאי ספרד סופר נוסף לזמן הספרדי גם פירוריי-זמנים אחרים: ונבאלקני, הצרפתי, הערבי, וכדומה. כאשר הגבאים הללו מתקבצים יחדיו נושרים מעליהם כל פירוריי-הזמנים האחרים ונותר רק הזמן הספרדי של חור הזוב. אך המסתורין האצילי הזה, הכרדך במאמיק-ההתדהות עם התקופה הגדולה, מביא עמו רק אכזבה ומפח נפש. כי הזמן של חור הזה נותן במהירות וברגע גבאי ספרד מתרצבים על מישוריו הם מפסידים את מעט הכוח השמון בכל אחד מהם וסביבם מתחילה לנשוב צינת-קבריים אכזריה, הקוטלת כל עשייה וכל מעשה.

לפני מספר שנים עמד בפני גבאי ספרדי אך שתי אפשרויות: להיות מאראן במפלגה אשכנזית או להיות ברמינגהם צעמאי באחד המוסדות הספרדיים הנוסחים, בעיקר בפרוצציה הספרדית העולמית. התמרמרות הנצמנות לטובת ספרד הוסיפו לאפשרויות הללו את האפשרות השלישית של תנועה פוליטית עצמאית. סיכויי התצליחה של ההליכה בדרך זו הם בשלב הנכחי מצומצמים. אך למרות זאת חייבים גבאי ספרד ללכת בקו זה כי המארגנים במדינת ישראל במתכונתה הנוכחית הוא בלתי-נסבל. במיוחד מצוים על צעד זה אותם עסקנים לא-אשכנזיים רבים שאינם חוזלים לקונן כי במפלגות האשכנזיות דוחקים את רגליהם ומונעים בעדם לגלות את כשרונותיהם הגאוניים. אם העסקנים הללו, ביניהם חברי נכסר רבים, לא יפרשו מן המפלגות האשכנזיות ולא יצאו ברשימות נפרדות הרי יוכיחו כי הרי שקרנים ורמאים מדעים, המוליכים שולל זה את האשכנזים והן את הספרד-מורחיים; שקרנים ורמאים שאין להם מקום בוורה הצבורית. גבאי ספרד המכריז השכם והערב על דוחקת רגליו והיצרת אפשרויותיו, כבר ניתק לעצמו, למעשה, את דרך הנסיגה. עליו לעבור את הרוביקוק, לנטוש את מפלגתו האשכנזית, לחזול להיות מאראן ולהקים מפלגה עצמאית. אם יכשל יהיה דוח קישוט, אך גורל זה הוא נעלה לאין ערוך מגורל של מאראן שמעמדו זה אינו נכפה עליו על ידי כוחות הצוניים אלא נובע מרצונו הוא. במדינת ישראל הדיום יש מקום לאי-בטחה סוגי מפלגות: א. המור-

מות ארירות של תיעוב ושל ביוזי ועל הכל: לגבאי ספרדי אין מקום בהרבה אשכנזיות המבדרת את עצמה. יש לדחוק אותו מן החברה. האשכנזיות ולגישו אל אזור הוא, אל שטחי המדבר והציה הספרדיים. בשטחו בשממה רחוקה זו יאבד את החושים המעשים המקשרים בינו ובין הזמן המודרני ויגדלגל עד מהרה אל המקום המיועד לו במאה העשרים: אל התהום של ארדזמנים.

יא

שמשיון אשכנז ודלילה ספרד עומדים זה מול זה במדינת ישראל. ספרד היא נשית. הדיכוי, הצינוני, האסטי הפך לה לציקר. היא נטשה את התרבות ההגיוני של הרמב"ם ונאחזה בקרום העליון המכריק. נשקה הגדול היא ההרבה הספרדית המצלצלת. כלי זימה האחרים לקוחים מביט הנשק הנשי הנצחי: ההפצרות, המוצות, התנוונות, תבשית, הנוכחות על מיעוט התמטות ושימת לב. ספרד מתחננת, מאפרת את פניה באופר רים חודשים לבקררים, מהליפה את שמלותיה, מופיעה בדמויות שונות — הכל לפי הצורך וההזדמנות. אשכנז הוא גברי-אדרי. מולול בהיצונות. מתפש מעמקים מטייל-אימה כדי לצלול לתוכם ולגלות את צפונותיהם. אך יחד עם זאת הוא תמים-אימלי כילי. ספרד השיגה יותר מדי הצליחה יותר מדי. הליכה שולל יותר מדי. על אשכנז להרחיקה ממנו והלאה, להשתחרר מן האזור הנשי של ההתעלסויות, ההפצרות, ההתדננויות תרגשות ושאר תכסיס-העקיפין הנשיים. על אשכנז לעבור אל האזור הגברי של מהלומות ההגיון השיירות והמתצות.

יב

בשתחית עם אשכנזים על הנושא "העצרת" העבירו רבים מבני שהי את הדין לפסים של ויכוח בינם לבין בני גוריון. אלה הם תכניו ויקריו של בני גוריון, אמרו. בשיתותי אלה נדהמתי ואף נודעתי מן השאגה העצומה שאשכנזים רבים רוחשים לבן גוריון על אפוסותו הפרטקטיבני-סטיית לגבי הספרד-מזרחיים. שוב ושוב ארצ לי כי בנקודה

הגבאי הספרדי א. ת. ארזוני. (בגליון 234.62). אחרי קביעות שונות המדיניות את כוחה המוגרפי העולה של ספרד בישראל, כולל העובדה כי הישוב האשכנזי "מזרק" מבוזת סולם הגלים, ואילו הספרדי מזרחי הוא צעיר אומר שוראקי: "לפי ההתאיינים המוגרפיים כיום יקבעו בני עדות המזרח את דמות המדינה בעתיד, אפילו אם יעלו מיליון יהודים מאמריקה ומרוסיה". החישובים המספריים-מוגרפיים של היועץ המתרוצץ מוכיחים כי הוא סמוך ובטוח כי אשכנז במדינת ישראל כבר גלכר סופית במלכודת האלגירית שנפרשה לגליון.

,

כל פיסת נייר מודפסת היוצאת מטעם גבאי ספרד היא כתב של עלילות והתמצות על אשכנז. כל מלה, כל אות וכל תג מכוונים להציג את אשכנז באור בווי ואת האשכנזים בכריות שפלות, המקשות את בני ספרד הנאצלים ומתעללים בהם. האשכנזים מקבלים לדיהם את הכסף הנחרם על ידי "העם כולו" אבל נוטלים אותו לעצמם... השנאה הרועל מבצבים בכל שורה אפילו כווי שאינה עוסקת במישרין בסכסוך הערתי. ברשימה על מצב יהדות ארדזמניה פרי עטו של גבאי ספרדי החותם בשם יוסף תוד (במערבה מס. 11 מאי 1962) נאמר בין השאר: "הקהלה האשכנזית בארדזמניה נוסדה ב-1862, אם כי נתגבשה ממשית ב-1880, אחרי הפרעות ברוסיה הצארית אשר הקיאו (הפחור של המערתני) יהודים רבים לחופי צפון אמריקה ודרומה". הגבאי הספרדי יוסף תוד משהתמח דוחקא במלה "הקיא" לתאור מצבם של יהודים הנמלטים מפרעות צאירות המלים "מנורשים" או "קרבנות" נראים בעיניו עדינות ונאצלות מכדי שישתמש בהן לגבי אשכנזים. יש לשאול, איפוא, בכל גילוי הלי מה לנו ולגבאי ספרד, המודחים נפשית עם השלטון הצארי המגולש אשכנזים ומצטערים שהטיל לא "מור" עם כולנו? כמובן, שבגאי ספרד הם אודחים הנפשיים ושוי-זכויות במדינת ישראל המוקרטית. וכותם לשבת בנוסת ובמשמלה. אין כל קרבה אמיתית בינינו וביניהם אלא זיוף. יש סוף סוף להפסיק את ההבלגה על ההפרעותם השונות. על השמעותיהם יש להשיב במהלך-

לים הן כאן וכאפס לעומתם. היום הזה יהיה יום הדין של כל גוריון.
של מפא"י ושל הציביליזציה האשכנזי-ספרדית הממוזגת כולה.

י"ג

השלטון ואנטי-אשכנזי במדינת ישראל מטר לספרד שהי עמדתה
יסוד: את הרוב הדמוגרפי ואת הלשון. לנו נשארה רק עמדה אחת
יהודה: השויון הפורמלי הכרוך בחוק הדמוקרטי. גבאי ספרד מנסים עתה
לקצקע את החומה היהודי שנתגרה לנו. אך אשכנזי ינו עליה בעות.
האשכנזים לא יפריעו למפא"י כל אימת שתמסור אי-אלה תיקי שרים
לספרדים, הווכים לתקנים רק בזכות ספרדיזם. הם לא יפריעו למפא"י
גם להכנסת כמה עשרות ספרדים לא-יוצאיהם לדרגות הגבוהות של
הפקידות הממשלתיות. אך הרחבת השיטה על פני מישורים רחבים תיחלץ
בהתנגדות אשכנזית כללית וחזמה. במאמצם לקרקר את חומות השויון
הפורמלי ויהי מה, עשויים גבאי ספרד לקרוא להמוניהם, בעוד עשרים-
שלושים שנה, לצעוד אל הקלפי כדי ליצור רוב, שיקים בארץ דיקטטורה
ספרדי-מורחזית. כאשר השלטון הזה יעשה את ראשית צעדיו ויגלה
את פרצופו הנפשעי, נפיל אותו בלי היסוס ונשליט שלטון אוטוריטארי
אשכנזי שיכטיח סדר תקין עד הרגע בו תשקוט הארץ ותחיה אפשרות
להחזיר את השלטון הדמוקרטי על כנו. הדמוקרטיה הפורמלית ושויון
ההזדמנות מבטיחים את קיומה של ציביליזציה אשכנזית, עליה נבן
בכל מחיר. אשכנזי יצר את האגדה המודרנית הנפלאה של כניון מדינת
ישראל ובלכותה של אגדה זו ישלוט אשכנז במדינה עד קץ כל הימים
וסוף כל הדורות.

מסיימת נתקפו בני שיחי האשכנזיים התרגשות היסטורית וצעקו, "היא
תביא אותם יי". בצעקתם זו הביעו את השנאה לכן גוריון המתחלחלת
בעמלי נשמתי ומצפה להודמות של פרנק.

ואמנם הנדיש בן גוריון את הסאה כמליץ יושר פרוטקטיוניסטי
של הספרדי-מורחזים. כל פנים, כל מום, כל חלשה אנושית מקוממת
ותובעת-מחאה מוצאת אצלו דברי סנווריה כל אימת שחיא מצויה אצל
ספרדי-מורחזים. בן גוריון מחרף ומגדף בלשון המונית את אייבוי ויריביו
ומשליך לוללים ושיקוצים לעבר הציביליזציה האשכנזית האגדית על
אדמת אמריקה. אך הוא מוצא שוב ושוב כל מיני טעמים ונימוקים להצד-
קת הגילויים המזעזעים של הפיגור והנחשלות הספרדי-מורחזים. הפיגור
הזה אינו כל כולו פרי הנחשלות של ארצות המזרח (גם פולין ובייולורוסיה
לא היו ארצות מתקדמות ביותר בשעת הפריחה האשכנזית שם). ואף
הגירסה על העוני של יהדות צפון אפריקה היא בחלקה אגדה, כי בקופו-
תיה של יהדות אלג'יר נצטבר עושר מופלג. אך בן גוריון מתעלם מכל
העובדות הללו ורוקף את הנחשלות הספרדי-מורחזית אך ורק על חשבון
המונים והסכנה. שמהי לה כי הוא משתמש במלה "אשכנזי" רק כל אימת
שחוא מצויין אותו לגנאי, כגון בקשר למיעוט הילודה. כשהוא מצייין
אתנו לטובה הוא מדבר על "יהודי אירופתי". את השם ההיסטורי
"אשכנזי" המרניץ את הספרדי-מורחזים, נחר בן גוריון מלהעלות על
דל שפתיו. אידיש, השפה העולמית העצומה, צורמת את אנוחי. אך
בשביל אוקינוס השטמוס וקרות הדעת של "אורי הפיתוח" יש לו
רק מלים סלנוניות. לפי הערכתי רואים 5-3 אחוזים מן האשכנזים בנן
גוריון אדם שהציל אותם מירי הערכים אך הסגר אותם לירי הספרדים.
כ-10 אחוזים מן האשכנזים אינם סולחים לו שהביא "אותם" אך בתעריכם
את החוב שהם חבים לכן גוריון כבונה המדינה, הם מסתירים את עצמם
בלבם. במדינת ישראל מתחללים כמאה אלף אשכנזים ששונאתם לספרדי-
מורחזים תופנת אותם למעין חבית אבק שרפה המדכות לגנאי ההחלק-
חות. הרגע הזה עלול להגיע כאשר גבאי ספרד יגשימו את הבטחתם,
יעוררו מהומות ואדי-סאליב סוערות יותר, וכתוצאה מזה יירצח אשכנזי
או ירצחו מספר אשכנזים על ידי אספוף מוסתי. תעולם כולה תיהרד
וחלא-יהודי, יודעות. האשכנזים יצאו מגדרם ויהפכו לדרווישים משומי-
ללים. הם לא יפגעו בספרדים אך יסתערו על בן גוריון ומטורו עליו
חופות וגירופים, שקללתיהם של נטורי קרתא במהומות השבת בירוש-

הרבה פחות מהם. כי רבים מן העולים לארץ ישראל היו עשויים למצוא מקלט והצלה במדינות אחרות.

ג. התלהיכים המוגרפיים במדינת ישראל ומדינותו האנטי-אשכנזיות של השלטון הפכו את האשכנזים למיעוט. כוחות מתחזקים זוממים לגיזול מן המדינה ומחכים לרגע בו ינטוש אותה אחרון האשכנזים. המכה השלישית הזאת המצטיירת באופק ומבלטת יותר ויותר היא תוצאת שני השלולות הקודמים. אחרי התבוסות המתודיות בשתי המערכות הקודמות על הצלת מתנה אשכנז באירופה אנו עשויים להפסיד גם במערכת-החסים הממשמששת ובהא במדינת ישראל; אלא אם כן ננטוש את הדרכים הישנות ונלך בדרך חדשה.

שתי התבוסות שנוחלו בשנים 1882-1948 והתבוסה השלישית המאיימת עלינו מקורן בטעות אחת בסיסית. הדגשנו כי התבוסים הדיא-בוליים של הספרות העברית החדשה הכשילו תמיד את התליכה בדרך הנכונה. אך ספרות זו אינה מקור האסון אלא תולדה של סיבת-אב. הנעוצה בה שאשכנז לא הלך לבדו, אלא נתפחה לפעול במסגרת הכוחות של חבר העמים היהודי. כי חבר עמים זה לא היה מעולם מסוגרת של אחרות, אלא במה של המתודדות. התמיד מספר בגילויי-שמואל והגו גורשו, עשוי רומה וגויל, יוסף נמכר (כמעט נרצח) ושבוט לב מפתיע את כל מעשי האכזריות והמזימה שנעשו בחבר העמים היהודי. ישמואל צלמי גורשו, עשוי רומה וגויל, יוסף נמכר (כמעט נרצח) ושבוט בגילויי נטבת — מעשים יפים אלה נחזקו במסגרת חבר העמים היהודי בימי האבות והשופטים. מאחר יותר היו מלהמות בין יהודי וכן ישראל. במקופה המתודנית הזכיה חבר העמים היהודי כי מנוי וגמור צמו לשמור אמורים למסורת המזימות ומעשי-האויבה שנעשו בעבר החדק. בהתכנס האספה הלאומית הצרפתית — המוסד המיצג החשוב ביותר של העת החדשה — הנישו בפניו הספרדים של בורדו כתב-מלישליטת על אשכנז. מאחר יותר, בשנת 1959, אחרי שאשכנז הפניס לארץ מאת אלפי ספרד-מורחיים שהורידו אהנו למיעוט, ערך בו הרלו פוגום באשכנזי חופה וספרד העולמית קיבלה את הפרעות בקולות ששון והרועה. הזו פרצופו של חבר העמים היהודי, שהינו שדה המוסקיים ומערך-המלכודת המסוכן ביותר בהיסטוריה האנושית; משום הייתו זרה בה מתמדרים העמים היהודיים במאבק אמורי בו שורד העם תחוק ואובד העם החליש.

צלב תכונת השחזור העקשנית ואופיינית להיסטוריה היהודית

העולם המזויף ונצחון הביצועים

א

13

במשך ששים השנים האחרונות נחל אשכנז שלושה כשלונות מתוררים, מן התמורים ביותר בהיסטוריה האנושית.

א. התמצנו את ההזמנות לוקים ציביליזציה אשכנזית גדולה באפריקה, או ביבשת חדשה אחרת ולהעביר אליה מיליוני אשכנזים מאזורי הסכנה באירופה. גם הטוענים כי אונגדה, ואפריקה ככללה, לא באו בחשבון כמקלט לחמוצי אשכנזים, אינם יכולים להכחיש כי אפשרויות כאלה היו ביבשות אחרות. העם היהודי נענה תמיד לכל הצעה לשיחוף-פעולה קונסטרקטיבי שהוצעה לו על ידי עמים אחרים. הצעת אונגדה הייתה קונסטרקטיבית ביותר שהוגשה לנו בעת החדשה, אך אנו דחינו אותה. אפשר לומר כי דחיה זו היא המקרה היחיד בהיסטוריה בו גרמו היהודים נזק ישיר לשלום העולם, החלישו את הכוחות הבונים, חיקו את האנטישמיות ועודדו אסון אשר הם היו קרבותיו האומללים ביותר.

ב. הכשלוץ השני הונחה עלינו בזירת ארץ ישראל, בה חשוננו רק חלק זעיר ממה שיכולנו להשיג. הישוב העברי בארץ מילא תפקיד מינימלי במערכה נגד הנאציזם, לפני ואחרי עלותו לשלטון. בתקופה הנורלית שבין שתי מלהמות העולם נכנסו לארץ ישראל רק 400-300 אלף אשכנזים. כל המאמץ הציני הנדול במשך 66 השנים שבין 1882 ושנת 1948 הציל מצפני היטלר כ-400 אלף אשכנזים, אך למעשה

המדבר והטולדיריות השבטית-פנימית יגנו עליהם מפני חיד העונשה. בחלקו של יהודה-אשכנז נפלה הזכות המיוחדת במינה, הזכות שבאפשרות להינתק מן הזוועה של השיחוף הכותב ולצורך בנפרד. בפרוט העת החדשה הושיטה ההיסטוריה לאשכנז הזדמנות יחידה-במינה זו וציקה אחת בנדיבות בלתי רגילה. היי לו המונים עצומים מכל השכבות לשון ארורה, מסורת לאומית וחברתית מנובשת לפרטי פרטיה. הייתה לו גם עילה מוסרית לצורך בנפרד. כי לא אשכנז התחיל במלחמה עם ספרד. לא אשכנז הלשין על ספרד כפי האספה הלאומית הצרפתית, המוסד המתקק והמייצג החשוב ביותר של העת החדשה. ספרד היא שהלשינה על אשכנז. "היריות" הראשונות במלחמת אשכנז-ספרד באו מצד ספרד. השתדלויותיו של משה מונטיפיורי לא כיפרו על העוון. יכולנו לגמול עליהן לספרד במאות מיליוני דולרים של כספי צדקה ובפעילות פילנטרופית ענפה. אך הליכה במשותף עם ספרד הייתה אבסורד גמור, כאשר הרגה מן ההפרדה בין יהודה וישראל הקיימת 3500 שנה.

ב

אנו הלכנו בדרך מוטעית. בגללה ניתקנו את עצמנו תו מן תבואת של אשכנז המקופל בידייש ובהמוניו במזרח אירופה ותו מן המטרה של המדיניות האשכנזית, שפירושה הוצאת מיליוני אשכנז מאזור הסכנה האירופי. מטרה לאומית נכונה באה לקדם אנטרסים ארוכי-הטווח של כלל האומה, וסטייה ממנה מעבירה את המדיניות הלאומית לפסים מוטעים. אסוף זה מצא גם אותנו, כאשר זנחנו את הדרך הנכונה של הליכה אשכנזית עצמאית, נטשנו מיד את תקרקע המוצק של הדיאות ועברנו אל השטחים המסוכנים של האכספרימנטליות. תאומה תאשכנזית תקרבה בישראל בטרם מלך בטרם מלך דרך היסטורית בת 3500 שנה. החליאם יהודה וישראל, הכרוך בסטירה מדרך היסטורית בת 3500 שנה, החליאם הלשון העברית, העומדת בסתיירה לזיכור הארמי בתקופת תבתי השני ליידיש, ולדו-לשונות האופיינית לכל העמים היהודיים אתרי תקופת תבתי הראשון, המטרה האכספרימנטלסטית השלישית היא התנועה הקיי בידיה, שמבחינה היקפה ותנופתה הינה כידוע נסיון יחיד במינו בהיסטוריה האנושית. שלוש האכספרימנטלים הגדולים הללו השתלטו על המדיניות

מרות אשכנז את יהודה המודרני, העמים שאינם אשכנז הם ישראל המודרני וספרד היא אפרים המודרני. בהיסטוריה העברית קיים חוס עולם שכתוצאה ממנו צועדים יהודה וישראל בנפרד. הפרדה זו נתקיימה תמיד, בימי האבות, בתקופת השבטים, בזמן הממלכה המאוחדת ואחרי התפלגותה, תמיד נצטו יהודה מצד אחד ושבטי ישראל עם אפרים בראשם מצד שני. ההפרדה בין יהודה וישראל, שהינה אותה ההפרדה הקדומה ביותר בעולם, קיימת כשלושת אלפים וחמש מאות שנה.

בסוף המאה ה-19 ובתחילת המאה העשרים שומה היה על אשכנז להגדיר את עצמו כיהודה המודרני ולהלליט כי בשום פנים ואופן לא יצטרך יהוד עם ישראל דהיום היינו עם קבוצת העמים הספרדי-מזרחיים. על אשכנז היה לצעוד לוחד, בנבדל ובנפרד, ליצור ציביליזציה רק-אשכנזית באחת היבשות החדשות, ואחרי כן להקים על אדמת ארץ ישראל ציביליזציה אשכנזית ולהכניס למדינה זו, אחרי הקמתה מספר ספרדי-מזרחיים העולם פחות או יותר את כוחם הפורצנשואלי בתור העמים היהודי. כל ויכוח על מיוג ועל אופי התרבות היה מיותר ומצחיק. את העמים הספרדי-מזרחיים היינו צריכים להתמיד בפני הכריזה להסתפח אל הציביליזציה האשכנזית בארץ ישראל ולקבלה כמות שתוא או להניח אותנו לנפשנו. לפני השואה היינו 95 אחוז מכלל חבר העמים היהודי וכיום אנו מהויים בו 85 אחוזים, ויחס פורצנשואלי זה קובע גם את החלק המגיע לספרד במדינת ישראל. כל הנימוקים הצבועי על הצורך בהליכה נפרדת של אשכנז, ועל הכל: תאור היחסים בין השבטים-העמים של בני ישראל הניחן בתנ"ך יש לראות בו אחרה תורתית מפורשת המזהירה את העמים היהודיים זה מזה. ביחוד מצוה על זהירות השבט הגדול, בעבר יהודה וכיום אשכנז, המעורר קנאה נוראה בלב העמים היהודיים הקטנים, שבט זה, יהודה בעבר ואשכנז בהווה, הוא גם המצויד בכל התנוונים המאפיינים לו לצורך לחד ולחשחרר מכל חלות בתור העמים היהודי. המסונות היהודיות הנעלות, המסירות, אהבת-הצדק, הנאמנות, הכנות וכדומה באות ליד ביטוי בחיים הפנימיים של כל שבטים, ואילו התכונות היהודיות השלישיות באות ליד ביטוי ביחסים שבין השבטים-העמים. אזור זה של היחסים הבין-שבטיים הוא אזור הזוועה והתשא שבחיים היהודיים. יחסים אלה נמצאים עד היום ויימצאו תמיד על רמה של יחסי שבטים נוריים, התומסים ומלסטמים זה את זה מתוך בטחון שמרדתי.

אכספרמינטנים, וכי אופנים הנסיוני לא זו בלבד שאינו מצטמצם עם הזמן אלא במידה מסוימת אף מתרחיף עם הזמן. בעוד הלשון העברית השתלטה על רוב השטח של התיבור בדרך הצעיר ועל כל צורות הביטוי הרשמיות גובר בלב קבוצת ישראל, באקדמיה העברית ובצורת הספרות, הספק ביחס לכיתה לזויות מכשיר לשוני יעיל של אומה מודרנית. הציריביליזציה הקיבוצית מתחלפת פלאים בשטח הטכנולוגי והסוציאלי, אך בדבר היא נמצאת בנטיה בניגודה המרכזית של ערכיה הבסיסיים. כתוצאה מזה חוששים נאמניה כי הנצחיות וההישגים באגפים יוצאים בהפסד המתעצרות בניגוד המרכזי. המוני הספרד-מודרניים השתלבו ברבדים ההיצויניים של חיי המדינה, אך אינם מגלים כל יכולת להדור ולהאחז בשכבות עצמוקת יותר. המוחות האדירים של הרציפות ההיסטורית, שהאכספרמינטליקים הרף אותם בהתקפה ללא תקדים, לא חוסלו ולא נתמלגלו להגהם של איך-ומננים. הם נטונו בצורה מסודרת ויצרו ביצורית הגנה עצומים המתמשכים בעומק. השדה הפוליטי והתרבותי של מדינת ישראל נחלק לשני חלקים. בשכבה העליונה שולטים כוחות האכספרמינטליים המהסלים בהצלחה, אם כי במאמץ עקשני, את הכובלים והכיסים של הגורמים ההיסטוריים שנושאר בתחום זה. אך ברבדים העמוקים יותר שולטת הרציפות ההיסטורית בעצמה אדירה ומונעת דריסת רגל מן האכספרמינטלי. יש רושם כי מנוי וגמור עם כוחות הרציפות לחוסם בפני האכספרמינטלי את הדרך למעצקים לנווה ולחסלו בהתקפה אדירה שתיערך בהגיע שעת הכושר.

בשדה התערוכה על הצלחה שלושת האכספרמינטנים גורלים ומשגשגים השקרים הנמוסכמים של התבונה הישראלית. כל אכספרמינט מוכרזי בנישמה אחת גם על הצלחתו ללא-תקדים וגם על לבטיו וקשייו הנובעים מזה שלא הצליח סופית ונשאר תקוע באזורי הסכנה של האכספרמינטלי. כל אכספרמינט עורך הגיגות-יצחקו תבואה להזגים כי הגיע סוף סוף לזוהו מבטחים. אך מיד אחיהו פותחים ראשי ההזגים בקינה על מצינו ההצלחה, על הסכנה האורכות, ועל הצורך בסיוע עצום, שבהעדרו עלול האכספרמינט להגיע לזחמתות היסודות... מתוך מגמה להחזיק מעמד ויהי מה נלקט כל אכספרמינט וכולם יחד, באמצעים פסולים. המגביות הישראליות, הזרוע ההיצונית של שלושת האכספרמינטנים, משתמשות באמצעים המוניים, פסולים וקובלניזטיים ביותר כדי לגייס את הספים הדרושים לתבטחת קיומם של הערכים הנאציים. המדע הסוציאלי במדינה

האשכנזיות, הקריכו בשבילים את העם האשכנזי, דחו בכל מקום את הודאי וההיסטורי והשליטו במקומו את האכספרמינטלי. מתוך התבונה נכונה באינטרס המשותף שלהן עשו שלוש המגמות האכספרמינטליסטיות יד אחת וכרתו ברית של תבנה והתקפה נגד אשכנזי מתחילת המאה הזאת צעדו המגמות הללו בחזית אחידה, אך עתה מתגלים בחזית זו הסימנים הראשונים של פילוג עמוקי. האכספרמינט הגדול ביותר מבין השלושה דרניים, התעצם מאז ומלואה נטיה חקפנית לגבי שני האכספרמינטים האחרים. בתור הראשון הוא עתיד להסתער על האכספרמינט הקיבוצי. גורמים ספרד-מודרניים לא יחסו, במקרה של משבר חסור עבודה, לאלץ את התנועה הקיבוצית לומר על עקרון העבודה העצמית. הם לא יחסו להפקיע את אדמות הקיבוצים ומימיהם בשביל המונים ספרד-מודרניים עניים. באחד השלבים הטופיים לא יחסו גורמים ספרד-מודרניים להקריב אף את האכספרמינט השני, העברית המודרנית של ולהשליט במקומה את הערבית, הלשון המדוברת ההיסטורית של העמים הספרד-מודרניים. הברית בין שלושת האכספרמינטים היא שקטית-זמנית בלבד. האינטרס הספרד-מודרני חותר לחיסול סופי של כל עמדה אשכנזית במדינת ישראל שונה מיסודו משני האכספרמינטים האשכנזיים. ילדי מורה אירופה, המקיימים בהכרח זיקה אל האינטרסים האשכנזיים. בגיורת הלשונית חורקים הספרד-מודרניים שני זה עשרות שנים, על העמדה הדומיננטית של הספרות העברית החדשה. ילדת מורה אירופה. בגיורת הכלכלית הם אינם מסתירים את איבתם לקבוצים האמריים המעסיקים המוני שכירים ספרד-מודרניים. תקרע בחזית שלושת האכספרמינטים הוא בלתי נמנע, והספרד-מודרניים יסתערו על שותפיהם לשעבר בלי היסוס אדורי שיפיקו מן הברית המשולשת את כל היתרונות הטקטיים שאפשר להשיגם.

השלטה אכזרית של האכספרמינטלי ודחיקה ברוטלית של הודאי וההיסטורי מאפיינים את הזירה של מדינת ישראל. הזיקה העצום של האכספרמינטנים והאכזריות ללא-תקדים שבאכספרמינט של מיינו הליוות והחיות הלשון העברית מוכרחים את בעלי המגמות הללו להכריז כי חזלו לחיות אכספרמינטים, כי יצאו מאזור הפקפוק והסכנה ונכרו הגיעו לחוף המבטחים של תקופת המוצק. אך המציאות טופחה על פני ההכרזות הללו. המציאות מדישה שוב ושוב כי שלושת האכספרמינטים הם עדיין

הזמן האופייני למשטר הקיים במדינה הוא זמן מזויף. זהותו של הזמן הזה נופח עד לאין שיעור. כדי להבליט את השיבוהם וכותם של האכספרימנטים, ולעומת זאת סוף העבר והישיבה העתיד. כל עבר מתקפח במסגרת הזמן הזה וכל הווה מתנפח בו. כולל העבר וההווה של תנועת העבודה השלטה. גרמה שסימטת התנועה הזאת היא, סוף את העבר, נפח את ההווה והתעלם מן העתיד. סילוף העבר מתבטא בעיקרם המתות האמיתיות של הגולה היהודית ובהתעלמות מחל-קם של גורמים יהודיים עוינים ולא-יהודיים בהקמת המדינה. בתנועת העבודה קיים ייצור של ספרים לפי שיטת הסרט הנע, אך בין הספרים הללו, המוקדשים ברובם לעניני מדיניות, אין כמעט למצוא חיבור אויב-קטבי-אנליטי בעל רמה. אפילו מפעלו הדיפלומטי היחיד במינו של חיים ויצמן בהשגת הצהרת בלפור (ספר מדעי על הדיפלומטיה בימי מלחמת העולם הראשונה מגדיר את ויצמן כגדול הדיפלומטים בתקופה זו) אינו מוצא הערכה נכונה. ההנהגה של תנועת העבודה מתארת בספרות זו כאפיקטור קולקטיבי שאינו טועה לעולם. משטר כזה המתניח כל היסטוריוגרפיה כנה מחל ממילא כל סיכוי לצמיחה דור מנהיגים צעיר בעל כושר ועצמאות.

את הצמיד מסלפת תנועת העבודה בדרך האחת האפשרית, על ידי התעלמות ממנו. בשיחות עם אנשי תנועת העבודה נתקלתי שוב ושוב בסרוב לדון במה שעשוי להחדש בעור מספר שנים. האדם הנורמלי במפלגות הפועלים הוא כפי הנראה זה העוסק רק בעניינם תקשוריים בבחירות הקרובות לכנסת או להסתדרות. הנוכח זעמה וסרבנות היא כפי הנראה התנוכה הנורמלית של איש תנועת העבודה על רצונו של איש שיתן להעביר את הדיבור אל נושאים של עתיד. פחד זה מפני העתיד יש לו שורשים צמוקים. העתיד משתקף כפי הנראה בעיני רבים מאנשי תנועת העבודה כזמן של אימים ושקיעת צולמית בו עשויים להתמקד לרסיסים המיבצעים האכספרימנטלים האיריים. האדם הטיפוסי של תנועת העבודה אינו מצטיין כלל וכולל בבטחון איתן. נהפוך הוא. אדם זה מלא ספקות. פחדו מפני העתיד מקביל לפחד הנשי הספציפי מפני הזמן הזה בו נהרס על האשה העולם של יופיה וצוללים להתהם הלוטמה-הכיבוש-הכישוף הארוטיים בהם היתה שרויה בשנותיה הטובות. המתניחה המדינית של תנועת העבודה וקשייה להעביר את רסן ההנהגה לידיים צעירות יש להם ללא ספק קשר עם פחד-יעתיר

גזרה מלכת תמונה נכונה על מצבם של התמונים הספרודימורחיים. בדרך מרמה וכוז הועלמה לעיני הישוב האשכנזי במדינת ישראל האמת על המצב וסיכויי התפתחות של הגלויית הספרודימורחיות העתידות לעלות לישראל. אין ספק כי המחקר הסוציאלי בתחום הזינוי זה הותק בשיטות וספטריות וטוטילטריות. החומר המדעי העוסק בנושא זה הוא מועט וקשה להשיגו. במאמר אחד אף נתקלתי בהערה כי מטעמים בטחוניים נאסר לפרסם מספר פרטים. הכרוז שהופץ על ידי בן הרוש והמוכחי בימי פרעות ואדי סאליב ביולי 1959, שהזינו המיסנד המצניץ ביותר במערכת היחסים בין אשכנז וספרד במדינת ישראל אחד המיסמכים המעניינים ביותר בהיסטוריה העברית כולה — הכרוז הזה הועלם והוסתר בדרך מרמה ואנואה מעיני הציבור האשכנזי. המפכ"ל נחמאס השמעץ אורדתי כמה מלים מנוממות בעודת החקירה בראשות השופט ציצוני. אך לדיעת הציבור האשכנזי לא הובא הכרוז מעולם ולמרות כל מאמציי לא הצלחתי להשיגו. בדרך זו של גנייה העלמה נוהג גם מדע הבלשנות העברית, שרק מעטים מבין העוסקים בו מעזים לציין את החוב העצום שהעברית המודרנית חבה ליידיש. יש לציין לזכרון את המלון של אבן שושן, שאינו מוזכר בשום מקרה כי ביטוי או צורת זכור מסוימת השגורים בעברית המודרנית מוצאם מן היידיש. לגבי מלים שמוצאן אינו מיידיש מקפיד בן שושן לציין את המקור, כגון לגבי המלה "חיל", שבקשר לה הוא מציין כי מוצאה מטורקית, אך דבר קיומה של היידיש נעלם לגמרי מדיעטתו של אברהם אבן שושן. התנועה הקיבוצית משתדלת להבליט לעין כל את הישגיה ועושה לצורך זה מאמצים ללא תקדים. אך תנועה זו מביטה בעין רעה על סופר הקם מקרבה ומנסה לזאר בצורה בקורתית את הדברים האינטלימיים של חיי הכרייה. סופר כזה אף עשוי להיזדן ברוחחין אם יהשוף אשנב רחב מדי.

ג

המסגרת של חבר העמים היהודי אשר בה נתונה המדינה ושלושת האכספרימנטים שהפליגו הדיק מחוץ-המבטחים הקודם, אך לא הגיעו לתוך-מבטחים חדש, משווים למערך החברתי במדינה צורה מעורערת ומזויפת עד מאד.

הספרות — היא פלג צדדי סוטה של יצירת הקלסיקנים. לשון זו אינה ולא תוכל לזנות. מכשיר לשוני של ציביליזציה עשירה.

החינוך העברי במדינת ישראל מושתת על יסודות מזויפים. החי

נוד הטוב ביותר הוא של היהדות הדתית, במיוחד של דתיה הקיצוניים.

להינוד הדתי יש מטרה אנושית ברורה ומימית: לתוך יחדים שומרי

מצוות, בנים נאמנים לאלוהי ישראל. הניד טוב, אם כי מצומצם-ממדי,

היה הנינוד הקיצוני ששם לו למטרה להללי את המלך מוטושטות.

הקיצוניות. מטרתו של הנינוד העברי הכללי לא היה מודיעות אילו התבטאה

מצד חינוכי ממצע של הנינוד הכללי לא היה מודיעות אילו התבטאה

כל ההגשמה הצינונית בקניסון זעיר על גדות הירקון. בוגרי הגימנסיות

העבריות או להצטרף לאחת מתנועות המתחרות. ברובם הגדול זאנו לעצמם

חלוציות או להצטרף לאחת מתנועות המתחרות. ברובם הגדול זאנו לעצמם

ופנו לעיסוקים נוחים. תנועת נער מיוחדת, "המחנות העולים", שמה לה

למטרה לפעול בקרב הבוגרים הללו, לחנכם מחדש ולהחדיר בהם את

האידאליים של תנועת העבודה. החינוך שום מצוות ברורה וממדי ההגשמה

מדינית, לא הטיל על חניכיו שום מצוות ברורה וממדי ההגשמה

אמפריטיבים מהלטיים בנוגע לשטה הארץ, גורלה המדיני וממדי ההגשמה

הצינונית. היה לו אימפריטיב אחד ויחיד: הלשון העברית וספרותה.

בעזרת תבולות מחוכמות גרש החינוך העברי מן המניין את אלוהי

ישראל, הושיב במקומו את הספרות העברית החדשה ואת גדוליה

השתמש במתודה התנ"כית ובלהט המניין כדי להשליט על החלמיר

את האלהות החדשה. בית הספר העברי במקומות המדינית נשאר ביסודו

זה שהיה בימי המנדט. הממלכתיות שהוא מקנה לחניכיו היא פושרת

מאד ומיבצעו העקרי הוא להפוך את תלמידיו לעבדים נרצעים לספרות

העברית והחדשה ולגדוליה.

אלה. נראה כי אחד המגנים המוקדמים למדיניות נבונה היא התגברות

פסיכולוגית על העתיד וגישה צלולה אל התזמנותיו הנוראות ופסנתריו

המתדרות. התגברות זו אינה כלל וכלל מהתנועה של הנועת הצבחה

בשנים האחרונות.

הלשון העברית המודרנית נמצאת במבוי סתום. היא לא נוצרה

כדי להגיע באמצעותה אל תקופת ישעיהו או אל ימי יהודה המכבי,

אלא כדי לברוח מיהודי ורשה וקניון. תוך כדי מאמצים על אנושיים,

ברוחו של אליעזר בן יהודה הפכה לשון זו לשימשית ופרקה מעליה

את האזיקים הספרותיים. אך בד בבד נשארה חסרת כסים אידאולוגי

מעמיק והפכה ללשון מצומצמת, שאינה עונה על הצרכים של ציבילי-

זציה עשירה. נשמת אפה של העברית המודרנית היא התיסטוריה

הגעשית והתחשלת בשטה של ארץ ישראל; נעשית ומתחשלת על סדן

הפעולה הפוליטית. התברחת, הכלכלית והצבאית. אולם הקלסיקנים

של העברית המודרנית, סופרי מזרח אירופה, שנואו את התיסטוריה

שנאת מוות. הם ביקשו לגשלה ולהשליט במקומה את הספרות ואת

הבק המשוני והיכולת הלשונית. יורש הקלסיקנים, הסופר העברי

העברי, הלוי ומעורה בהם מכדי שיוכל לבטא את העשייה התיסטורית

המתחוללת על אדמת הארץ. אחרי נסיונות לא-מצליחים של כתיבה

פוליטית הוא נוטה בדרך כלל אל השביל הנרקטי ומנתק עצמו מן

החמון הגדול של העברים. הקלסיקן התעטף בלבוש של נביא כאשר

כתב בעברית על אומה שברובה המכריע לא הכינה את לשונה ודבריו

מצאו הד ישיר רק בקרב חוג קטן של חסידים ואנשי. לא כן הסופר

זמניו של הנבחר, העליון, ואדרי, הנזכר על כולם, יורש את כולם
וגשאר שליט יחיד.

ההיסטוריה העברית מתחלקת לארבעה ציקלים ברורים:
א. התקופה המיתולוגית בה נבר " על האלים האחרים וירש
את מקומם.

ב. התקופה הת"כית בה נבר יהודה על ישראל.
ג. התקופה הבלית בה הגמיד הישוב בכבל את הישובים היהודיים
לכונס והיסל למעשה את הישוב היהודי בארץ ישראל.
ד. התקופה האירופית בה נבר אשכנז על ספרד ועל קבוצת
העמים הספרדו-מזרחיים.

מיוג וגלויית כפי שהוא נתפס ומתפרש במדינת ישראל הוא
נטע זר בהיסטוריה העברית. היסטוריה זו גורסת את דחיקת המשבטים
החלשים על ידי השבט האחד החזק, או סיפוח שבטים חלשים אל השבט
החזק, כפי שסופחו אל יהודה, בנימין, שמעון וחלק משבט לוי. מיוג
גלויית בנוסח המפלגות הציוניות הוא אבסורד היסטורי שאין למעלה
ממנו.

7

העולם העצום של הפרובלמטי והמיוני שהוטל על הציונות
העמיד אותה בסכנת היסל כבר בסוף שנות העשרים. המשך קיומה נבע
מכמה גורמים שפעלו לטובתה, בעיקר הגורם הביצועי-טכני בהנעת העבודה
וכמפלגות הציוניות האחרות. הביצועיט הציל את תנועת העבודה מז
הפרובלמטי והאבסורד-מנטלי והחזיר אותה תמיד אל קרקע הודאות
והרציפות. מנגמה זו היא היחידה בתנועת העבודה שיש לה זמן רצוף
הנמשך בקו ישר מז ההחללות הראשונות של תנועת העבודה ואילו האויאולוג
ימינו אלה. הביצועיט הוא הגבור של רעיונות-בוטר ועל ידי ההתמקדות
שלה הוא זה שחשיל אותה על ידי רעיונות-בוטר ועל ידי ההתמקדות
מעקביות. כל הערכה אובייקטיבית על תנועת העבודה תכיר בפילוג
העצום הקיים בתוכה בין הביצועים, שהגיע במקרים רבים לשיאים
המעוררים את המפעלות של העולם, ובין המחשבה האויאולוגית העלובה.

וראשונה ספר של אמיתות דתיות. בחור השני התנ"ך הוא ספר היסטורי
המתאר את קורות העברים וקורות עמי המזרח התכונן במשך תקופה
מושכית. בשביל יהודים חילוניים במדינת ישראל חשוב התנ"ך מבחינתו
השנייה, ההיסטורית. מבחינה זו התנ"ך הוא ספר של מלחמות בין-ישראל-
ליות שכתוצאה מהן נבר יהודה על כל שאר העמים-השבטים, תביט
אותה בתחרות ממושכת וירש את מקומם. המוצלח ביותר בין בני יעקב
אבינו היה יוסף ולא יהודה. יוסף הוא גבורו של ספר בראשית המתאר
באיריות רבה את גורלו ומוצאותיו. התבלטותו של יהודה מהחילה בספר
שופטים, בפרשה העגומה של פילגש בגבעה, היא הולכת ועולה עד
היות יהודה, אחרי חורבן ממלכת אפרים, לירושם תבלעדי של כל שבטי
ישראל. התנ"ך אינו ספר המיוגים והצלחת המיוגים בין שבטי ישראל
אלא ספר המלחמות המאבקים והתחרויות בהם ירש השבט הגדול את
השבטים החלשים ממנו. אמת היסטורית זו החשובה מאוד לשלעצמה
ושהינה בעלת ערך מבריע להבנת היחסים בין העמים היהודיים במדינת
ישראל היום, מוסתרת בקפדנות על ידי מומחי התנ"ך שלנו. התנ"ך נלמד
במדינת ישראל כספר של חידושים, כמלצין של תגות יהודית ואנושית
וכמקור של אוצרות לשון. אך הוא אינו נלמד כספר השופך אור על המהות
ההיסטורית של העמים העבריים והיחסים ביניהם.

יתר על כן, קיים קשר הדוק בין התנ"ך כספר דתי ובין התנ"ך
כספר היסטורי. כספר דתי מתחיל התנ"ך בנצחוננו של האל האחד
הגדול על חכר האלים הקטנים ממנו. סימנים רבים מעידים על נצחון זה
כגון התכרות: " הוא האלהים (מ"א ית. לט.), ואילו התנ"ך כספר
היסטורי מסתיים בנצחוננו של שבט יהודה המביס את כל יתר השבטים
ויורש את מקומם. " גוריש את חכר האלים, יהודה הוריש את חכר
השבטים. מסתבר כי יהודה פירש את המאבק בתוך חכר השבטים העבריים
כשחזור המאבק שהתנהל בתוך חכר האלים, דיימה עצמו כהמלגמות האל
הגדול ושאלו כמותו, לוצח את כל שאר העמים-השבטים ולרשת את
מקומם.

התקופה הטרום-תנ"כית בתולדות העברים חשובה לא פחות מז
התנ"כית. בתקופה מיתולוגית זו התנהל מאבק אדיר בין האלים השונים,
וגנצחוננו של האל האחד הגדול, שירש את כל יריביו, השאיר רושם
בל ימחה על שבטי העברים ועיצב לעולמים את מושגיהם. אז נוצר

בשעה בה נכתב הספר הזה שוב הולכת תנועת העבודה ומסתכמת ללא מוצא בסכך שהיה קללה מאז ומעולם ורדה אחריה תמיר, הסכך הנובע מן העומס העצום של האכספרימנטלי ועדיפותו המתמקדת על הודאי. בצעדים מהירים מתקרבת תנועת העבודה ומקרכת עמה את המדינה אל מצב של מלכודת בו נמצא הישוב בסוף שנות השלושים. בעוד שלשנים שנה, כלומר בשנת 1993, יתמכן כי זמן ניכר לפני כן, יתעפר סופית עולם האכספרימנטים של תנועת העבודה כחוצאת מן התפתחויות הבאות:

- א. התנועה הקיבוצית, הנשענת יותר ויותר על יכולתה הביצור-עיסיתית ומפסידה את עוצמתה הרעיונית, תאבד אם כוחה ויחד עם זאת יתעפר סופית המערך התברתי הנוכחי במדינה, שבמרכזו עומדת הצבייליציה הקיבוצית.
- ב. האשליית על מיוזג גלויים במתכונת בה היא מכווצת כיום יתנפן כליל וספרד תחזור בגלוי לרשת את עצמות המיעוט האשכנזי ולגשול מן המדינה.
- ג. יוכח סופית כי הלשון העברית אינה מסוגלת לשמש כטיס לצבייליציה מודרנית צעירה, ובלו בכד יתברר כי הספרות העברית במדינה נמלאת תפקיד דטרקטורבי והרסני המקי ביל לוח שהספרות העברית הקלסית מילאה במזרח אירופה. יתברר כי המדינה לא תוכל לעכל ולשאת בחובה מיעוט ערבי גדול, המתרבה במהירות ומיחל לרגע בו ישיט יד לעמי ערב במאבק המשותף לחיסול המדינה.

הטיפול בבציות הללו ידרוש הכרעות ברורות ואמינות, שתנועת העבודה לא תוכל להכריען בשום פנים ואופן, וכחוצאה מזה תתדרדר המדינה יותר ויותר לתוך סכום סמום. המצב יזכיר את זה שנוצר בישוב בשנות 1936-1939, אלא שבאחת תקופה נוצר המבול על רקע של יחסי חוקי ובעתיד הוא יוצר על רקע של יחסי פנים. שום חלק מתנועת העבודה לא יוכל לטפל בבציות הללו בייעילות והתצלחה. שרירי, נאמני הערבים, מביית מדרשם של לבון, מאיר יערי וטבקלי, יעמדו חזלי-אונים לנוכח המסוכנת האיומה. כוחם של ביצועיסטים ושל הטוענים כי הם ממשיכים את המסורת של כל גורריו יהיה גדול יותר. אולם גם

ביצועים זה ראוי לכל שבה ובעלי האידאולוגיה ראויים לכל גינוי. אולם התמנה מסתכמת/צק זה שרבים מגודלי תנועת העבודה הם אידאולוגים וביצועיסטים גם יחד. היצירה האידאולוגית של ברל כצנלסון היא חלשה מאוד וכבר אבד עליה הכלה, אך ברל כצנלסון כארכיטקט חברתי הוא גאון והבין שהקים יחזיק מעמד עוד שנים רבות. בו גורריו חולל גדולות כמקים צבא ומעצב יסודותיה של המדינה, אולם ככתבתו ההיסטוריון גרפית הוא סלפן. בכל סקטור של תנועת העבודה גדול הביצוע מן האידאולוגיה, והיצירה הביצועיסטית היא שהעבירה את התנועה על פני התחומות שארכו לה.

גורם שני שהציל את תנועת העבודה ואת הישוב כולו משקיעה היא המשעיה הרבינוניסטיית. כליה של תנועת העבודה, האכספרימנט-ליסטיים מדי, לא היה בכוחם בשום פנים ואופן להלץ את הישוב מן המלכודת האנגלו-ערבית לתוכה נקלע בסוף שנות השלושים. הישוב נוסחב יותר ויותר במלכודת זו וציפה לו גורל של אבדן בטוח. בשנות ה-1950, אלמלא קמה התנועה הרבינוניסטיית, תנועה זו לא הייתה אכספרימנטליסטית, כמו תנועת העבודה, אלא תנועה הפועלת בהתאם למישימים היסטוריים-רדיאיים שעמדו במבחן במשך מאה שנים. היא העבירה את הישוב, בכל גורה וגורה, מהתחום האכספרימנטלי אל התחום הרדיאלי. קיבוץ הוא אכספרימנט, אולם עיר או מושבה היא רדיאית. תכלית היא אכספרימנט, היא רדיאית. מדיניות, כנון של משה שרת, המבקשת למצוא פתרון על ידי הידברות עם האנגלים והערבים, הייתה אכספרימנט. אולם מדיניות שהתירה לגורש את האנגלים והערבים מן הארץ נעה על פסים של רדיאית.

עוד מעלה עצומה נוספת הייתה לרבינוניות, מכהנית האינוניסטים של תנועת העבודה, מפאת מחינתו היחסית כלפי פנים הוא פגע במידה מינימלית במערך הפנימי של תנועת העבודה ויחד עם זאת הוציא בשבילה את הערמונים מן האש על ידי כך שפתר את הבציות החיצוניות אשר היא עצמה לא יכלה לפתור אותן לעולם. הרבינוניות סלל להנעת העבודה את הדרכים מן האכספרימנטלי אל הרדיאלי ואיפשר לה ללמוד את כשרונה הקונסטרקטיבי הגדול בשנות קיום המדינה.

המהפכה האשכנזית

א

אשכנזי וכה לביבשוים גיאוגרפיים יותר מכל עם יהודי אחר. כד
 בכר הקים הנציונליזם האשכנזי מכשירים עצומים אחרים, את היידיש.
 את הפולקלור, את אורח החיים האשכנזי, אולם השליטה האשכנזית על
 השטח, כולל השטח של מדינת ישראל, אינה בשום פנים ואופן עיקר
 ובסיסו של הנציונליזם האשכנזי. כי נציונליזם זה, כמו כל נציונליזם
 יהודי, שואף בעיקר לשליטה על הזמן, ולק בתור השני לשליטה על
 השטח. במה מהבטאת, איפא, שליטת-הזמן האשכנזית או הנצח האשכנזי
 והיחס בינו ובין הנצחאל הנביא הכריז כי נצח ישראל לא ישקר התכוון
 כאשר שמואל הנביא הכריז כי נצח ישראל לא ישקר התכוון
 לכלל שבטי ישראל. יתכן מאד כי בתור למלך דווקא את שאול, איש
 שבט בנימין, כדי לעודד את הנצח של בנימין שהועמד בסכנה עקב
 השבחה שבערך בשבט זה. אולם קיומם הקבוע של שני גורמים, יהודה
 וישראל, העיד כי בתכר העמים העבריים התחלל מאבק בין שני נצחים.
 נצח ישראל ונצח יהודה. כי מאבק עברי יש לו תמיד מטרה אחת:
 כיבוש הנצח. נפילת ממלכת ישראל וחלשת הציביליזציה השומרונית
 שקמה על חורבותיה שכנעה את עולי בבל כי נצח ישראל מה ואת
 מקומו ירש נצח יהודה שהפך למינצ של נצח בית יעקב. זו הסיבה
 שבגללה סרבו עולי בבל בעקשנות להצטרף להצטרף השתתף ותמיווג
 עם השומרונים. כאשר באו שליחי השומרונים והציעו לעולי בבל לבנות
 יחד אתם את בית המקדש נחמנוו לחקים המשיך יחד עם יהודה, נצח
 ישראל הקידום, כרוח שמואל הנביא. אולם זרובבל בן שאלתהיאל והושע

תרופותיהם יהיו אך טללים ואמצעים זמניים. אי-יכולת זו של כל
 אנשי תנועת העבודה להתמודד עם המצב הזה נעוצה בזה שכולם
 כאחד, תן חסידי "העורכים" ותן הכופרים בהם עומדים על הקרקע
 האבסורדית של תנועת העבודה ומתשרשים בו יותר על המדה. רק
 מהפכה שתעביר את המדינה מפסי האבסורדיות אל פסי הודאי תוכל
 להצילה. אולם תבאי ראשון לתפקיד זה הוא שמבצעה ינטשו את השטח
 האבסורדית. יקומו לעצמם בסיס אידאולוגי בתחום הודאי, וממנו
 ינהלו את מלחמתם. הודאי במדינה הוא רק האשכנזי-שרשי, היונק מן
 הציביליזציה האשכנזית בת אלף השנים במזרח אירופה, שתקומה את
 המדינה ונישאת אותה על היום על כתפיה. המדינה היא יצרנו של
 הוציונליזם האשכנזי ולק בהיותה נאמנת לו תוכל להתקיים.

על מישור נצח יהודה. הגורמים הללו עשו מאמצים איריים כדי להציל את נצח יהודה וכי לחסום את הדרך בפני הנצח העולה של אשכנז. הם חינקו ועודדו את ספרד על ידי החזאת הלשון העברית. קיבצו את השבטים הספרדו-מזרחיים מכל פינות העולם, ובעת ובעונה אהם החלישו את אשכנז בכל צורה ודרך אפשרית. למרות זאת צפוי להילכסם בדרך זו כשלוך מבישי. נסיונם הוא נסיון כושל למפרע, כי נצח יהודה גוסס במהירות וכד בוד עולה השמש הנחרדת של נצח חדש וצעיר, של תציל-אל רב-עלומים, של נצח אשכנז. תציל-אל זה יירש את כל הנסכים ההוריים, יביס את כל מתחריו וישליכם לתוך התהום של אויזונוגים.

ב

אילו נחטותי להחיות דרך אידאולוגית לחנוכה דתית כי אז הייתי צריך לסיים בה את הספר. כי ענינה של הדת היהודית הוא הזמן. החלומים האורים מענינים אותה מעט מאוד. אולם הנציגוילים האשכנזי אינו רק דתי אלא גם פוליטי, כלומר נושא בקרבן השוקה אל ששתים. תשוקה זו אני מציע לבטא על ידי דגל אשכנז, בצבעי כחול וירוק. הכחול יסמל את השמים של קדמת אסיה, המולדת העתיקה של בית יעקב. הצבע הירוק יסמל את המישורים הנפלאים של מורה צרפת ושל מחוזות הריין, בהם נחששל אשכנז כעם אירופי. דגל אשכנז יהיה דגלה של אחת האומות הגדולות ביותר בעולם, אומה שיש לה מדינה בקדמת אסיה ומחנות כבדים בכל אזורי המפתח של הצביליזציה המודרנית. הדגל של אשכנז יסמל את המאבק העולמי של האומה האשכנזית ואת זינה. הדגל של אשכנז ששחום. כי דגל אינו סמל של זמן אלא של ששה משוקתה לכבוש ששחום. הדגל הוא אביזר מלחמתי, נס המציין את לכה של ומלחמה על ששה. הדגל הוא אביזר מלחמתי, נס המציין את לכה של עמדה עליה מתנהלת מערכה קרבית. הדגל הכחול-לבן של מדינת ישראל הוא דגל שתחזיקו לתמים העמים היהודיים של מדינת ישראל את מלחמתם המשתפת באייב החיצוני. זוהי משמעותו היהודית של דגל היוור זה. על החורונו מעידה העובדה שהגורם השלישי במדינה, הנועת העבודה, מסרבת להסתפק בו ומנפיה נוסף לו את הדגל האדום, האינטרנציונלי. הדגל האשכנזי יהיה דגלו של עם אחד המאמין בנצח אחד ושואף לשלוט על ששתים למען האדורת נצח אשכנז. הדגל של אשכנז הוא דגל קרבי.

בן יהוצק דחו את ההצעה השומרונית ועל ידי דחיגתם הכריזו כי נצח ישראל הקיום מת ואת מקומו ירש נצח יהודה. אלפיים וחמש מאות שנה השמיעו היהודים בדיבור ובתפלה את המלים נצח ישראל, אך מוכנן של המלים נשתנה בתכלית. הן לא ביטאו עוד את נצח שנים עשר השבטים אלא את הנצח של שבט יהודה בלבד. בימינו ולנגד עינינו הולך ומתרחש מאורע המקביל לשקיעת נצח ישראל והולדת נצח יהודה בימי שיבת ציון. נצח יהודה שנתקיים אלפיים וחמש מאות שנה כנצח קולקטיבי של העמים היהודיים, מתפרק להלקין ושוקע במהירות. העמים הקודיים שאינם אשכנז, אינם יכולים עוד להמשיך את מרוצם אל הנצח. הם הופכים לגוררים חסרי-אוינים של אשכנז. מאורע צעום ואדיר מתרחש לנגד עינינו. ההיסטוריה העולמית כולה נעה על ציריה. נצח יהודה שנתקיים אלפיים וחמש מאות שנה והולך ציביליזציות אדירות נוע במהירות ובמקומו עולה נצח הדש הירוש את מקומו, נצח אשכנז.

אמותנו הבסיסית של מחבר הספר הזה היא האמונה בנצח אשכנז. רק אשכנז יבטיח את נצח בית יעקב. אשכנז יורש את נצח יהודה וכתוצאה מזה גם את נצח ישראל המלים ישראל, יהדות ויהודי ישארו במקומם, אך מוכנן ישתנה לחלוטין, במדה שיהולו על דברים וענינים שבהחומי ההות והעירי. המלים הללו יצגו במידה גוברת החלכת את האדם האשכנזי והמאשיכנזי ואת הערכים האשכנזיים. העמים הספרדי-מזרחיים המאבדים את נצחיותם יוכלו להשאיר בתחומי הנצח של בית יעקב רק במדה שיסתפחו לנצח אשכנז. אחרת יפסידו את הזיקה אל בית יעקב וימגלגלו לחתום של אין זמנים, איולת היא לזניה כי תעודת זוחת ישראלית, דיבור עברי ושרות בציה"ל הם ערובה לקיום העלם היהודי. אין אבסורד גדול מזה. יהדות פירושיה כושל לצעוד אל הנצח. מי שפספס את הכושר הזה, מי שאינו מקיים רמה מסיימת חדל להיות יהודי, אפילו ידבר עברית וישרת בציה"ל. אם מדינת ישראל לא תגדל זורות של יהודים המסוגלים לצעוד אל הנצח תהפך חלילה לקבר של נצח ישראל, ובמקרה זה יברח ממנה כל יהודי המכבד את עצמו. את הנצח היהודי תוכל מדינת ישראל לייצג רק אם תתיצב על המסלול של נצח אשכנז. כל אמונה היא גם כפירה. על ידי אמונת בנצח אשכנז אני מפרק את נצח יהודה הקולקטיבי וחדל להאמין בו. השלוטון הקיים במדינת ישראל והמפלגות הציוניות השונות עומדים

לים הספרדו-מורוזיים לעשות אומדן נכון של כוחם העצמי ולהסיק מה הם נחתנים לאשכנזי ומה מקבל אשכנזי מהם.

התפיסה האשכנזית שנוסחה בפרק זה היא אמונה פשוטה המוכרת לכל אדם מילד ועד זקן מופלג. היא נשענת על שלושה יסודות פשוטים. את הזיקה אל הזמן מבטא העקרון של נצח אשכנזי. את הזיקה אל השטח מבטא הרגל האשכנזי. כבסיס להתארגנות משמשת ההולמוגניות האשכנזית הנבדעת מהשפעות לאומיות, מורשתיות וסביבתיות. התפיסה האשכנזית היא ברוח התפיסות היהודיות-שמיות הטיפוסיות, של יסודי המונחים עצומים של אנשים סביב עקרונות מעטים ופשוטים לחלוטין. תפיסה זו היא קונסרבטיבית עד מאד ואין בה כל חידוש ושימוש המיוך נר לרגליהם של יסודות שהונחו בתקופת האבות ושימשו המיוך נר לרגליהם של יסודות. האופי הדמוקרטי של התפיסה האשכנזית הוא כשר למחזורי. אין בה שמץ של מהתרתיות, האופיינית לחוגים הצמחוניים של רוב מפלגות המדינה והקטנות לכל. מטרותה ליצור מהנה גדול של אשכנזים קנאים המוכיחים בכל רגע להטיל את מלאו כוחם במערכות הגדולות המצפות למדינה בעשורים הקרובים. ועל הכל: בשלושת עקרונותיה של התנועה לא יחול לעולם שום שינוי. לעולם תאמין בנצח אשכנזי, לעולם תהיה גישתה אל שטחים גישה כיישית ולעולם לא תהיה במוסדותיה, ארגוניה ומסדרותיה, דריסת רגל ליהודי לא-אשכנזי. שלושת העקרונות הללו ישמשו בסיס איתן למנגנון ביצועי-פונקציונלי הנחנה מיכולת-המרוץ מרובה ומתאם את שיטותיו הביצועיות לנסיבות הארציות המשתנות מדי פעם בפעם. המטרה המרכזית של המפלגה האשכנזית, שתיקרא יסוד אשכנזי ישראלי (באשוי תבות ל. א. י.), היא להבטיח את קיומה ושגשוגה של מדינת ישראל בניצול-ביצועית אשכנזית. המדינה תוכל להתקיים רק בתור ציביליזציה כוה, היונקת מאליף שנות קיום במזרח אירופה. הנסיגנות ליצור כאן ציביליזציה "עברית" או "יהודית" הם מנוסחים. ציביליזציה עברית או יהודית אינה מבנה אחיד אלא צורה של הרבונות שונות הנאבקות זו עם זו וחותרות זו מתת זו. יתר על כן: מדינת ישראל המטפחת ציביליזציה ספרדית או לבנשינית אינה מענינת את כוחה השוריים כמלא נומה. הוא אינו מוכן לקנות בשבילה אצבע ואת הדאגה לה הוא משאיר לגבאי ספרד. המטרה שכתב הסטוריס משקיע בספר זה נובעת מאמונתו כי הציביליזציה שתצמח במדינת ישראל

כי רק משמעות קרבת מצדיקה את קיומו של דגל יהודי. אם אין לדגל יהודי משמעות קרבת אין בו צורך בכלל ואפשר להסתפק בסמלי הזמן היהודיים.

ג

המטרה הארגונית שתפעל ברוח התפיסות המנוסחות בספר זה תהיה מפלגה אשכנזית. בפני לא-אשכנזים תהיה המפלגה סגורה ונעולה לחלוטין. נישואי-תעורבת בין אשכנזים ולא-אשכנזים הם תופעה טבעית במדינת ישראל. מטעם זה ייחשב לאשכנזי בעיני המפלגה כל יהודי אשר אחז משני הוריו, אב או אם, הוא אשכנזי. לאפשר ללא-אשכנזי להתפרש לאשכנזי על ידי החימה על טופס הוא אבסורד מוחלט. יש ערך עצום לתורשה, לסביבה ולרציפות הזם. החנאי של הורה אשכנזי אחז מבטיח את הרציפות האשכנזית של התנועה מבלי לעמוד למכשול בפני התנועה הטבעית של נישואי תעורבת בין אשכנזים ללא-אשכנזים. המפלגה תיצג אך ורק אינטרסים אשכנזיים תפנה אך ורק אל הכוה"ר האשכנזי ולא תעשה שום פעולה ארגונית ותעמולתית המכוונת ליצור גופים ספרדי-מזרחיים מסונפים, כפופים או ואסאליים. הצגת האנגוסטריס הכרוך של העם האשכנזי בישראל תהיה לברכה למדינה ועקב זה תביא תועלת גם לעמים היהודיים האחרים היושבים בה.

הספרדו-מזרחיים העוינים את אשכנזי יצטרכו להקים לעצמם מפלגות נפרדות. אלה הדוגלים במיווג בנוסח המקובל, במסגרת נצח יהודה, יכולים לפעול במפלגות האשכנזיות הקיימות. ספרדו-מזרחיים השואפים להתאשכנז, ברוח ההשקפות המבוטאות בספר זה, חייבים ליצור לעצמם מסגרת פוליטית, עצמאית לגמרי, בה יוכלו ללכד את בעיותיהם, לעשות סיכום של מערכת-היחסים בת אלף השנים בין אשכנזי לספרד, ולהסיק מסקנות ממך חרות. חוצאה זו כמעט אי אפשר לקבלה במפלגה מעורבת, אשכנזו-ספרדית, בה נתונים הספרדים ללחץ עצום מצד הגורם האשכנזי השליט ובה משגשים בהכרח הגלויים המאוסים של המאראגאיים. הופעה עצמאית ספרדית, אפילו בתור מפלגה עוינת לאשכנזי — בתנאי שלא תתדרדר עד פוגרומים עקבי — היא חיונית לספרדו-מזרחיים בשלב הנוכחי בה"י המדינה. כי רק במסגרת כוה יכיר

שקדמו למלחמת העולם ובהקפות השואה עצמה לא עשה בן גוריון שום צעד החורג מן השגרה העסקית. אילו נרדס בשעת עלות היטלר לשלטון והקיץ בסוף שנת 1947 לא היה מחילן ההיסטוריה משתנה במאומה. בידענו את כוחו העצום של בן גוריון, שנחמלה בתקופת המדינה, נראים לנו מוגזמים פי כמה מעשיו בתקופה הקודמת, המרוצצות, נסיונותי, הפרשה המצויקה של תכנית בלשמור, ויכוזיו עם גנאינים ציוניים מסוגו של יצחק גרינבוים ואבא הלל סילבר, שאינם מגיעים לקריטריון כשם שבתקופת המדינה הוכיח בן גוריון את כוחו העצום כן הוכיח בתקופת השואה את חסרונו ומומו המחריד: את השתעבדותו לכותל המזרח של מפא"י ושל ההסתדרות הציונית, ואת סרובו לוותר על מקומו ליד כותל זה ולפתוח במאבק ההפכני. עובדה היא כי במלחמתו הקטלנית נגד ההסתדרות הציונית המחיל בן גוריון אחרי שפעולתו בימי המדינה ביססה את מעמדו בכוחל המזרח של הציבור היהודי במדה שאי אפשר לנשלו עוד ממנו. לפני כן היה העשן שבוויכוח בינו ובין מהנהיג ההסתדרות הציונית מרובה מעבר לכל יחס מלהבת האש המסתתרת מאחורי עשן זה. אלה היו הנסיבות הפסיכולוגיות וההיסטוריות שהחלידו את חוק השבות. המוני העולים שורמו מארצות המזרח נועדו לטשטש את התשאה של הפקרות יהודי אירופה. הכניסה של פגומים ובעלי מומים, ללא סלקציה מלינימלית, באה להבליט רחמים גדולים המתחפים ומכפרים על ההתאבדות.

רק הפריחה האנושית הבלתי רגילה של הישוב האשכנזי הותיק היה בכוחה לאזן את החולשה הדמוגרפית הנוצרת כתוצאה מורידמה כה גדולה של אנשים פגומים. אולם הפרופורציה בין הבריא והפגום באוכלוסיה היהודית הולכת ומשתנת בלי הרף לטובת הפגום, ואם התחליף היה ימשך אין כל תקווה ליצור במדינה ציביליזציה פורחת מכל סוג שהוא. במקרה זה תיחפך המדינה לביה"חולים גדול של מוכי הגורל שבין העמים היהודיים. כל תכנון אנושי, פוליטי, חברתי ואף כלכלי ספק אם יש לו מקום לגבי בית חולים כזה שנוקבע לו מראש התפקיד לקלוט חולים ופגומים הזורמים אליו בהשפעת כוחות ודחפים אשר אין לו שליטה עליהם. התנאי הראשון ליצירת ציביליזציה מוצלחת כל שהיא במדינת ישראל הוא ביטולן המהיר של חוק השבות והנהגת סלקציה קפדנית בעליה. מצעד החוזה של הפגומים למינהם מכל פינת העולם חייב להיפסק. ביטול חוק השבות יגרום ללא ספק ואף כליה רוחנית

היה אשכנזית ולא אחרת. היצירות הנפלאות של הנציגולים האשכנזי בתקופה המנדטורית ובמדינת ישראל, המסורת המורח-אירופית העשירה על אוצרות הלשון והמרבית אשר בה, התיבה למדינת ישראל מצד הנושאים האשכנזיים בארצות הפורה — כל אלה יוצרים סיכוי לציביליזציה אשכנזית ישראלית עשירה ופורה. בסעיפים הבאים של פרק זה ניסוחו התנאים התכרויים להמשמת המטרה המרכזית הזאת.

ד

חוק השבות הוא הרה-אסון לקיומה של מדינת ישראל. לידתו של החוק אינה כל כולה באהבת עולים ובאהבת ישראל. למועצת העבודה היו הדמוניות מצוינות להציל את יהודי אירופה. גם בימי המלחמה ועד ההשתלטות הנאצית המלאה על ארצות דרום מזרח אירופה עוד הייתה אפשרות להציל מאתי אשכנזים. אולם תנועת העבודה סרבה להסתכן. כל מה שיעשה נועד להציל את עצמה אחרי חורבן אירופה. המעשים שהשתקפו לעלות על המוקד, מוטגה של חנה שני, קיבלו אחרי מאמצים היתר להגשים את משאלתם. אילו העדיפה חנה שני ללחום נגד הנאציזם, שותפתם השקטים של הנאצים ברצח יהדות אירופה, היו חבריה מסגיריים אותה למשטרה הבריטית. בשעת האסון הגורא ליהדות אירופה חיתה תנועת העבודה חיים פחות או יותר נורמליים. המשק ההסתדרותי פרח והמגנבונים והמסדרים פעלו כסדרם. אחרי המלחמה הצילה תנועת העבודה את עצמה מידי הערבים והשתמשה לצורך זה בשיטות ואמצעים שפסלה אותם כל אימת שהוצע להפעילם למען יהודי אירופה. בשלב יותר מאוחר מיהרה תנועה זו, אשר הוקיעה תמיד את המסחר היהודי לכל צורותיה, ויצרה ענף מסחרי יחודי חדש לנמרי, את המסחר בשיולומים ופניניים שהבאויקט שלו הוא האפר שנשאר מיהודי אירופה. מישהו מאישי הצמרת עשה את החשבון המנוע של תנועה זו, שהבטיחה להציל אחריים אך השאיירה אותם לאנחות והצילה רק את עצמה. חוק השבות הפותח את שערי הארץ בפני כל יהודי בא לכפר על העוון ולטשטש את החטא. חוק זה הוא במדה רבה פרי רוחו רוצנו של בן גוריון, גדול המנהיגים של תנועת העבודה. דרכו של בן גוריון בעשרים השנים האחרונות מאפיינת זה אותו והן את תנועתו. בשנים

אין לנו כל ענין בשטחים המאובלסים ערבים. הדלות של מקורות המים הישראליים וזימוקים כבדי-משקל אחרים מחייבים שפעולת הספוח הישראלי תתנהל בגיזרה הצפונית, על חשבון שטחים פוריים ועשירי-מים של סוריה.

1

בחקים הפנומיים של ישראל תנהל לא.י. מאבק נמרץ נגד השפעות הספרות העברית והחדשה החקיקי הערכים של תנועת העבודה בצורתם המיושנת. ערכים אלה הם ללא ספק נעלים ואופים המונאסטי-מצומצם אינו גורע ממשקלם העצמי העובדה שעליהם מתבססת ציביליזציה מענינה, אם כי ארעית, היא צדוה משכנעת למשקלם. הצרה הכרוכה בערכים הללו היא ששודכו מיד עם התגבשותם בשידור-טכניקה עם מאמות נוגדות. במישור המוסרי שודכה המגמה המוסרית הכלל-אנושית של א. ד. גורדון עם הרצון הפוליטי היהודי, הדואג לשליחות אחת והדבק משום כך במוסר ספציפי, שאינו אלא צורה מעודנת של תנועת אנואיזם קיבוצי. במישור החברתי ביקשו מיצגי הערכים של תנועת העבודה, ההולמים ציביליזציה מונאסטיית או מונאסטיית-למחצה, להיצמד אל יעדים המנויים, המעדיפים את הממדים והמאסכים של ציביליזציה המנויה על פני העידון והצמצום של הכרה מונאסטיית. תנועת העבודה רצתה ליצור מיוג בין ישו הנוצרי ובין אברהם שטרן. ערבוביה זו שנוצרה מלכתחילה הציבה את תנועת העבודה, מבחינה אידיאולוגית, על מדרון זרעמה לה שתגיע לירי מעשים ומטרות שהן ההפך הגמור מאלה שהציבה לעצמה מראש. תנועה זו התחילה במלחמה נגד עבודה ערבית וסיימה בטיפוח עבודת ערבים במשק היהודי. היא התחילה במדה רבה בתנועה פציפיסטית וסיימה כמיליטריסטית, וכן הלאה. המטף הממוצע לערכי תנועת העבודה הוא אדם שדגל בקיבוץ, אך השתקע בעיר, דגל בסוציאליזם והפך לעויר בורגני. הטף למיוג גלוי, אך נודע נוכח הסיכוי כי בני או בתו ישאו בת או בת לא-אשכנזיים. אדם כזה הוא שקרן, אך האשמה אינה כולה בו עצמו אלא בשידור-הטוריה האידיאולוגיים בין ערכים מונאסטיים ויעדים המנויים, האשמה העיקרית למצב האומלל מוטלת על הצמרת האידיאולוגית המסתיירה את הניגוד האידיאולוגי ומשלה את המנונים בתקוות שאו.

ופיסית לאפלי יהודים. אך אין לנו ברירה, אלה שהתחמקי בשנות הנאציון ב-1500 סטיפקיטים לחודש גרמו אסון הרבה יותר גדול. אילו נהגו אחרת, אילו מרדו אחרי עלות היטלר לשלטון והעמידו את העולם על חומרתה של הבעיה היהודית בימי היטלר כי אז יתכן שכל ההיסטוריה האנושית הייתה שונה ומלחמת העולם השנייה לא הייתה פורצת.

ה

ציביליזציה יהודית פורחת יכולה להתפתח במדינת ישראל רק אם תהיה ארץ של יהודים ולא ארץ דו-לאומית, יהודית-ערבית. כתוצאה ממצאותו של מילוט זר המונה כרבע מליון נפש, חדלה מדינת ישראל להיות ארץ יהודית ואופיה הדו-לאומי ילך ויחריף כתוצאה מן הריכוז הטבעי הנמרץ של האוכלוסיה הערבית, יודעי דבר מניחים כי בשנת 1975 ימנה הישוב הערבי במדינת ישראל חצי מליון. סמוך לשנת 2000 הוא עלול להגיע למספר הקרוב למליון. מציאותו של מילוט ערבי כזה במדינה הוא בלתי נסבל. יש לעשות צעדים לפינוי הדרגתי של הערבים על ידי רוח הציאה לכל יעד אפשרי של הגירה, תוך תשלום פיצויי רכוש ביד נדיבה, בחוד יש לעודד את יציאת הצעירים. אין להתעלם מן התפקיד של האוכלוסיה הערבית כמקור לכוחות עבודה טובים. אך אין מסור בכוחות כאלה בלבט. נזכר לקבלם מקפריסין ומחורכיה ולהעסיקם על יסוד אשדוד-כניסה לזמנים מוגבלים. הרעב שלנו לכוחות עבודה פשוטים אסור לו שייחפך לגורם המפסם ומחוק את המיעוט הערבי המתוח יסוד זר ועוין במדינתו.

את מדיניות החוץ הישראלית יש להשעין על הודאות שבקיום איבה ערבית ממשכת ולא על אספקירמנטליזם המנסה להגיע לירי הדברות עם עמי ערב. טקטיקה של אי-התקפה עשויה להיות מכה כתוצאה מניכבות חיצונית ולהצגים בינלאומיים. אך בפרץ מעשי איבה תהיה זו תחאכדות מצד ישראל אם תנקוט בדרך של התגוננות. היתרון המספרי העצום של האויב מחייב מהלומות התקפה ישראליות איריות שהתפקידן להשמיד את הציביליזציה העירונית הערבית תוך פעולות חרס וחורבן שהמטרה התכוון לא ראה כמותן מעודו. שטחים נוספים יש לספח למדינת ישראל רק תוך כרי פינוי גמור מיושבים הערביים.

ימינו את המיליונים שלו למטרת צדקה, תוך הכאה על הטא, הוא אדם יותר סימפטי מעסקן סוציאליסטי, שגידף את הקפיטלים כל ימיו ולבסוף קנה צדור מניות והתחיל לחזם את לבו בתקוה הקפיטליסטית כי דווקא מניהו יוכו בעליה מסחרת בבורסה, הערבויה הנוצרת כתוצאה מזה שהתבררה ההסתדרותית המתבוננת מקיימת משק סוציאליסטי לכוונתו את פעולתו התקינה, מעוררת תיאבנות בלתי מוצדקים ומפריעה לכוונתו תגיהיליים המצוינים. יש לשים קץ לסתירה הזאת על ידי מכירת הנכסים חדשות שייוצרו על יסודות הקפיטלים העממי. את הכסף שישקף המכירה יש למסור לחברי ההסתדרות על יסוד מפתח מסוים שישקף את הסכומים שהחבר שילם להסתדרות במשך תקופת הכרותו. לפעילי, למשקיעים עצמאיים, לקופות הגמולים ופנסיה יהיה חלק נכבד במניות של החברות החדשות, ובצורה זו ישמר אופיו העממי. אך ניהולן יהיה בהאמת לעקרונות קפיטליסטיים יעילים הנחמכים על ידי 99 אחוזים של חברי ההסתדרות שאינם בני קובצי, ולא בהתאם לעקרונות המיושן והכושל הנחמד על ידי אחוז אחד.

ח

החינוך העברי הכללי — עמדת המפתח בעיצוב פני החברה העתידה במדינה — מושגת על עקרונות מיושנים וקוק לרבייה יסרי דית. אנשי העליה השניה, בוני החינוך הזה, היו בעלי אישיות נגובשת, פרי הציביליזציה האשכנזית בת אלף השנים. אנשים אלה יכלו להפנות את כשרונותיהם לשרות שלמה של יעדים: להצטרף אל התנועות הסוציאליסטיים של שנות ה-20, להקים ולקשר טיים, להגר לארצות הברית ולפעול שם לגיבושו ובצורה של הישג חיוני. אחרי שהאנשים הללו החליטו לעלות לארץ ישראל ולקשר בה את גורלם נעדה פעולתם החינוכית וההסתדרותית להצדיק את צעד זה ולהטיל עליהם חובות ומצוות של ביצוע. שיגרה חינוכית זו ממשכה לשמש מסלול חינוכי לדרך הצעיר, למרות שצרכיו הם שונים לגמרי. האישיית של בני הדרך הזה אינה מוגבלת ומוצקה כשל אבותיהם אלא מטושטשת ומפוצלת במידה לא מעטה. האבות ידעו מי ומה הם והתחבטו

בר בכך עם הכלת הכסלון של הצמרת האידאולוגית יש להבליט את הנצחון של אנשי הביצוע. נצחון זה הוא כה גדול עד שחרג מן התחום הביצועי והבשיל פירות אידאולוגיים. האידאולוגיה המלוכשת שעצמורה בידי הביצועיסט היא אמת-מידה טובה יותר להנהגת מדינת ישראל מן האידאולוגיה של חסידי-הערכים השמרני. ביצועיסטים יכולים כיום להרכיב ממשלה ישראלית טובה יותר מן שתורכב על ידי פ. לבון ופרופ. רוטשטייך. הסופר האידאולוגי המגן על הערכים מפסיד יותר ויותר את זכות קיומו והופך לטרדן. נצחונותיו הם בזירת טורי הדפוס ותו לא. הוינים בסופו של דבר נצחונות מדומים.

י

המתבר נמצע מלנגוע בספרו זה בנושאים כלכליים. טיבה לכך היא הארעיות המדהימה של קני-המדה הכלכליים, מציאותו של שיטות כלכליות מצוינות ותלותה הטובה של ישראל במשק העולמי, תלות שתכנסה עלינו מילא דרכים ושיטות שיבטיחו למדינה את מקומה כמדינת-יצוא מצליחה. הנקודה הכלכלית היחידה שהמתבר רוצה לנגוע בה היא זו הנוגעת למשק ההסתדרותי שאינו קובצי. בקשר למשק זה רוצה המתבר להציג את השאלה הפשוטה: למי יהיה נחוק המשק הזה בעתיד? חברי ההסתדרות שאינם בקיבוצים הינם ב-99 אחוזים ועירי-בורגנים הדוגלים בקפיטליזם מתון. לשם מה, איפוא, לועירי-בורגנים משק סוציאליסטי? היחה פעם אמונה כי משק בבעלות ההסתדרות יבטיח את קיומה של חברה סוציאליסטית, בה ראו מקימי ההסתדרות את משרתם הראשית. אולם הוכח כי בעלות על משק אינה קובעת את דמותה של חברה. לרהיים ברושלים ובבני ברק אין נכסים כלכליים חשובים, אך יש להם חברה נפלאה. ללח"י היחה חברה נפלאה כאשר חבריו רעבו ללחם. החברה של העליה השניה היחה יחידה במינה, מבלי שיהיו לה נכסים, להסתדרות דחלים יש נכסים עצומים, אולם החברה שלה חולכת ומתפוררת. דרך ההסתדרות הוכחה כי נכסים אינם בנוים חברה, וכך למה לה נכסים? החברה העומדת בפני מדינת ישראל היא בין קפיטלים המכה על הטא ומשתל לא להיות תמטני ובין סוציאליזם סוטה הפויל לעבר הקפיטליזם ומחקה את דרכיו. האפשרות הראשונה היא טובה יותר. קפיטליזם המפור בערב

הממטרות ועל צביונה של מדינת ישראל. אנגליה יש ללמוד לא רק בנות היונה לשון עולמית אלא גם כחוליה קשר בין מחנה אשכנז במדינת ישראל ומחנות אשכנז בארצות האנגלו-סכסיות.

מבחינה ארמונית יש להפסיק בבית הספר העברי את המשחק המצדק בעם אחד. באוכלוסייה היהודית במדינה קיימות שתי רמות יכולת ברורות ומגוונות יפה: של אשכנז, אומת הלאדינו והאמלנטים המושכרים בעמים הספרודי-מזרחיים, ושל המוני הספרודי-מזרחיים. בין שני האמלנטים הללו יש להנהיג הפרדה חינוכית, לטובת שניהם.

הקשיים הטכניים הכרוכים בהפיכת היידיש לשון רשמית שונה במדינת ישראל הם כה מרובים עד שקשה להציג עתה חביעה זו. לעומת זאת יש להנהיג ליידיש תמיכה מרחיקת לכת ולהפוך את מדינת ישראל למרכז עולמי של הפעילות התרבותית המנהגית בלשון זו. לשם עידוד הדיבור ביידיש יש להקים תחנת שידור מיוחדת, את קול אשכנז שתזן את כל דוברי היידיש בעולם ותשמש נקודת מוקד לטיפוח הדיבור, הפולק לור, השיירה, ההומור ושאר הערכים של היידיש.

ט

ל.א.י. ימצא במצב של מלחמה עם גבאי ספרד. אין שלום, לא יתכן שלום ולא יהיה שלום עם חבורה שכל מהותה היא שונאה לאשכנז וחתירה תחתיו. שונאי אשכנז הם לא רק גבאי ספרד המרקדים לפי חלילי הפוגרומיסטי של בן הרוש ומצטערים שהישלר לא "גמר" עם כולנו. גם הנבאים, "המתונים" יותר הנאמרים על "ההגמוניה" האשכנזית הם אויבינו בנפש. כי הגמוניה זו בחבר העמים היהודיים עשויה להתחיל רק בכוחו של הישלר שני אשר טבחה אותנו ויפסח על ספרד. אין

מתונים וקיצוניים בין גבאי ספרד. כולם הם אויבינו בנפש. נגד כולם ינהל ל.א.י. מלחמה עקבית שתתנהל בכל אזורי השטח ובכל מישורי הזמן. המלחמה תתנהל בכל ארצות העולם ובמישורי החוליה, העתיד והעבר. המלחמה במישור העבר תתנהל על ידי הסרת האפיל מעל פרישת הרוסים האשכנזי-ספרדיים במשך שלוש מאות השנים האחרונות ונגילי האמת ההיסטורית על העתיד השכבה הזאת. גבאי ספרד תפועלים במפלגות אשכנזיות מופיעים בשני פרצופים.

בררכי ביצוע. הבנים אינם יודעים מי הם ומה הם. התנוון במדינה אינו פותר להם את הדינם זו אלא מסיל עליהם משימות. הוא מכוון כולו לביצועים. אין ספק שהביצועים עולה לאין ערוך על האידיאולוגיה של הערכים הנסוגה כלי הרף מעמודיה. אך הביצועים הוא מונבל מטבעו ותלוי בגורמים זרים. ההתפתחות הטכנולוגית צמצמה בהרבה את שדה האידיאליים התהישבותי. צה"ל הוא עתה השדה העיקרי לאידאולוגיה והגורם העיקרי במערכת החינוכית המעצבת את דמותו של הדור הצעיר. אולם מה נעשה אם הערבים ירצו לעשות שלום עם ישראל? מה נעשה אם הכושים באפריקה יתחילו לפתח בעצמם את התקליאת האפריקנית, או יעסיקו במשומה זו עורקים אחרים? מהי מהותו העצמית-הפנימית של היהודי הישראלי, המהות שהיא כולה שלו ואינה תלויה בשום גורם זר?

השוכני על שאלה זו היא כי בית הספר העברי בארץ, במידה שאינו דתי מובהק, חייב לחנך נציגוליסטים אשכנזיים. במידה שהיסוד הדתי נדחק ממערכת החינוך, עקב הסקולריזציה, חייב מקומו להתחפש על ידי ערכי הנציגוליסטים האשכנזי. הנכסים ההיסטוריים, הלשוניים, הרוחניים והפולקלוריסטיים של הנציגוליסטים הם עצומים וכבדים, לצב ולחזן אישיות עשירה להפליא. לנציגוליסטים היה אצרות עולמיים, קשרים עולמיים ואנטרסים עולמיים. הוא נמנה על הנציגוליסטים הפוריים והמעניינים ביותר באנושות המודרנית. הגזירה של מדינת ישראל היא רק חלק מנכסיו וההצלה בחלק זה, בגזירה זו מתגבית ביקה אמורה אל הנציגוליסטים האשכנזי העולמי.

בבית הספר העברי צריך להנהיג לימוד אינטנסיבי של היידיש וספרותה. את ההיסטוריה העברית יש ללמוד לא כחלודות עם אחד אלא כקורות שורת עמים, אשר כל אחד מהם יצר תרבות נפרדת ונאבק עם עמים יהודיים אחרים. בלימוד התיידיש יש להדגיש את המלהמות והמאבק בין העמים העבריים, שכמציאות מהם עלה שבט יהודה. יש ליצור ענף מדעי חדש: השפעת ההיסטוריה האשכנזית על ההיסטוריה העולמית. כי את תולדות העולם במאת השנים האחרונות אין להבין בלי להביא בחשבון את ההשפעות הכאת מאשכנז. לעומת זאת יש לצמצם את לימוד הספרות העברית. במישור האוניברסיטאי חשוב שעשרות צברים ילמדו רוסית כדי להכיר את התרבות הרוסית הגדולה ואת זרמיה המתפשט גיים שהשפיעו השפעה כה רבה על דמותו של הישוב בתקופה המודרנית.

נפריע לוי או ברגע שיסטה ממנה נפיל את שלטונה. אבל עכשיו — אחרי שעבר את הרוביקון בינו ובין אשכנז — עליו להחזיר את כרטיסיההבר של מפא"י וללכת, אם לא ילך, על מפא"י להילכך. מיהו חייב לעבור את הרוביקון בקשר לפרשה הזאת, אם ישוון יסרב לעבור את הרוביקון על ידי עזיבת מפלגתו, על מפא"י לעשות זאת על ידי גרושו של ישוון. ואם לא מפא"י ולא ישוון לא יעברו את הרוביקון, יעברו אותו מאות אשכנזים אשר יחדלו לראות במפא"י מפלגה העושה נסיונות של מיווג אלא מפלגה המקריבה בודעים ובגלוי את האינטרסים של אשכנז לטובת האינטרסים של ספרד. היום יעברו את הרוביקון זהה מאות אשכנזים, אחרי כן אלפים, אחרי כן רבבות, ולבסוף מאות אלפים. מפא"י לא תוכל לקוד בשתי חתונות. עליה להכריע לבאן או לכאן: האם היא בונה ציביליזציה אשכנזית במדינת ישראל או היא בונה ציביליזציה של ספרד המקומת על חורבות הציביליזציה האשכנזית.

במקביל להתקפתו הפוליטית של אליהו ישוון במישור הממשלתי, צורך הגבאי התימני מרדכי טביב התקפה על אשכנז במישור התרבותי. מאמריו (מן היסוד 12-11) הם כתב-אשמה כבר על אשכנז במישור התרבותי. השאיו של אשכנז הם כבדים מנישוא. לדעת הגבאי התימני, מבור גים כל מעשיו ומחשבותיו של אשכנז להעלמת חלקו של עדות המורה ולבלימת פעולתו העצמאית. יש לומר למרדכי טביב כי אחרי שכבה את מאמריו אלה טיים את החשבון אתו ועליו לצרור את תפציו ולעבור לאזור הרוחני של "עדות המורד". אם אנו כה רעים ומרשיעים למה ימצא במחציתנו? במדינת ישראל קיים עתה שטח-מחיה עצום של "עדות המורד" וכו כר נרחב לפעולה עצמאית, פוליטית ותרבותית. לפי צנפי צנפתי, מי מפריע לישוון ליצור מפלגה ספרדית אדירה? מי מפריע לסופרי תימן, מסוגו של טביב, לכתוב אפסו על יהודי תימן השווה בערכו ל"מלחמה ושלוה" של טולסטוי? מי מפריע להם ליצור עצמדות תימניות וספרדיות במדינת ישראל?

לא אנו מפריעים להם אלא החולשה הטבעה בהם עצמם. בתוך תוך תולדותם וכפנים פנים פנימיותם, ומאחר שהם מסרבים להודות במומם הם סופלים עלינו עלילות. באין יכולת פנימית ליצירה של ממש, יצירה עצמית, וחלים טביב וישוון כפרזיטים אל האזור האשכנזי ומשחילים שם לראות את המחרות של השקרים הישנים אשר לידהכוח התעמולתי

כל אימת שהדבר נוח להם הם לובשים את המסכה של סתם-יהודים וכל אימת שנוח להם הם מופיעים כספרדים ותימנים קנאים. מצב זה הוא בלתי נסבל. אין להסכים לכך שישווי גבאי ספרד בממשלת ישראל, בכור שטרית ואלהו ישוון, יהיו למעשה ארבעה אנשים, שני סתם-מפא"יניקים ושני ספרדים. אין מקום למאבנות במדינת ישראל. מדינה זו מאפשרת לכל ספרדי להבליט את מלוא הקנאות הספרדית עד גבול המעשים המתנגשים עם החוק הפלילי. עסקן ספרדי במפלגה אשכנזית החושב כי חבריו האשכנזיים חרדים לא פחות ממנו לענינים של הספרדים אסור לו להבליט פטריסיות-כוב ספרדית. ואם הוא חושב כי הוא דואג לעניני ספרד יותר מחבריו האשכנזיים עליו לעזוב את המפלגה האשכנזית. דרך הביניים של הופעה בשני פרצופים היא מוויפת ופסולת.

נסיונו של השר אליהו ישוון לסתום את פיו של אבא אבן כאשר האחרון ציין כי גורמים היסטוריים אשמים בפניגור של העמים הספרדי-מזרחיים — נסיון זה אין לראותו כאחת התקריות ובעזות הסבול בויכות בענין "העדות". על ידי נסיונו זה עבר אליהו ישוון את הרוביקון. מפא"י היא לעת עתה לא מפלגה ספרדית טהורה אלא בראש וראשונה מפלגה אשכנזית. מכאן שאליהו ישוון הוא גם נציגם של אשכנזים ואשכנזים אינם יכולים להרשות כי בא כוחם יסתום את הפה לאדם חשוב ונכבד כגבא אבן, שעה שציין עובדה היסטורית מבוססת היטב, שאין חלקים על-יה. אם אסור לגבא אבן לומר כי הפניגור הספרדי מורדתי הוא היסטורי הרי אסור לציין בספרי ההיסטוריה של רשת התינוד שלנו את העובדה של ירידת ספרד. יתר על כן, להצדקת ולהתקמת הפניגור הספרדי-מזרחי מציגים גבאי ספרד שוב ושוב את הפניגור ההיסטורי של ארצות המורה, ובכך להם מותר, אולם לגבא אבן אסור! האם חושב אדם כאלהו ישוון כי לו ולגבאי ספרד מותר הכל: להתייג בעלית לארץ סלקציה שלילית, לעורר פרעות ולעודד פורעים, לחבוע משרות וכיבודים בכות המוצא וצבע העור — ואילו לשר הינוך אשכנזי אסור אפילו לציין עובדה שכל ספרי ההיסטוריה דשים בה? אליהו ישוון חייב להסיק את המסקנה ההגיונית: עליו ללכת, אין לו מקום בממשלה לא כשר מדרגה א' ולא כשר מדרגה ב' ולא כסגן-שר מטעם מפא"י או מפלגה אשכנזית אחרת. כמנהיג מפלגה ספרדית יוכל להיות שר ואפילו ראש ממשלה. כל עוד קיים את הדמוקרטיה הפרלמנטית לא

פועלים. אולם במדינת ישראל נענש כל פשוט־עם אשכנזי בעוד שכל ספרד־מזרחי, אפילו יהיה משכבה עשירה, זוכה להעדרה. משטר כזה של העדפה גלויה קיים עתה רק במקום אחד: באוניברסיטאות חרוטיות הנסגרות בפני אשכנזים לשם הכנת מקומם של בני צמים אחרים בכריית המיציות.

שיטה כזאת היא בלתי חוקית ואין לסבול אותה אפילו יום אחד. האוכלוסיה האשכנזית אינה מחויבת להביא קרבנות נאלמה בשביל קידום האוכלוסיה הספרד־מזרחית. כל התקנות הספציפיות לטובת בני העמים הספרד־מזרחיים חייבות להתבטל ולהימחק מקבצי התקנות. ההוראות והנהגה יחד עם זאת יש לפתח בתנופה גדולה את התכניות האופייניות למדינת סער, שמחזן יתנו במידה מרעת הספרד־מזרחיים, וכן אלה מהם המסוגלים ללימוד תיכונני וגבוה.

לכסף יש להחזיר את גבאי ספרד ממדיניות החוזרת לעורר פרעות בנוסח פרעות ואדי סאליב. על מדיניות של פרעות נשיב במדיניות של הפרדה. לא נגור יחד עם פורעים. נקים חינוך אשכנזי עצמאי. נבנה רובעים וערים של אשכנז. נגן על הציוליזציה האשכנזית בכל האמצעים, ובהנגמתו זו נלך עד הסוף. עד סוף כל הסופים ועד קצה כל הקצוות.

אשכנז ינצח! כי אשכנזי במדינת ישראל הוא האדיר מכולם והצדק מכולם. כי הסכנה האורבת לאשכנזי היא המוחשית ביותר והדרמטית ביותר מכל הסכנות הפנימיות. אשכנזי ינצח מפני שהוא חזק פי אלק מכל הגורמים במדינה שאינם אשכנזי. אל נצחנו ילך לאי. לא בדרך של תנועת מצביעים סוערת ומשוללת אלא בדרך האטית והבטוח. סיימ של בנין חברה אשכנזית חדשה. המבצרים החברתיים של אשכנזי מהמוטטים ונזופלים אחרי שהוא עצמו חסירים. ההסתדרות, המפלגות, המשקים הקיבוציים, המנגנונים הציבוריים השונים שהיו בעבר מבצרים חברתיים של אשכנזי מאבדים עתה את צבינם זה עקב החזירה הגוברת ומחויבת המיציות של האלמנטים הספרד־מזרחיים. יש על כן להקים מבצרים חברתיים חדשים לאשכנזי, מבצרים שהינם על שחרת אשכנזי ושרגל של לא־אשכנזים לא תדרוך בהם עד סוף כל הזרות. במבצרים הללו יתקמו ויפתחו תיזעומק אשכנזיים היונקים מפעילות בשדות המחקר, האמנות, הלשון, ההיסטוריה, הספרות, החינוך, הפוליטיקה וכדומה. יש לפתח שורה של מוצים אשכנזיים, כגון ההיסטוריה האשכנזית; החוסים האשכנזי־ספרדיים; ההשפעות של

אשר בהם לא נס ולא ינוס לעולם. שישן וטביב לא יוכלו גם לשתות מהבאר האשכנזית וגם לירוק לחכה. או־א. עליהם לפנות את האור הפוליטי והתרבותי של אשכנז.

בדברי על לימודי היידיש בבתי הספר של רשת החינוך הממלכתי לא נתכוונתי ללימוד מתוך ספרי ילדי ספרד. וגם ילדי אשכנזי, שהוריהם אינם רוצים בלימוד זה יוכלו להיות פטורים ממנו. יתר על כן: יש להגיש סיוע מכספיהם לכל מיבצע ומפעל תרבותי תבא לטפח את התרבות של כל עם ועם מבין העמים הספרד־מזרחיים. אדרבא, יפתחו הספרד־מזרחיים את תרבותיהם ואשכנזי יפתח את תרבותו. שיטה זו תאפשר ליהודי מדינת ישראל להכיר, על דרך החשוואה, את משקליה החדשים של כל תרבות. הנצחון האדיר של תרבות אשכנזי במלחמת־תחורות זו מובטח מראש.

על גבאי ספרד להבין כי מיוזג גלויית אינו חובה אלא רשות, אינו חורה מסיני, אינו התחייבות לעולמי עולמים אלא אך ורק שיטה פוליטית. קו פוליטי, שאפשר לנתחו ולהמירו בקו חדש, שונה לחלוטין. אשכנזי רשאי לנפץ לרסיסים, בנקר לא עבות אחד, את כל התפיסות הנובעות ממושג־אב זה ששמו מיוזג גלויית ולהשליט במקומו מושגים אחרים. בן גוריון עצמו נסוג בהתלה מן המושג הזה ואף מיהר לפסול אותו ולהתחמט. למה, אם כן, אסור לאשכנזים ליצאת מן המלכודת אשר הוא עצמו יצא מתוכה, אחרי שהכניס את כל האשכנזים האחרים? הקו העומד בסימל פרעות ואדי סאליב הוא קו פוליטי חדש אצל גבאי ספרד. קו שנוצר נוכח שינוי הנסיבות. מדוע, איפוא, אסור לאשכנזים לשנות את הקו וללכת בדרך אחרת?

במשורר החינוך במדינת ישראל נעשה עתה ניסיון נפסע של שבירת התמוקוטיה הפורמלית ושל מתן עדיפות לבני העמים הספרדי־מזרחיים. מוצא ספרד־מזרחי הוא יחרון עצום ומוצא אשכנזי הוא מיבולה ופסול. ענשים כאלה בשל מוצא אין דוגמתם בשום מדינה דמוקרטית. השלטון הסוציאליסטי באנגליה לא העניש שום כו־לרדים אנגלי על מוצאו ולא העניק בחינוך שום הקלות לבני פועלים בתור בני

תהיה שלמה. המורות העוממות והצורפים האיראולוגיים המפותלים בתן תלתה תקוות כה רבות יאבדו ויישכחו, אך מפעלו התמים של המבצע של תבונה, החורש, סולל הכבישים ומנהיג תעלות התשקאה — מפעל תמים זה כבר כבש לעצמו מקום באזורי הצצה והכרו יעמוד עד דור אחרון. כל מי שיבוא אחרי תנועת העבודה ימשיך במפעל הזה ויביט אל ראשוני ומתחיליו ביראת כבוד.

י"א

גורלה של המדינה קשור קשר-בל-יינתק עם גורל אשכנז בתפוצה ועם מה שמכונה בשם שאלת היהודים. שאלה זו יש לבחון שוב לאור הגסיון הרב שנצטבר בידינו בדרך האחרון. יש לשאול מי אנו ומה מהותנו? האם אנו משתלטי עולם וכושי עולם, כפי שטוענים האנטישמיים, או נרמסי וטבוהי עולם? יש לשאול שאלתם של מי היא שאלת היהודים, האם של עלובי עולם שיש להצילם, או של מתעוררים להיות כובשי של עולם שיש להם לכוונתם אפיק אחר?

אין ספק כי הצדק הוא יותר עם האנטישמיים הטוענים כי אנו כובשי עולם מאשר עם הנציגים היהודיים השונים הטוענים כי אנו עלובי של עולם. מספר תאריכים קודרים מרמזים על מהותו האמיתית של עם ישראל בגלותו. ישו גולד בשנים הראשונות של הספירה, ובשנת 70 נחרב הבית השני, אחרי התנגשות עולמית בין היהודים ובין האימפריה הרומית. בשנת 1492 גילה קולומבוס את יבשת אמריקה, ובאותה שנה חל גם גירוש יהודי ספרד. אנו מוכריים את שמו של קולומבוס משום שהמחקר מגיע יותר ויותר למסקנה כי קולומבוס היה יהודי. באישיותו יש לראות, אפוא, את השיא של ההשפעה היהודית על גורל ספרד הנוצרית, וכך כבר עם השיא בא גם החורבן של הגורש. ואחרון הנוצריות: המניפסט הקומוניסטי פורסם בשנת 1848 ומביצע הרצח המוני של יהודי אירופה החדול בשנים 1942/1943. אנו רואים סמיכות מדהימה בין תאריכי הלידה והפעולה של אישים יהודיים שהשפיעו השפעה עצומה על גורל העולם הור ובין תאריכי שואת החורבן שבאו על יהודי תבית השני, ספרד ומזרח אירופה.

בתחילת הספר קבענו כי הזמן גדול מן השטח ושולט על השטח.

אשכנז בעת החדשה על עמי העולם הגדולים, הגרמנים, הרוסים והאנגלים; תורת לשון היידיש וספרותה, מדיניות אשכנזית מודרנית, וכדומה. במסגרות המתבוהות-חברתיות הללו התגבש התלכדות אנטישית סביב אינטרסים נעלים ועל ידי כך ייבלמו תהליכי התפוררות המחתות בעת בתורה האשכנזית, הוצאה משקיעת הערכים הקודמים. התלכדות אנטישית אמיתית אין להשיגה על ידי התאגדות לקידום שאיפות. החלוקה של אנשים לבעלי אלא על ידי התאגדות לקידום שאיפות, צעירים עניים, מצלוקים וכושלים טומנת מכונות חוסר וחוסר מכונות, צעירים עניים, מצלוקים וכושלים טומנת בתוכה זועה חברתית. רק שאיפות נעלות המעוגנות בעתיד, שוכרות את האזיקים של הדיפרנציאליה הכללית ושל התבוללים האנטישמיים ומחזירות את האנשים אל המצב הטבעי של משפחה אחת, לא. ישנים לעצמו למטרה ללכד את כל האשכנזים, בתור אשכנזים, ולאחד במסגרת אחת פרופסורים וסבלים, מצלוקים וכושלים, אנשי מעשה ושבויה הזיות. תהיה זו מסגרת לא של סנובים המתגאים בעורם תלכן, לא של בעלי נכסים ועמדות החוששים לעישרם, לא של משיכילים המתרחברים כי השכלתם, אלא מסגרת של מאמנים בנצח אשכנז המתלכדים סביב אמונתם כדי לפעול למענה. האלמנט של אמונה יהיה לתנועה יסוד כל ימט. תמיד תוכל לחזור אליו אחרי כשלונות ואכזבות ולשאוב מתוכו כוח מחודש.

בשנים הבאות ילך כוחה של תנועת העבודה וירד ובמקומה יבואו תכחות תאריכים של המחפכה האשכנזית. תנועת העבודה תשאה יותר מדי, רימתה יותר מדי, הצילה את עצמה יותר מדי ותקייבה את אשכנז יותר מדי. היא נכשלה במישורים הגדולים של המערכה בין אשכנז ובין גרמניה ושל היהודים בין אשכנז ובין ספרד. היא התרחקה מן התמימות, הציבה יותר מדי מלכודות ולכסוף נלכדה היא עצמה בשורת מלכודות שאין מהן מפלט. שר הזיסטוריה כבר ציחה על אחד ממשרתיו להכני את הצבע ואת המברשת אשר בהם יימרחו על החזית של תנועה שתביא אותה למלים, "ליקוידציה". היא כבר טיימה את דרך ההעפלות והתחיל ללכת בדרך המדיניות המוליכה מפסגה אל פסגה. עוד מעט תהיה של איך-זמנים, פילוגה לשלוש מפלגות פועלים אינו אסונה ואחד שלושתן לא יבא לה הצלה. אסונה היא התרחקות מן המימיות והסתבכות במלכודות שמהן אין מפלט. אולם הליקוידציה של תנועת העבודה לא

עולם גרמני. ספרו "הקאפיטאליזם" הוא הספר הפוליטי החשוב ביותר שנכתב בגרמניה, ורק מאוחר יותר נכתב "מיין קאמפף" של היטלר שהינו חיקוי ומהלומת-נגד לספרו של קארל מארכס. לפני מארכס הייתה גרמניה פרובינציאלית במדה שהבברים אמורים בהשפעה פוליטית-רוחנית על העולם, ומחבר "הקאפיטאליזם" היה זה שכבש לה ולשונה מקום מרכזי. לאון טרוצקי, גדול הקומוניסטים היהודיים של רוסיה, רצה לכבוש את העולם באמצעות רוסיה. כיבוש העולם בדרך-צ'קופף, המשמשת בעם אחר כבמכשיר, אופייני לעם היהודי מימי סוף תקופת הכתיבה השני ואילך. כוחו העצום של אשכנז בתקופה המודרנית גרם לכך שכמעט בכל מקום בו היו שאיפות לכבוש את העולם נתגלו אשכנזים כשותפים, כמעוררים ומתסיסים. למלך הגרמני וילהלם השני היו כמה ירדים יהודיים שהיו שותפים להלומותיו לכיבוש גרמני של העולם. הידוע בירי-דים הללו היה באלף, בונה הספנות הטראנסאטלנטית הגרמנית, שהיה היהודי ששם קץ לחיי מרוב צער, אחרי התבוסה במלחמת העולם הראשונה. הקשרים הללו נוצלו גם על ידי הציונות המדינית וריכארד ליכטנברג, הציוני הגרמני, ישב בימי מלחמת העולם הראשונה בקושטא, בה ניהל משרד מדיני שקיים קשרים עם הנציגות הגרמנית בתורכיה וחתר להכשלה ליהודים את ארץ ישראל במקרה שהמלחמה תסתיים בנצחון וכיבוש-עולם גרמני. חורבן הכיפה השני פרי התגובה הרומית על רצון היהודים לערער את האימפריה הרומית מכפפים ולכבושה. גירוש ספרד בא לשום קץ להשפעה היהודית, המבקשת להשתלט על מרוץ ההתפשטות הספרדית. ההיטלרים הוא תגובה לרצונו של קארל מארכס להשליט את רעיונותיו על העולם כולו, אחרי שישתלט על גרמניה ויהפוך אותה למכשיר. האנטישמיות הרוסית היא תגובה על נסיונו של טרוצקי להשתלט על העולם על ידי רוסיה, אחרי שהתחיה מכשירו של טרוצקי. בתקופה האטומית מגלים היהודים, או יותר נכון האשכנזים, פעילות עצומה בנקודות המוקד הנשק האטומיים והחמימיים השונים. האשכנזים צועדים בראש המחקר האטומי של ארצות הברית כשם שהם צועדים בראש המחקר האטומי של רוסיה. העובדה כי היהודי ריקובר המציא את הצוללת האטומית האמריקנית מלמדת כי אשכנז בארצות הברית נרתם יותר ויותר במשימה של כיבוש העולם על ידי ואשינגטון. התאריך של תולדת ישו הוא תאריך גורלי בהיי העם היהודי. הוא מציין את היום שממנו תאריך

חו הסיבה שבגללה הממל הספציפי של היהודים הוא ממה הזמן. ריכוז עצום של שליטה על הזמן מוליך תשוקה להתפרקות על ידי השליטות על שטחים. ישו לא היה חזיון בודד. בתקופתו התנהלה על ידי גורמים יהודיים שונים פעולת גיור מקיפה, תולדתו של ישו יש לה פירוש אחר, והוא כי בעם היהודי פיעם רצון להשליט על העולם כולו את רעיונותיו המסיסיים, או במלים אחרות: לכבוש את העולם. רצון יהודי זה, אשר ישו היה מבטאו הקיצוני, הביא להחנשה בין יהודה ורומא, לחורבן הכיפה, ולמערכה יהודית-רומית שהתנהלה מאה שנה, לבסוף השיגה היהודים את מבוקשם והמלך קונסטנטין הגדול קיבל בשנת 312 את הנתת הנוצרית. כיצד השיגו היהודים את מבוקשם והשתלטו על שטחים, כיצד חרצו גורל שטחים כאשר ליהודים הייתה תחילה רק מדינה קטנה ואחרי כן חרבה גם היא והם נשארו ללא מדינה וללא צבא? התשובה היא כי יהודי הכיפה השני השתלטו על העולם על כן שהפכו את היהודים לעושי דברם. היהודים לא סלחו לרומאים מעולם את שעבודם והיו תמיד מרי נפש. היהודים בין היהודים היהודים היו מלאי מרידות, וכין שני העמים פרצו שוב ושורב תגרות ומלחמות קטנות. אך למרות זאת ידעו היהודים לרמום את היהודים במשימה של הפצת הנוצרה, שי-ייתה מביצע יהודי-יווני משותף. האישים הגדולים ביותר של הנוצרה הקדומה אחרי היהודים, הם יוונים, ומגילות הברית שהדשה נתחברו ביוונית, שבעזרתה עשתה הנוצרה את ראשית כיבושיה. האימפריה של קונסטנטיין הגדול כבר לא הייתה אימפריה רומית אלא אימפריה רומית-יהודית-יוונית, וכאשר בנה את קונסטנטינופול וקבעה כבירת האימפריה נתן ביטוי גיאוגרפי-ארגוני לתמורות ששינו את דמותה של האימפריה הרומית.

השפעת היהודים בספרד הייתה רבה מאד. יש רושם מבוסס שחששותיה של הכנסייה כי היהודים ישתלטו יתר על המדה וישתמשו באכספניה הספרדית כבאמצעי לקידום שאיפות כיבוש-עולם יהודיות ספציפיות היא שגרמה לגירוש. בהקשר זה יש להזכיר גם את בנימין ד'ישיראלי, אשר לא יצר אמנם את האימפריה הבריטית אבל עיצב — בכוח כשרון הצורה הגאוגי של ספרד — את קויה היסודיים כאימפריה עולמית.

די-ישיראלי רצה לשלוט על העולם באמצעות האנגלים. קארל מארכס התכוון להשליט את רעיונותיו על העולם באמצעות כיבוש-

המאפשרת ליהודים להשפיע במישרין באורה נורמלי על גורל העולם. ציביליזציה כזו יש בה כרי לצמצם את הפונקציה היהודית הספציפית של המסת עצמים זרים, המססה הזופת בשלבים מסוימים לפטליה תז לעולם כולו והז לעצמים היהודיים עצמם. אפשרות יהודה-במינה כזו ניתנה לנו על ידי תחבולות הטרנסטוריאליסטיות של הרצל, אולם היא הוחר מצה. מדינת ישראל אינה פתרון לשאלת היהודים המודרנית, שהפכה בניתיים לשאלת האשכנזים. מדינת ישראל היא קטנה מכדי לקלוט הרבה מיליונים של אשכנזים. יהר על כן: מדינת ישראל אף אינה רוצה לפתור את השאלה היהודית, כשם שהשוב העברי בארץ לא רצה לפתור אותה מעולם, פרט לגורמים הרביונוטיים הקיצוניים שפעלו ביה. מדינת ישראל רוצה לפתור את השאלות של עצמה באמצעות המסיסה העולמית הנובעת מקיומה של השאלה האשכנזית. מדינת ישראל רוצה ששאלת האשכנזים תתקיים עד זור אחרון ומאפשר מגביות ודימת עולמים לשובים קיבוציים ותרונות כפיים, פוליטיים ומרובותיים אחרים. מאמצי השלטון הישראלי לסיפוח ולהתרחבותה של האוכלוסיה הערבית במדינת ישראל הם מסימניו המובהקים של הסרוב הישראלי לפתור את שאלת האשכנזים ואפילו לתרום תרומה רצינית לפתורנה של שאלה זו. מדינת ישראל אינה מוכנה כלל לומר על "פרה חולבת" זו ששמה שאלת האשכנזים זים, ומנוי וגמור צמה להפיק ממפרה חולבת" זו הנאה פרויטית-למתצה עד סוף כל הדורות.

אולם על ידי עצם היומיה, ובניגוד לרצונה, יוצרת מדינת ישראל סכוי לפתרון יעיל של השאלה האשכנזית. אם יורע מצבה של האוכלוסיה היהודית בארצות הברית עקב המסיסה אנטישמית מסוכנת, לא ישליכו יהודי אמריקה את יהבם על מדינת ישראל, אשר לא הרצה ולא תוכל לקלוטם, אלא יפתרו את שאלתם על ידי כך שיקימו מדינה יהודית שניה, את מדינת אשכנזי ששתיים למדינה זו לא יחסרי. יוזמי המפעל הזה יקבילו הצעות מפתות וכמה צדדים. גם להרצל לא הסרו הצעות ועל אחת כמה וכמה שלא יהיה מחסור בהצעות אחרי ההצלה של מדינת ישראל במדינה פיתוח. היה קשה מאוד להקים את המדינה היהודית הראשונה אחרי אלפיים שנות גלות. המכשול העקרי שעמד בפני בנינה של מדינה זו היה הספק היהודי בעצם האפשרות הזאת. אולם אחרי שהוקמה מדינת ישראל עשויה לקום בעקבותיה עוד מדינה אחת, ובמרוצת הזמנים הרחוקים אפילו כמה מדינות. כי האפשרות

תחתלו העמים היהודיים השונים להסתער על העולם כדי לכבוש כשתם משתמשים לצורך הכיבוש בעמים אחרים: ביוונים, בספרדים בגרמנים ברוסים באנגלו-אמריקנים ולאחרונה גם בסנינים. בהקשר זה יש לציין את ההבדל העצום שבין ימי הבית הראשון ובין הפרק האחרון של תקופת הבית השני. בימי הבית הראשון הייתה עמדת היהודים כלפי העולם עמדה של התגוננות ואילו בסוף תקופת הבית השני הייתה עמדתם של תוקפנות ושל הסתערות לכבוש העולם.

המסקנה מכל זה היא כי הגישה הבאה לפתור את שאלת היהודים בתור שאלת אנשים מסכנים ונרדפים מכשילה את עצמה מראש. כי היהודים אינם עלובי של עולם אלא כובשי של עולם ובגלל היותם כובשי של עולם נגור עליהם להקריב קרבנות שהינם למעשה אבירים קרביים. בעד הנצחון של הנצרות שילמנו בחורבן הבית השני. ההשפעה היהודית בספרד עלתה ליהודי ספרד במדורות האניקוויזציה ובגירוש. בעד המשפחת הקומוניזם בעולם שילם אשכנז באבדן יהדות אירופה. הדעה כי היהודים עודדים בשדות זרים היא תמימה מדי. היהודי הנוטש את בית המדרש הופך לכובש-עולם, ובתור שכזה הוא מבקש להשתלט על עצמים זרים כדי להגשים באמצעותם את שאיפת כיבוש העולם המספרתי אותו.

הוכחה נוספת למגמה יהודית זו ניתנה על ידי מדינת ישראל, למרות רצונה להקות את תקופת הבית הראשון ולמרות התחלואתה הפציפיסטיות.

עולמיותה של ישראל, כלומר ערכה העולמי, הוא מדויקם ובאותה מידה מדהימים יצר הכיבוש, ההשתלטות התוקפנות הישראליים. הדיפלומה פיה הישראלי פועלת בכל היבטיה. בשורה שלמה של ארצות מפתחת ישראל הקטנה עבודה של פיתוח ארנו והדרכה. אין זה מקרה כי תחילת המלח הטוב ביותר בעולם הוא "עויו", המוצרת מפעלי הנשק של צה"ל. כובשי עולם פיתחו תמיד כלי נשק מצוינים ויצרו שיטות אסטרטגיות חדשות. רק הנסיבות המיוחדות של התקופה מונעות בעד ישראל מלהיות מדינה כיבוש גדולה. אילו היו הנסיבות אחרות הייתה ישראל הופכת לתקופת מוקד של בריחות שונות השואפות להשתטות, כיבושים ובליעת ארצות.

פתרון שאלת היהודים הוא על כן כראש וראשונה לא הצלת מסכנים ועלובי גורל אלא הקמת ציביליזציה יהודית ממלכתית גדולה

משחר נעוריו היה עם ישראל עם לבדי יששכר, אך בעת וכעונה אחת הייתה לו גם שליחות עולמית. הישנה שליחותו כוונתו גם עכשיו, האם נשא בקרבו העם האשכנזי שליחותו אל עמי העולם, אל כל הכרואים בעולם? על שאלה זו משיב המתברר בחיוב. השליחות האשכנזית כרוונה בענין הקדום ביותר של עם ישראל, בענין היחס שבין הזמן ובין השטח. המונותאויזם היהודי תרם תרומה עצומה לפיתוח מדעי הטבע על ידי המקיפה כי אל אחד יצר את היקום, ולא אלים רבים, וכי הזיק אחד שליט ברחבי תבל ולא חוקים שונים של אלים שונים. הענק המדעי-טכנולוגי כבש וכבש את תבל. אך כל כיבושיו הם באזור השטח. בפני הזמן צומד המדע חסר אוניו. הוא אינו מסוגל להסביר. הזמן נמצא מחוץ למדע. מחוץ להאיטו. הוא אף אינו מסוגל להסביר. הזמן נמצא מחוץ למדע. מחוץ למעבדותיו, מחוץ למחקריו והיטוטיו, ובעת וכעונה אחת לופת הזמן את המדע כמות עצום ומגוון. כשם שהזא לופת ומגמיד את הכל. מרוב זעם על אי-יכולתו המדהימה בחזית הזמן מסתער המדע יותר ויותר על השטח. אחרי שכבש את שטח כדור הארץ בנה המדע לוינים וספוטני-קים. הוא עשיה הכונה להעפיל אל הירח ואולי גם אל גופים אחרים בחלל. תוד כיי מרוצו האריר במסע כיבוש השטחים סוחף המדע את האדם אחוריו ולוחש לו כי הממד העיקרי בעולם הוא השטח. וכי יעודו של האדם הוא לזהור משטח אל שטח, מכודר הארץ אל האטמוספירה, מן האטמוספירה אל הירח, ומן הירח הלאה הלאה בתוך האניברסו של החלל. האדם המודרני צומד בפני ההכרעה הגורלית: מה חשוב ממה הזמן או השטח. איזה ממד הוא בסיסו העיקרי של הקוסמוס וממילא גם בסיסם העיקרי של היי האדם — הזמן או השטח?

על אשכנז להתניב בפני כל באי עולם ולהשמיע את האמת הקדומה של גזע העברים, האמת האמורה כי לא השטח הוא סודו של עולם אלא הזמן. בסדר ובתיאום הגורלי בין המדע ובין הזמן יש לקבוע למדע עמדה נוחה לעומת הזמן, כי המדע יש לו שליטה רק על השטח. שחיינו היום ואסאלי של הזמן. אם יתעלם האדם מאמת זו, אם ינסה לגוול את הכוכבה מן הזמן ומסור אותה לשטח צפויים למין האנושי אבדו וכלית. האדם המודרני כובש את השטח אך מפסיד את הזמן האנושי. זוהי מלכודת פטלית. כפירתו של המדע בזמן הקוסמי היא כפירה הדלת-

של המדיניות היהודית הן ממש בלתי מוגבלות. מדינת אשכנז מסתייע בנסיון העשיר שנרכש תוך כדי הקמתה של מדינת ישראל. מדינאים, אנשי צבא, מומחים והרפתקנים ישראלים עשויים להרום תרומה ניכרת להקמתה ולפיתוחה. ישראלים מפתחים ויפתחו הרבה ארצות. למה, אם כן, לא יפתחו גם את מדינת אשכנז, כאשר תקמתה תהיה אקסאליית, בעוד תמלישים-שישים שנה?

מדינת ישראל כבר הולכת ומגדלת את המסד לעוד מדינה יהודית. הישראלים הפכו לקולוניאליסטים ומפתחי-מדינה מובהקים. בישראל נמרכו ידע עצום בכל השטחים הכרוכים בפיתוח ארצות חדשות, ידע של הקלאומ של הורת המים וההשקיה, של בנין וכיצא בזה. יתר על כן: ישראל הופכה למרכז של ידע עולמי על התנאים והאוצרות של ארצות ייבשות. בתיקי המוסדות הישראליים כבר נמרכו ידע על אפריקה שספק אם מצוי כמותו באגפי המחקר של ממשלות אפריקניות. בעוד תמשיכים-שישים שנה תהיה בידינו יריעה מצוינת על התנאים ברום הארצות המתפתחות והשטחים הריקים ביבשות החדשות. כל התנונים הללו יהיו לעוד רב למדינת אשכנז. שטחים לא יחסרו. ידע לא יחסר. המיכה העצום יצמצם עד למינימום את הצורך בשכבת עובדים פשוטים, שכבת החלטה ותעלמה בעם האשכנזי. מקורות מימון וחלואות לא יחסרו. ברגע שתחול התרפה של האנטישמיות בארצות הברית יסתמו ייסוד מדינת אשכנז כמוצא הגיוני, ובמשך זמן קצר להפליא עשויה לקום ציביליזציה אשכנזית אגדית.

מומח השיחזור ומגמת ההתפשטות וההתרחבות הן שתי המגמות השליטות בהיסטוריה העברית. אין עם השואף כעמנו לשחזר את העבר ולחזור אל המקום ממנו יצא. ואין עם כעמנו החורג כמות כזה מחוזו ומולדתו ההיסטורית הקדומה והקטנה, מתפשט על פני העולם כולו ומצפנו בהשפעותיו. מדינת ישראל היא פרי שאיפת-השיחזור העברית, ומדינת אשכנז תהיה פרי שאיפת-ההתפשטות העברית. שתי תשוקות אלה כרוכות יחדיו ונולדות זו מתוך זו. אך קמה מדינת ישראל וכבר החלה היא עצמה את המרוץ ההפוך באמצעות פעולותיה השונות והמנוגגות הנעשות ברחבי העולם המסוללות את הדרך למדינת אשכנז.

648-6211

אונים, אך לעומת זאת מסוכנת מאד הסתערוותו של המדע על הזמן האנושי. המרוץ המדעי מפורר את יסודותיהם של חיי האדם. הנשק האטומי מאיים להמיט כליה פיסית טוטלית על העמים המועילים ביותר. החיסוט הפסיכואנליטי זורע הפקרות מינית המאיימת על התכונות הנורמליות של אב ואם. הספציאליזציה המדעית המוכנת את כל שימת חלב להלקים מפוצלים של השטח, שהוא עצמו אינו אלא ואסאל עלוב של הזמן. מטפחת בני אדם מוגבלים שלא יוכלו להשתלט על המכלול המסופח המסתובך של החיים האנושיים. הדרך הצעיר באנושות שליש על השטח אך חסר כלים יעילים להשתלטות פסיכולוגית על הזמן. דור זה מלא פחדים-עתיד, הממוטטים את בטחונם העצמי ונורמים בו להתלכדים של התפוררות האישיות והתפרצות-ממורד-אימה.

תמורת כל ההרס הזה מעניק לנו המדע את הסיכוי לכבוש את גופי החלל. אולם למי נחזק החלל? מה נעשה-בן אפילו נכבוש אותו? התפעמות דתית למראה החלל, התפעמות הנולדת בתוכנו כרגע אחד יש בה יותר מכן ויותר אמת מאשר ברבבות מחקרים שייכתבו על החלל. התפעמות זו מכבאת את הפלא שבחלל יותר מגיכובו עצום של פריטי פרטים. התורה אינה רק הספר הרחי החשוב ביותר בעולם, אלא גם גדול ספרי החדום, מפני שהוא מלמדת כי הזמן עדיף על השטח וכי בסיסו של העולם הוא הזמן הנמשך מקצה העולם ועד קצה העולם. אמת מדעית זו של התורה עולה על כל התגליות המדעיות. שני הערכים החשובים ביותר בעולם הם הזמן הקוסמי והזמן האנושי הצופה בזמן הקוסמי ומבינו. השטחים האיריים שאינם מבינים את עצמם הם נחותי ערך. הדת מהבררת את שני הזמנים הללו, הקוסמי והאנושי, ועל חוסד-גיבור זה נשענים הלשות, המסור, והרצון האנושי. גידולה של משפחה מוצלחת אחת חשוב פי אלף מניכוש הירח. במעגל הזמן האנושי מהנהלים חיי אדם תקינים ומפכה המעין של האושר האנושי. במעגל זה נוצרות משפחות, קמים עצמים, נוצרים ערכי-דמ, אמנות וספרות, ונכתבת ההיסטוריה. כי הזמן הוא בסיסו של עולם, כי העולם הוא קודם כל לא שטח אלא זמן, וכל המצוי בעולם נוצר ממנו הזמן והמורד הזמן.